Bloggen ”Lars Larsen”

(med början nerifrån)

Gud och jag har förlåtit Filadelfias kyrkopoliser

Ville bara säga att värdarna i Filadelfiakyrkan i Stockholm hade min fulla förlåtelse för det fysiska våld (ganska milt, dock) dom använde mot mig under sorge-aktionen igår. Jag ska försöka låta bli att hänga ut dom för det, så gott det går. Låt oss, vänner, försöka ursäkta dessa makt-undergivna kyrkopoliser, som förhoppningsvis endast lydde order. Precis som vi kan försöka ursäkta samhällets poliser/väktare för deras våldsamheter, genom att tänka att dom av gemenskapen har tränats in i att besvara våld med våld, i frånvaro av gemenskaper som tränar varandra in i Jesu icke-våldsstrategier (vänd andra kinden till) . Denna gång, som så mången gång tidigare, var det inte kyrkans, utan samhällets poliser som var dom barmhärtigaste och vänligaste poliserna. Gud och jag har förlåtit kyrkopoliserna detta. Likaså dem som tränade dessa män därtill. Annars har jag redan många goda erfarenheter med samhällspoliser. Igår gav dom mig t.o.m. en hel måltid mat, efter att jag suttit inspärrad i ett par timmar, i väntan på att bli identifierad (jag min dumbom hade lämnat ID-kortet hemma, inte hade jag räknat med att pingstkyrkan skulle frångå sin tidigare strategi att låta bli att tillkalla polisen).

2008-feb-11 @ 14:21 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Fader vår för den sekulära människan

Jag har gjort en egen version av bönen Fader Vår, där jag har försökt översätta den till vår nutida kontext, så teologiskt troget som möjligt. Den tänkte jag skulle få ersätta Fader Vårarna i tidebönsboken nedan. Jag har på vissa ställen vridit på meningen mot en mer verklighetstillvänd utläggning, för att det skall väga upp mot våra tendenser att, i motsats till Jesus, "förandliga" allting till en enbart inre sfär. Såhär låter versionen:

Vårt väsens Grund,
Du som är i det fördolda:
Låt det Du är heligförklaras i våra kroppar!
Låt Din samhällsordning uppenbaras i vår gemenskap!
Låt dina strukturer ta form, så som i det fördolda, så ock i det uppenbara!
Bli Du idag vårt enda uppehälle,
och avlägsna den skuldbörda samhället lägger på oss,
liksom vi också avstår från att skuldbelägga samhället.
Låt oss inte bli insnärjda i samhällsordningen,
utan rädda oss från dess förtryck.
Ty den sanna samhällsordningen, den sanna makten och den sanna skönheten
kommer från Dig, från evighet till evighet.

Amen.

Härmed är denna version av Fader Vår fri att användas av vem som helst! Ingen copyright!

2008-feb-08 @ 10:19 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (22) Trackbacks (0)

Tidebönsexempel

Jag försöker föra en öppen diskussion om hur man skulle kunna utforma tideböner av klassisk poesi. Meningen är att använda sig av ord som är så öppna, att man oavsett livsåskådning kan instämma i dem. På det sättet kan vi kristna visa vår gästfrihet gentemot övriga religioner och livsåskådningar. I vår kommunitet har vi tänkt använda sådana tideböner som komplement till de klassiskt kyrkliga, och särskilt när vi gästas av människor med andra livsåskådningar. Vi lagar bara små häften/pappersbuntar till privat bruk, så att vi inte får problem med copyright på alla dikter av folk som dött efter 1943. Här kommer ett snabbt nerklottrat förslag till en "Vesper på klassisk poesi" (Libris blåa tidebönsbok är en strikt formell förebild). Pröva gärna på den i ditt eget tidebönsliv, och se om det funkar. Kom gärna med förslag och förbättringar:

Ingång L: Ljus, kom till vårt mörker! A: Sanning, upplys Du vår väg! L+A: Ära vare Djupet, Skönheten och den Heliga Dårskapen, nu och alltid och i evigheter evighet. Amen. Halleluja.

Psalmer

1.Hyperions ödessång

Antifon: Men oss är givet # att ingenstädes få ro.

I: Ni vandra däruppe i ljus *
på mjuka ängar, saliga genier.

II: Glänsande gudafläktar *
smeka er lätt

I: som citterspelerskans finger *
heliga strängar.

I: Ödeslöst som det sovande *
barnet, så andas det himmelska.

II: Kyskt bevarad *
i blygsam knopp

I: aldrig anden *
vissnar hos dem

II: och de saliga ögonen skåda i stilla *
tidlös klarhet.

I: Men oss är givet *
att ingenstädes få ro.

II: Som vattnen från klippa *
till klippa sig slunga,

I: så kastas, så störta *
vi lidande mänskor

II: blindvis och ständigt från timme till timme, *
år efter år mot det ovissa ned.

Antifon: Men oss är givet att ingenstädes få ro.

3. Canticum Antifon: Jag längtar till landet som icke är, # ty allting som är, är jag trött att begära.

I: Månen berättar mig i silverne runor om landet som icke är.

II: Landet, där all vår önskan blir underbart uppfylld, landet, där alla våra kedjor falla,

I: landet, där vi svalka vår sargade panna i månens dagg.

II: Mitt liv var en het villa. Men ett har jag funnit och ett har jag verkligen vunnit –

I: vägen till landet som icke är.

II: I landet som icke är där går min älskade med gnistrande krona.

I: Vem är min älskade? Natten är mörk och stjärnorna dallra till svar.

II: Vem är min älskade? Vad är hans namn? Himlarna välva sig högre och högre,

I: och ett människobarn drunknar i ändlösa dimmor och vet intet svar.

II: Men ett människobarn är ingenting annat än visshet. Och det sträcker ut sina armar högre än alla himlar.

I: Och det kommer ett svar: Jag är den du älskar och alltid skall älska.

Antifon: Jag längtar till landet som icke är, ty allting som är, är jag trött att begära.

Skriftläsning

"Man bedrager sig, om man tror sig kunna vinna den fromma filosofiska utsikten över livet genom att kväva sina ambitioner. Ambitionerna måste vara där, hetsigheten, den hårda antagonismen. Den goda passionsfria synen får man endast som kvällsfrid och stjärnklarhet efter upprörd, stridig dag. Man kan tycka, när man varit sjuk och döden nära, att det är att profanera det heliga att bryta sig ut till det simpla ambitiösa livet. Men oss dödliga är det heliga goda friska endast givet som korta vilostunder efter kampen; och försöker man att stanna i det blida, står det snart tjocka träsket omkring en på alla sidor." (Vilhelm Ekelund)

Responsorium

L: Över mina läppar flödar lovsång, ty du lär mig Dina stadgar.

A: Över mina läppar flödar lovsång, ty du lär mig Dina stadgar.

L: Min mun skall besjunga Ditt ord,

A: Ty Du lär mig Dina stadgar.

L: Ära vare Sanningen och Skönheten och den Heliga Viskningen.

A: Över mina läppar flödar lovsång, ty Du lär mig Dina stadgar.

Dödens lovsång Ankomst till Hades

Antifon: Se här är evighetens strand, här brusar strömmen förbi, # och döden spelar i buskarna sin samma entoniga melodi.

I: Död, varför tystnade du? * Vi äro komna långt ifrån

II: och äro hungriga att höra, vi hava aldrig haft en amma * som kunnat sjunga såsom du.

I: Kransen som aldrig smyckat min panna *
lägger jag tyst till din fot.

II: Du skall visa mig ett underbart land *
där palmerna höga stå,

I: och där mellan pelarraderna *
längtans vågor gå.

Antifon: Se, här är evighetens strand, här brusar strömmen förbi, och döden spelar i buskarna sin samma entoniga melodi.
(Edith Södergran)

Förbön

L: Ljuset är mitt ibland oss.
A: I Dess namn vill vi bedja.

(Fri bön) Herrens bön (min version: "Fader vår för den sekulariserade människan") Slutbön "Vi flyger in i din famn, vi lägger oss på din älskade jord, fåglar som räddats ur stormen. Vi bär fram våra kroppar, Herre. Du vår himmel, vår avgrund, vår kärleks banerförare. Vi tillber dig som är före och under all tid. Skaka oss med din skönhet, bjud oss din sötma. Fyll oss, fyll oss till bredden med dig själv, du som är vishetens vishet, outsläckliga barmhärtighet. Utan dig fryser vi, längtar vi, hungrar vi, utan hopp. Sök oss där vi flyr dig. Lyft oss när vi sjunker in i vårt eget. Forma oss drejare, med din hand, övervinn oss, gör oss till kärl för det hopp världen törstar efter" (Ylva Eggehorn)

L: Nattens heliga ljus, kom och vaka över oss. Skydda oss från det bländande ljusets obarmhärtighet.

A. Amen.

2008-feb-07 @ 15:59 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (6) Trackbacks (0)

Tidebönsbok med vår klassiska poesiskatt

För några dagar sedan fick jag och David Åhlén en strålande idé: att laga en tidebönsbok primärt bestående av vår klassiska poesiskatt. Vi ska alltså omforma klassisk poesi (Ekelund, Malmberg osv.) till tideböner, och därigenom berika vårt böneliv i kommuniteten. Vi tänkte laga ett häfte med tideböner för en hel vecka. Jag har nu börjat samla på dikter som kan passa för ett sånt företag. Den första dikten jag bestämde mig för att ta med var Pär Lagerkvists "Vem gick förbi min barndoms fönster". Det är ingen sak att omforma den till växelläsning, det lyckades bra när vi testade. Det blir ett hundratal dikter som jag måste plocka fram. Sen blandar vi dem med lite bibelpoesi, och vår egen poesi. På det här sättet gör vi något liknande som Göran Palm & co. gjorde med "Den svenska högtidsboken". Vi ger den sekulära människan möjlighet att delta i den klassiska bönetraditionen på sina egna villkor, med sina egna ord. Det har skrivits en del om "dikten som sekulär bön". Nu tar vi detta på allvar. Vi vill ju vara en kommunitet öppen för den sekulära människan, precis som Olle Carlsson och Allhelgonakyrkan är det. Hittills föreslår följande dikter till tidebönsboken:

1. Vem gick förbi min barndoms fönster (Pär Lagerkvist)
2. Ankomst till Hades (Edith Södergran)
3. Stycke ur Gitanjali (Rabindranath Tagore)
4. Kastanjeträden trötta luta (Vilhelm Ekelund)
5. Aldrig kan själens (Vilhelm Ekelund)
6. Vid solförmörkelsen (Pindaros)
7. Demaskering (Johannes Edfelt)
8. Se människan (Johannes Edfelt)
9. Ensamhetens hav (Johannes Edfelt)

10. Aftonrodnad (Bertil Malmberg)
11. Vem drömde mig (Bertil Malmberg)
12. Öns Herre (Stefan George)
13. Hyperions ödessång (Friedrich Hölderlin)
14. Ungdomen (Friedrich Hölderlin)
15. Psalm 42 i Psaltaren
16. Bön vid lågorna (Verner von Heidenstam)
17. Det är vackrast när det skymmer (Pär Lagerkvist)
18. Vän, i förödelsens stund (Erik Johan Stagnelius)
19. Månen (Erik Johan Stagnelius)
20. Suckarnes mystär (Erik Johan Stagnelius)
21. Omkring tiggarn från Luossa (Dan Andersson)
22. Hymn till den själiska skönheten (Percy Bysshe Shelley)
23. Den lyssnande Maria (Carl Jonas Love Almqvist)
24. Helgedomens Ande (Carl Jonas Love Almqvist)
25. Livsbåten (Pär Lagerkvist)
26. Skaldens morgonpsalm (Esaias Tegnér)
27. Träden (Esaias Tegnér)
28. Landet som icke är (Edith Södergran)
29. På verandan vid havet (Viktor Rydberg)
30. Kantat vid jubelfestpromotionen (Viktor Rydberg)
31. Svanen (Johan Ludvig Runeberg)
32. Fiskaren sjunger i sin båt (Zacharias Topelius)
33. Månen (Edith Södergran)
34. Det finns ingen som har tid i världen (Edith Södergran)
35. Min hvide svane (Henrik Ibsen)
36. Vindlös är natten (Arvid Mörne)
37. Psyche (Ola Hansson)
38. Romantik (Ola Hansson)

Annars är de flesta dikterna personliga favoriter från förr. Det blir nog långt min tidigare smak som styr vad jag tar med. Men det blir ett gemensamt projekt, där de som vill får komma med förslag. Och sedan skall vi ju själva skriva allt det kompletterande material, som vi inte hittar i redan befintliga texter, som t.ex. egna poetiska responsorier och inledningar. Där får man också gärna skriva egna förslag. Förebilden är hur som helst Libris blåa tidebönsbok, som skall omformas till klassisk poesi.

2008-feb-06 @ 13:29 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (6) Trackbacks (0)

Samtalshelgen Rapport från samtalshelgen om alternativa kristna gemenskaper 1-2 Februari i Skarpnäck/Kärrtorp, Stockholm. Jonas Lundström har också skrivit om den.

2008-feb-05 @ 15:00 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Min första sorge-aktion

Igår begick jag min första "sorge-aktion" (se tidigare blogginlägg) i Stockholm. Det var i den kyrka jag hittills, i ett halvår, ganska troget har gått i, dvs. Skarpnäckskyrkan (Svenska Alliansmissionen). Aktionen lyckades rätt bra, fast jag blev hårdare behandlad än förväntat. Först utkörd på gatan, sedan - efter att ha smugit in igen, och kastat mig på mitt ansikte - släpad både hit och dit inne i kyrksalen (jag vägrade nämligen sluta sörja i min sorgeställning, så länge gudstjänsten och kyrkkaffet varade, sorgen jag försökte uttrycka är för mäktig). Det var en underlig känsla jag hade av hur det teatraliska och det äkta blandar sig. Mina aktioner är ju alltid teater, roller jag tar på mig för en avgränsad stund - men jag upplever något av skådespelarens svårighet att hålla en total distans till sin roll. Sorgen kröp in i kroppen, i takt med aktionens fortgång. Tidigare dold sorg fick sin utlösning. Här upplever jag hur styrda våra känslor är av kroppen. Askan hjälpte till en hel del. En av församlingens medlemmar, en nära vän (som halv-hejade på aktionen), avrådde mig från att göra flera sorge-aktioner i samma församling, något som skulle förta udden av aktionerna, och rutinisera både dem och människornas reaktioner på dem. Jag tyckte det var en galant insikt. Alltså blir det knappast fler sorgegrejor i Skarpnäckskyrkan. Däremot förhoppningsvis fler sorgegrejor i olika andra stockholmskyrkor. Den där halv-hejande vännen bekymrade sig över att så få i församlingen fattade vad jag gjorde, att de inte var tillräckligt bibelbevandrade för att kunna koppla hjärnan till den bibliska sorge-symbolik som jag gav uttryck för. Själv bekymrar jag mig inte särskilt. Och jag tänker heller inte bli övertydlig med vad jag menar. Orsaken till sorgen är så helhetsfokuserad, att orden känns fjuttiga och förminskande, de kommer bara att göra människor fokuserad vid oväsentligheter, som t.ex. att lappa på sin bristande givmildhet. Plåstra lite på gammeladam, lilla gubben som tycker det är trist att han är så rik och att han ger hundra kronor i kollekten istället för tvåhundra. Sorgen, denna sorg över både mig och dem jag har omkring mig, känns så fundamental, att det är bäst att hålla tyst, och göra bot och bättring i liv och leverne, istället för i ord. Gråta med hela kroppen istället för att gråta med tårar.

"Skarpnäcksdeklarationen"

TESER inför vår avfallna kristenhets horeri med den liberala demokratin:

1. "Ingen kan tjäna två herrar .... Ni kan inte tjäna Gud och Mammon" (Matt. 6:24)
Den liberala demokratins förtryck av de svagaste har, i takt med vår stigande välfärd, blivit så himmelskrikande, att vi anser oss nödgade att stå upp och ropa vårt ve över den kristenhet som inte konkret bryter med detta politiska system. Vi förkastar de falska kristna läror som försvarar vår västerländska levnadsstandard och vårt förtryck av den liberala demokratins otaliga offer. Vi förkastar de falska kristna läror som inte förespråkar en konkret, gräsrotspolitisk brytning med upprätthållandet av vårt västerländska välfärdsystem, genom att de

1) bygger och upprätthåller dyra kyrkobyggnader och liknande.

2) inte allvarligt sörjer över och tillrättavisar sina medkristna för deras västerländska levnadsstandard och deras ingående i samhälleliga arbetsuppgifter som uppenbart utsuger naturen, djuren och våra fattiga syskon i tredje världen,

3) inte lever i egendomsgemenskap, som de första kristna gjorde. Att de inte påbörjar utjämnandet av skillnaden mellan fattiga och rika på ett sätt som inte kväver resultatet på lång sikt. Vi erkänner alltså "välgörenhetens" vanmakt i upprättandet av rättvisa, så länge den inte bryter med de destruktiva strukturerna, själva roten till orättvisorna, utan endast plåstrar på såren efter de förtryckande strukturer som man själv inte vill bryta med.

2. Ni, ni skall inte låta kalla er Rabbi, ty en är er lärare, medan ni alla är bröder. För övrigt skall ni inte kalla någon på jorden för fader, ty en är er Fader, den himmelske. Inte heller skall ni låta kalla er för 'ledare', ty en är er Ledare, Kristus. Men den störste bland er skall vara er tjänare. Var och en som upphöjer sig själv skall bli förödmjukad." (Matteus 23:8-12) Vi förkastar de falska kristna läror som tolkar detta bibelställe enbart "andligt", och inte konkret, som kritiserande konkreta, patriarkala strukturer. Vi förkastar all hierarkisk organisation inom kyrkliga sammanhang, som lierande sig med den liberala demokratins förtryck av de svagaste. Vad vi förespråkar istället, innebär inte strukturlöshet och anarki, utan småskaliga familjestrukturer, kommuniteter och personliga nätverk, där det räcker att tjäna varann i ömsesidig underordning, och där egendomsgemenskapen är det primära yttre tecknet på denna tillitsfulla underordning.

3. "Gå inte i ok tillsammans med dem som inte tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?" (2 Kor 6:14, 1917 års övers.) Vi förkastar de falska kristna läror som går så långt i sin kompromiss med den nuvarande världsordningen, att de driver sin politik genom politiska partier, istället för att satsa alla sina krafter på att upprätta profetiska tecken i världen. Dessa innebär urkristna, små gräsrotskommuniteter av en så radikalt annan ordning, att de inte passar in i det politiska partispelet, utan måste finna sig i ett politiskt utanförskap - med sitt exempel av egendomsgemenskap och radikal kristusefterföljelse kallande till och förebådande det eskatologiska gudsriket.

4. Frukta Gud och ära kejsaren. (1 Pet 2:17) Vi inser att vi bör vara tacksamma för den relativa grad av ordning som den samhälleliga makten upprätthåller, och att vi därför bör ära makthavarna istället för att sparka på dem, som folk med "politikerförakt" gör. Men vi förkastar all den vördnad för makthavarna, som går på öppen kollisionskurs med fruktandet av Gud, en fruktan som tvingar oss att i vårt vardagsliv ibland bryta med vissa onda lagar, utan att fördenskull förespråka anarki och laglöshet. Vi anser att våra dagars avfallna kristenhet har låtit vördnaden för makthavarna gå på bekostnad av martyrernas och alla de andra för Jesu skull kejsar-olydigas gudsfruktan.

P.S. Detta är en inledande skiss till en deklaration för brytningen med kyrkans horeri med samhällssystemet, som skall framläggas för några vänner under samtalshelgen i Skarpnäck/Kärrtorp den 1-3 Februari (se blogginlägget "Jag återvänder snart till Stockholm"). Den heter "Skarpnäckdeklarationen" eftersom den utgår från Skarpnäck, där jag, tillsammans med Bagarmossen, har mitt främsta missionsfält. Kom gärna med kommentarer och förbättringar. Läs gärna Barmendeklarationen, Skarpnäcksdeklarationens främsta förebild.

2008-jan-31 @ 16:17 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (19) Trackbacks (0)

Hur mörkt jag ser på kyrkans horeri med samhällssystemet

Jag tror det blir svårt för omgivningen att riktigt förstå sig på graden av min vrede och sorg över kyrkan, och därmed förstå mina aktioners våldsamhet, om de inte förstår min ohyggligt mörka syn på det samhällssystem som kyrkan horar med. Att jag faktiskt ständigt tänker på det som en parallell till nazi-tysklands system, bara att det är ett fördolt förtryck det handlar om, som vi distanserar oss ifrån, och förnekar, eftersom de värsta offren för vad vi gör finns på andra sidan av jordklotet. Jag ser därför på kyrkans horeri med samhällsssystemet som något nästan lika fruktansvärt som den nazi-flirtande tyska kristenhetens horeri med samhällssystemet under nazi-tiden. Och mitt exempel för det radikala brott med kyrkan jag förespråkar, är naturligtvis den tyska Bekännelsekyrkan, med sådana som Karl Barth och Dietrich Bonhoeffer i spetsen. Jag skulle önska att vi som öppet vill bryta med den nuvarande skökokyrkan, på ett liknande sätt som Bekännelsekyrkan skrev sin Barmendeklaration, skriver vår egen deklaration för avståndstagandet från att stödja de kyrkor som lierat sig med den samhälleliga förtryckarapparaten. Som jag sa på teologträffen under ett av våra samtal, så är den samhällshorande kyrkans korruption i hög grad beroende av korruptionsgraden i det samhälle hon horar med (det är därför teologerna idag ser så allvarligt på den tyska kyrkans horande med nazi-regimen). Går samhällets korruption för långt, som under nazi-regimen, och kyrkan fortsätter att spela med utan att komma till en öppen brytning med systemet, då måste Kristi efterföljare stå upp och ropa sitt ve över Kyrkans horeri (detta skedde t.ex. i Uppenbarelsebokens ve-rop över den kyrka som börjat hora med det romerska imperiet, därav ordet "skökan" för den avfallna kyrkan). När jag nu i efterhand begrundar mina förbannelse-aktioner, inser jag att det i själva verket är en sådan handling jag har gjort. En symbolisk handling, som visar att min syn på samhällets korruption är så mörk, att jag förflyttar det in i en liknande sfär av förbannelse som den där kommunismen och nazismen befinner sig. Och därmed blir min inställning till den samhällshorande kyrkan nästan lika sträng som min inställning till den nazi-horande tyska kyrkan. Jag ska se om jag kan börja skissera på en deklaration tillsammans med några likasinnade. Jag skall ju snart på en till teologträff i Bagarmossen, den 1-3 Februari, där bl.a. Jonas Lundström, Annika Spalde och Emanuel Ingelsten (den svenska Speak-rörelsens grundare) skall hålla anföranden. Kanske jag kan finna respons för en sådan idé hos dessa aktivister. En kommentarväxling under bloggposten "Idé-lista över profetiska aktioner. Vad mission är i vår tid" kan illustrera hur jag reagerar:

Postat av: Peter. Lars: Jo, du har rätt i att våldet är en del av vår samhällsstruktur och att anarkismen närmar sig även min bild av Guds stad. Vad jag menar är att det finns grader i helvetet. Jag måste ändå hävda att den liberala demokratin (eller vad vi nu ska kalla vårt samhällssystem) står närmare Guds stad än exempelvis Tredje riket. Och jag försvarar med detta påstående inte det förtryck som nu sker. Jag delar även ditt förakt för amerikansk popkristendom. Säg mig: Är det egalt vilket samhällsskick som råder utanför kommuniteterna? Ska vi lämna övriga samhället åt sitt öde och låta bli att föra diskussioner om hur den kvarvarande övergripande samhällsstrukturen ska se ut? Som akdemiskt skolad (eller skadad) teolog (inspirerad av radikalortodoxin) vill jag nog att vi kristna bör vara en röst även där. Men detta kanske är pissljummen kristendom i dina ögon.

2008-jan-29 @ 09:02 Postat av: Lars Larsen

Peter: Kanske är den liberala demokratin snäppet bättre än tredje riket. Men för mig är det ändå svårt att sätta dem på en värdeskala, eftersom den liberala demokratins förtryck av de svaga är minst lika förödande som tredje rikets, skillnaden är bara att vi distanserar oss från detta förtryck, så att vi inte märker det (tänk på allt vi köper i butikerna som är tillverkade av extremt plågade slavar, som lever i rena koncentrationsläger! Du tycks visst ha ett avlägset förhållande till dessa, som om de inte vore att jämställa med Nazi-tysklands plågade judar!). Och detta hyckleri, denna förnekelse av förtrycket, gör det nästan ännu mer outhärdligt än tredje rikets ganska offentliga rakt-på-sak-förtryck. Är den liberala demokratins välstånd egentligen välstånd, när den ständigt bara sker på bekostnad av de svagaste, mer och mer, in absurdum? Jag tycker att vi bör ta och ordentligt omvärdera vårt placerande av den liberala demokratin som överlägsen kommunismen och fascismen. Det kan mycket väl hända att vi ändar med att jämställa dem, när vi en gång börja ta odelat parti för den liberala demokratins otaliga offer. Vad är värre, direkt eller indirekt förtryck? Uppenbart eller dolt förtryck? Att själv vara på plats och plåga de slavar som arbetar för oss i tredje världen, eller att som Hitler och Mussolini hålla god distans till allting, genom att bara befalla slavplågarna att plåga, i och med att man köper produkterna som slavarna producerar? Rangordningen blir absurd. På grund av detta, måste jag tyvärr anse att plottrandet med de politiska partierna är pissljummen kristendom, lika ljummen som den nazi-horande tyska kristenhetens plottrande med tysk politik. Här måste ett radikalt brott till, där man tar bekännelsekyrkan i Tyskland som sitt främsta exempel, och tar den liberala demokratins otaliga paralleller med nazi-tyskland på blodigt allvar.

2008-jan-29 @ 10:09 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (23) Trackbacks (0)

Sorge-aktioner i våra kyrkor

En fördjupning av punkt fyra nedan, ett slags internationellt upprop eller en konkret idé, riktande sig till alla kristna "sorge - aktivister":

1. Samla det fåtal kristna i din närhet som är förkrossade på djupet över din församlings tillstånd. Alltså förkrossade över det väsentliga, stora Brottet, som är kyrkans rikedom, dess organisatoriska hierarki-system och mammonsdyrkan (det jag har förbannat hittills, helt enkelt). Hittar du inga sådana, gå och gör aktionen ensam. Tidsnog hittar du nog "medsörjare".

2. Föreslå för dem följande "sorge - aktion" på din församlings söndagsgudstjänst (håll aktionsplanen hemlig för icke-aktionärer): Klä er i sorgekläder (säck och aska, trasor, svarta kläder, smutsiga, konstigt luktande kläder, munk- och nunnekåpor osv.). När ni kommer till gudstjänstlokalen, gå raka vägen till altaret/predikstolen, utan att stanna för att prata med någon. Kasta er ner på ert ansikte, framför altaret/predikstolen, med ansiktet i händerna. Ha era biblar uppslagna framför er. Ligg där så länge ni orkar, utan att yttra ett ord. När gudstjänsten börjar (gör ert inträde helst just efter att gudstjänsten har börjat), kommer antagligen någon att plocka upp er och fråga vad som står på. Svara inte. Låt sorgen förstumma er. När "sorge-störaren" har lämnat er ifred, gå åter och kasta er på ert ansikte som tidigare, på samma plats. Riv sönder era kläder framför församlingens blickar, och gnid håret och ansiktet in med aska som ni bär med i fickorna. Pastorn blandar sig kanske in nu, och

plockar er bort igen, för att kunna börja gudstjänsten. Men återvänd ständigt, igen och igen till samma plats framför altaret/predikstolen, och kasta er på ert ansikte. Varje gång blir ni antagligen genast bortplockade, kanske tillrättavisade, eller utvisade från kyrkorummet. Gör det igen och igen, ge er inte, håll ut hela gudstjänsten igenom, helt tills de kastar ut er från lokalen, eller väljer att själv kasta sig ner tillsammans med er och sörja med er. Gör de detta senare, ligg där då tillsammans hela gudstjänsten ut.

3. Detta är antagligen ett mycket bättre sätt att störa en gudstjänst än mina förbannelseaktioner hittills, eftersom vem som helst kan delta i dem, även den mammoniserade pastorn själv. Den uppmanar konkret till bot och bättring, utan ord. Den stör den obotfärdige på ett mycket irriterande sätt, och gläder den redan förkrossade på ett mycket konkret sätt. Ty inget är så balsamiskt för den förkrossade som att äntligen få utlösning för sin sorg tillsammans med andra.

4. Förklara aktionen för församlingen i efterhand, inte under själva aktionen, det kommer att avtrubba aktionens allvar (tänk på Paulus ord om att vinna sin otroende hustru "utan ord").

5. Genom sånt här skulle vi möjligen kunna bli ett svärd in i Sveriges kristenhet, till mångas fall och upprättelse. Ett svärd som delar Sveriges kristenhet i en obotfärdig halva, och en förkrossad halva. Den obotfärdiga halvan kännetecknas av att som sin huvudangelägenhet odla försvaret av kristenhetens nuvarande tillstånd. Samt av att ständigt peka ut fel hos de förkrossade, som intäkter för sin åsikt att dessa är ute och cyklar. De förkrossade kännetecknas av att de är mer upptagna av att sörja än av att försvara sig gentemot andra, även om dessa också kan tillåta sig en viss andel självförsvar. Men låt oss fördenskull aldrig syssla med konkret gränsdragning mellan dessa två halvor, när det gäller konkreta människor. Det är Guds sak att fälla den yttersta domen över enskilda människor.

6. Denna idé kan tillämpas av alla religionernas utövare, och av det sekulära samhället överlag. Det är bara att tillämpa den efter varje situation. Kontextualisera idén utifrån varje livsåskådning, framför allt den sekulära. Den offentliga sorgen måste bli sekulär igen, inte enbart förpassas till kyrkor och sånt.(på GT:s tid var den offentliga sorgen hos judarna "sekulär" på det sättet att det då inte fanns någon åtskillnad mellan religiöst och sekulärt, utan templets förgårdar var typ Sergels torg). "Tysta minuter" som offentlig, sekulär sorg, räcker inte längre, när sorgen börjar bli överväldigande.

2008-jan-28 @ 10:25 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (15) Trackbacks (0)

Idé-lista för profetiska aktioner. Vad mission är i vår tid.

Vi har inflation på ord. De betyder ingenting mer. Vi behöver alltså gestalta det vi skall förmedla, precis som en bra roman inte främst beskriver, utan gestaltar. För denna gestaltning av Kristus behöver vi bli konstnärer allihop. Fantasin behöver få sin utlösning, tvärs genom den mur av kyrkligt och frikyrkligt "jantelags-pryderi" vi har byggt upp omkring oss. Konstvärlden ligger 50 år framför den kristna världen, även på denna punkt, liksom på så många andra punkter. Här en lista på vad man kan göra, för att fräscha upp vår fantasi lite (detta riktar sig främst till kristna, muslimer och judar, alla vi som har del i den profetiska

traditionen, men också till den gnutta av profetisk andlighet som finns i icke-abrahamitiska religioner och "sekulär andlighet"):

1. Naturmissionären. Att bokstavligen, fysiskt representera naturen inför naturens förtryckare Eftersom naturen och djuren har blivit en del av den utsugda "tredje världen", utstötta ur gemenskapen, utfrysta och sopade under mattan in i sina egna ghetton (naturreservat, den öde landsbygden, bondgårdarnas alltmer isolerade djurghetton) , behöver de sina missionärer. Dessa måste, liksom Hudson Taylor och de andra stora missionärerna, flytta ut på missionsmarken och gå in under missionsfältets kultur (Taylor klädde sig som kines). Det är entydigt vad detta innebär; att flytta ut i naturen, och delta i "naturens kultur". Du skall alltså leva så intimt med naturen, att om samhället skövlar naturen/djuren, så skövlar de dig. Du tar naturens parti genom att leva som den. Så länge naturaktivisterna inte lever som naturen, kommer det att gå inflation i deras aktioner och paroller. Alltså: hoppa av samhällssystemet och bosätt dig uppe i träd, i jordhålor, i indiankåtor, på ställen du vill skydda på ett särskilt sätt, klä dig i urtida naturkläder, och representera naturen på ett konkret sätt inför naturmördarna. Då kommer de att bli försiktigare med sin naturbehandling, för då kommer de till slut att förstå, att om de slår på naturen, slår de på dig. Hoppa av Greenpeace, och bli ett med naturen istället. Det är långt effektivare. Hoppa av djurrättsrörelserna, och lev som ett vilt djur istället (de fredliga vilda djuren alltså, se upp med rovdjuren!). Det är långt effektivare. Natur- och djurrättsaktivisterna har hittills varit skrämmande lika många av våra dagars kyrkor som missionerar bland de hemlösa och i tredje världen, som gärna vill hjälpa de fattiga, ungefär som en girig Kung gärna vill mata och hålla liv i sina slavar, men inte vill dela deras liv, bo med dem och dela allt med dem, alltså dela lika med alla sina slavar, så att ingen skillnad finns mer mellan slavarna och Kungen. Gå alltså ut ur vårt samhällssystem, in i naturens system, naturens och djurens samhälle, lev där och dö med dem. Dö för dem. Bilda kommuniteter av likasinnade som bor på samma sätt. Ockupera mark tillsammans. Be tideböner och ät Jesusmåltider (1) tillsammans. Jagar myndigheterna er bort, återvänd ständigt, även om det kostar er fängelser och böter (jag är själv med i en sådan liten gemenskap av kåtor och jordhålor i Nackareservatet, så jag vet vad jag pratar om) När en åldrig ek skall dö, håll den i handen. Låt den dö med sin hand i din, på samma sätt som du skulle låta din åldrande mor dö hos dig.

2. Åldringsmissionären. Att bokstavligen, fysiskt representera våra åldringar inför åldringarnas förtryckare. Eftersom våra åldringar har blivit en del av den utsugda "tredje världen", utstötta ur gemenskapen, utfrysta och sopade under mattan in i sina egna ghetton (ålderdomshem och sjukhus), behöver de sina missionärer, som på samma sätt som naturmissionärerna ovan går in i deras kultur, och lever och bor tillsammans med dem. Det innebär att åldringsmissionärerna hoppar av vårt nuvarande samhällssystem, där man tar bort våra åldringar från oss, och ser som sin främsta uppgift att ta hand om sina egna föräldrar så att de får en värdig död. Alltså: bo med dina åldrande föräldrar tills de dör. Tar du inte hand om dina närmaste, utan flyr till "roligare" uppgifter, är du värre än en hedning, säger Paulus, ty då äger du inte ens den "naturliga", biologiska kärleken. Tvingar samhället däremot dina föräldrar bort från dig, flytta då med dem, och lev och bo med dem på sjukhuset/ålderdomshemmet. Bilda helst kommuniteter där flera familjer bor med sina barn och sina respektive åldrande föräldrar, så att ni bildar något liknande en gammaldags "storfamilj". Be tideböner och ät Jesusmåltider med dessa barn och åldringar, som ska vara er

egentliga församling. Representera åldringen inför dess förtryckare. Skövlar de åldringen, skövlar de därmed dig också, och kommer att bli försiktigare i sin behandling av dem.

3. Barnmissionären. Att bokstavligen, fysiskt representera våra barn inför deras förtryckare. Eftersom våra barn har blivit en del av den utsugda "tredje världen", utstötta ur gemenskapen, utfrysta och sopade under mattan in i sina egna ghetton (dagis och skolor), behöver de sina missionärer, som på samma sätt som åldringsmissionärerna flyttar ut ur sitt eget vuxna land, sin vuxna struktur, och lever och bor med barnen i deras egen kultur. Det innebär att barnmissionärerna hoppar av vårt samhällssystem, där man tar våra barn från oss och sätter dem på dagis och skola, och delar sitt liv med barnen på deras naturliga villkor. Detta är endast möjligt genom att sluta ge all sin tid åt staten (sluta jobba för staten, helt enkelt), och sluta leva i kärnfamilj, alltså måste en sådan barnmissionär leva som asket, i kommunitetsgemenskap med andra människor som kan ta hand om barnen på lika villkor, när man inte själv har möjlighet därtill. Och dessa kommuniteter skall naturligtvis vara samma kommuniteter som de där åldringsmissionärerna befinner sig, så att åldringarna kan ges möjlighet att bli de främsta barnmissionärerna, vilket de längtar efter att få bli. Genom att bo och leva där barnen lever, ta deras parti, kommer vi att mildra förtrycket av dem. Ty skövlar samhället dem, skövlar de oss också; ty där de är, där är vi.

4. Sorgemissionären. Att bokstavligen, fysiskt representera våra medmänniskors sorg inför sorgens förtryckare. Att sörja offentligt, med kroppen. Eftersom vår gråt har blivit en del av den utsugda "tredje världen", utstött ur gemenskapen, utfryst och sopad under mattan in i sina egna ghetton, behöver den sina missionärer. Eftersom vi har tappat förmågan att sörja offentligt, måste vi uppfinna ritualer för offentlig, "sekulär" sorg igen (nu snackar jag inte om sorgens "kyrko-ghetton" och andra ghetton). Judarna klädde sig i säck och aska, och "sörjde i så och så många dagar". Jag har ett förslag på en ritual för offentlig sorg och förkrosselse, den jag tycker bäst om, som vi både kan praktisera enskilt och i grupp: att "ligga på sitt ansikte", med ansiktet i händerna. Alltså en liknande ställning som muslimerna (hell dem!) ber i när de knäfaller med pannan mot marken, bara att man gömmer ansiktet i händerna - vilka åter vilar på marken. Framför sig kan man ha en uppslagen Bibel/Koran/Torah/ Bhagavadgita/Den svenska högtidsboken, när man gör det på gatan/torget, som ett yttre tecken på förkrosselsens orsak (= vårt samhälles likgiltighet inför innehållet i ovannämnda urkunder). Meningen är alltså att man skall göra det mitt på gatan och torget, framför och inne i butiker och kyrkor, framför riksdagshuset, slottet, på Sergels torg, överallt där sorgen över människornas vilsenhet måtte överfalla oss. Och man ska helst ligga där länge, så länge att det verkligen känns i kroppen, som en askes och en fasta. Man kan t.ex. upprepa "Fader, förlåt oss, ty vi vet inte vad vi gör", eller något annat, eller så kan man bara vara tyst och "sörja med kroppen allena". Detta kan vi göra enskilt eller i stora grupper. Kommer poliser och väktare och rycker upp oss, får vi tillfälle att vittna för dem om vår förkrosselse. Sedan fortsätter vi bara när de åter beger sig iväg. Ibland kan man ha hela sorgedagar, så att man ligger på sitt ansikte hela dagen, turandes om att hålla "sorge-vakt". Detta fysiska sorgeuttryck är ett sätt att frivilligt ta på sig de omgivande människornas undertryckta sorg, att vittna om deras egen sorg för dem. Det innebär att parti för, och bo hos sorgen inom de människor som går förbi oss när vi ligger där på gatan. Skövlar dessa människor sin egen och världens sorg, skövlar de också oss. Då kanske de blir mildare i sin behandling av

denna sorg. (P.S. om ni nån gång ser mig liggande på mitt ansikte, i vägen för människor, i kyrkolokaler, butiker, på torg, så vet ni härefter att det handlar om denna offentliga förkrosselseritual. Jag känner en ofantlig offentlig sorg inom mig, som längtar efter fysisk utlösning. Bli inte skrämda när ni ser mig så i framtiden, kom gärna och sörj med mig istället för att hindra mig från detta. Ni kan lägga er på ert ansikte bredvid mig, om ni på ett konkret sätt vill visa att ni delar min sorg)

5. Uteliggarmissionären. Att bokstavligen, fysiskt representera våra hemlösa och uteliggare inför deras förtryckare. Eftersom våra hemlösa och uteliggare blivit en del av den utsugda "tredje världen", utstötta ur gemenskapen, utfrysta och sopade under mattan in i sina egna ghetton (som t.ex. stadsmissionens och andra hjälporganisationers härbärgen), behöver de sina missionärer, som på samma sätt som missionärerna ovan flyttar ut från sin egen struktur, sitt eget samhällssystem, och bosätter sig bland dem för att dela deras liv och leva med dem som sin egentliga familj. Så länge missionärerna för våra hemlösa ingår i samhällssystemet, och försöker "bota" uteliggarna så att de återvänder tillbaka till samhället och arbetslivet, kommer uteliggarna inte att kännas vid dem på djupet, eftersom de för det mesta tappat tilliten till just detta system och just detta arbetsliv (jag vet vad jag talar om, jag är själv uteliggare, och bekant med riktiga uteliggare i Stockholm). Tyvärr innebär detta att vi knappast har några riktiga missionärer för hemlösa, ingen som verkligen vill dela deras liv och upprätta dem djupt inifrån. Skall man bli en sådan, måste man själv bli uteliggare, och ta deras parti. Deras misstillit till "systemet" är ett sunt symptom på samhällssjukdomen, och de skall inte tillbaka till sjukdomen, utan de skall bli erbjudna ett annat system. Genom att leva som uteliggare, skall uteliggarmissionären bygga upp en kärleksgemenskap bland uteliggarna, som skall vara deras enda "system". Man bör därefter bilda små "kommuniteter" av uteliggare, som bor på gatorna och ber tideböner och äter Jesusmåltider tillsammans på gatorna. Så länge uteliggarmissionärerna lever som uteliggare, tar de uteliggarnas parti, säger åt dem: "Vi delar alla på skulden till att det har gått som det har gått för er". Skövlar samhället sina uteliggare, skövlar de därmed också oss som är uteliggarmissionärer. Då blir de kanske mildare i sin behandling av dem.

6. Dårmissionären. Att bokstavligen, fysiskt representera våra sinnessjuka och psykiskt störda inför deras förtryckare. Eftersom våra sinnessjuka och psykiskt störda blivit en del av den utsugda "tredje världen", utstötta ur gemenskapen, utfrysta och sopade under mattan in i sina egna ghetton (sinnessjukhusen), behöver de sina missionärer, som på samma sätt som missionärerna ovan flyttar ut från sin egen struktur, sitt eget samhällssystem, och bor med dem och lever i deras kultur, som sin egentliga familj. Det innebär att man måste vara villig att räknas som en av dem. Sådana missionärer finns nästan bara i den ryska kyrkans historia, de som kallades "dårar i Kristus", därför är detta något skrämmande för oss, men inte för ryska kyrkan. Att vara "dåre i Kristus" är att frivilligt iklä sig den sinnessjukes roll, utan att vara sinnesjuk på riktigt. Då hamnar man i sällskap med andra som är dårar på riktigt, och kan börja läka dem inifrån, genom att ta deras parti gentemot deras förtryckare. Skövlar omgivningen de sinnessjuka, skövlar de alltså dig med. Och kommer därför antagligen att bli mildare i sin behandling av de sinnessjuka. En dårmissionär kan bilda kommuniteter där man fritt blandar riktiga dårar och "dårar i Kristus", så att man inte riktigt vet vem som är sinnessjuk på riktigt, och så skall man leva tillsammans som en kärleksfull familj, och be tideböner och äta Jesusmåltider tillsammans. Litteraturtips: Michel Foucaults "Vansinnets

historia", samt Per-Arne Bodins texter om de ryska dårarna i Kristus. Förbannad vare vårt upprätthållande av Ghetton! Förbannad vare vår förnekelse av våra Ghettons existens! Förbannad vare vår förnekelse av parallellerna till Nazi-tysklands Ghetton! Förbannad vare vår blindhet och vårt självbedrägeri!

noter: (1) När jag pratar om "Jesusmåltider" ovan, menar jag i första hand att som Jesus "äta med syndare", och som apostlarna, fira "agape-måltid", där man vid varje måltid utjämnar skillnaderna mellan de rika och fattiga, genom att alla delar på maten så att alla får lika - måltider till vilka alla, och främst de fattiga, är välkomna. Detta möjliggörs genom att ha egendomsgemenskap, att alla ständigt kommer och lägger fram allt de äger, i tillit till varandra, så att vi i gemenskap kan dela ut detta så att alla får vad de behöver. Kommer det så många fattiga till bordet, att inte alla kan äta sig mätta, äter vi asketiskt, så att alla får lika mycket mat, istället för att stänga ute en enda av dem som behöver vår mat (samma sak med husrum, det går att sova ganska trångt om det behövs). Alla religioner och humanismer kan praktisera Jesusmåltider. För de kristna är Jesusmåltiden förbundet med "nattvard" och därtill hörande ritualer. Jag har ingen respekt för nattvarder som inte samtidigt är Jesusmåltider. Sådana nattvarder är lika tomma på innehåll som resten av de till sådant tjafs knutna pseudo-lärjungarnas religiösa floskler.

2008-jan-27 @ 16:38 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (19) Trackbacks (0)

Sela övergår från papperstidskrift till nättidskrift

Orsak: Jag vill slippa byråkratin med postförsändelser och prenumeranter, samt hela den ekonomiska bördan, som jag hittills upplevt vara svår att förena med min "ge oss idag vårt dagliga bröd" - livsstil. De fattiga behöver dom pengar som annars skulle gå till tryckandet av tidskriften. Och jag behöver frigöra den tid, som byråkratin kräver, till att vårda om våra förtrycka syskon. Det gäller att fokusera på det väsentliga. Printa ut sidorna om ni vill läsa dem på gammalt vis. Men jag lovar att inte sänka kvaliteten på tidskriften. Den skall alltså fortfarande vara en litterär tidskrift i nivå med de andra litterära tidskrifterna, som Lyrikvännen och Aorta, och stå i seriös dialog med kultursnobbarna. Alltså endast bidrag med den nivån tas emot även i fortsättningen (men inte någon poesi, den söker jag själv upp). Sela nr.1 - 2008, blir det första numret på nätet (publiceringstakten för följande nummer släpps fri) Jag har samlat ihop ett knippe av mina gamla, ännu opublicerade essäer, som jag fortfarande gillar, och det fyllde nästan hela numret. Visserligen förespråkar jag en långsam nedmontering av hela vår datoriserade tillvaro, men så länge det ännu finns gemensamma datorer på bibliotek o.l., ser jag ingen anledning att inte använda mig av internet - tills den dag kommer då Kristus är tillbaka här på jorden, och skall utspy den sista resten av datorväsendet ur sin mun. Tills dess vill jag naturligtvis utspy den själv, men vi kan bara göra det gemensamt, och genom att ta ett steg åt gången. Det första steget alla bör ta som har en tillstymmelse av längtan efter Kristi återkomst, är att utspy varje privat dator. Alltså: gör först datorn till ett gemenskapens tempel, en gästfrihetens symbol, således att ni delar dator med så många som möjligt. Därigenom uppstår redan en radikal minskning av datorernas antal. Sedan, först när detta har skett, alltså först när vi har fått kärleken till varandra, kan vi i ett enda gemensamt andetag utspy de sista resterna av datoriseringens förbannelse. Om det finns

några datorer kvar efter detta kommande, kosmiska spyanfall, återstår att se. Teknik kan ju i vissa sällsynta fall återanvändas.

2008-jan-26 @ 14:42 Permalink teologisk estetik Kommentarer (10) Trackbacks (0)

Nya Slottet Bjärka-Säby har del i rikedomens förbannelse

Egentligen får detta inte sägas högt, ty en av ledarna i Sionförsamlingen i Linköping har sagt att jag blir utsparkad om jag förbannar rikedomen här på Bjärka. Men jag tar risken och säger det ändå.
När jag nu förbannar Bjärkas rikedom, måste det tas i beaktande att jag välsignar människorna där, och att jag har gripits djupt av deras gudstjänstliv.
Men ingenting är svartvitt. Ibland samexisterar förbannelsen och välsignelsen inom samma väggar. Men det är sällan någon vill erkänna förbannelsen. För det gör så ont. Jag erkänner Bjärkas välsignelser, men inte utan att blunda för skuggsidorna.
Nya Slottets förbannelse består i att dess rikedom består av bundet kapital. Det går inte att sälja något av det, och ge pengarna åt det fattiga. De konkret fattiga (nu menar jag inte de i anden fattiga, av vilka det finns en hel del på Bjärka) får lite eller ingen nytta därav. Vi kan inte riva det. Det står där som ett museum, som ett gigantiskt monument över Katastrofen: det faktum att detta har byggts på de fattigastes bekostnad, till priset av ohyggligt mycket lidande - precis som alla andra pingströrelsens mammonstempel.
Visserligen är det sant att Gud kan använda sig av denna katastrof i efterhand, och göra något gott av det onda. Slottet kan helgas till goda ändamål, vilket också har skett. Men brottet är ett outplånligt historiskt faktum. Brottet måste förkrossa oss. Får det inte förkrossa oss, kommer vi att fortplanta detta brott på ett eller annat sätt. Vilket redan sker i det sätt Sionförsamlingen nu förvaltar det.
Saken är nämligen den, att de fattigaste (i konkret mening) lyser med sin frånvaro på Bjärka. Var är representanterna för de förtryckta, för offren av det himmelskrikande brott som Nya Slottets väggar bär på som ett arv?
Orsaken är enkel: det är inte så lätt som Sionförsamlingen tror att frigöra sig från det negativa arv som Nya Slottet representerar (förutom det positiva). De förtryckande strukturerna släpar efter oss, seglivade som Mammon själv. Genom att förneka denna förbannelse, uppför sig Sionförsamlingen på samma sätt som andra brottslingar som förnekar sitt brott; brottet poppar upp i andra former av förtryck, där man minst anar det, som spöklika vålnader. Detta fenomen känner alla till, som har fått smaka på frikyrklig dubbelmoral.
Det enda sättet för Sionförsamlingen att handskas med det mord på forntidens fattiga, som Nya Slottet innebär, är att låta just dessa fattigaste av de fattiga (i konkret mening) bli det primära föremålet för dess framtida förvaltning. Det innebär att ställa allting på huvudet igen. Låta de sista bli de första. Och detta innebär inte att göra dessa fattiga lika förtryckande rika som pingstvännerna, utan att pingstvännerna själv blir så fattiga att de kan dela sitt liv med dessa de fattigaste av de fattiga, inom Nya Slottets egna väggar. Det vore den enda försoningshandlingen värd namnet för ett sådant ohyggligt mord på de fattiga, som byggandet av Nya Slottet på 1700-talet innebar. De som i Kristi efterföljelse tar på sig världens skuld, tar naturligtvis på sig även denna syndabörda, och inleder försoningsprocessen. Jag har ett hopp om att kommuniteten på Bjärka har börjat vandra åt detta håll. Frågan är om Sionförsamlingen ens har börjat, och om detta till slut måste leda till öppen konflikt.

Att denna form av försoningshandlande också gäller alla de mord på de fattiga, som alla våra övriga kyrko-byggnader och profana byggnader innebär, är nästan självklart.
Det finns ett stort hinder för denna förkrosselse över det stora Brottet: Sionförsamlingens lojaliteter gentemot samhällsapparaten, det stora Babylon. Församlingen förvaltar nämligen Bjärka som en del av en stiftelse, där olika andra samhälleliga intressenter är delaktiga. De är alltså inte fria att radikalt göra upp med Brottet på egen hand. Och då uppenbarar sig Jesu verop över de rika, och den där kamelen som lättare går genom nålsögat än den rike går in i Guds rike. Man kan inte tjäna både Gud och mammon, man kan inte sitta och kompromissa med gudlösa om man vill ta de fattigas och förtrycktas parti.
Det är därför det fortfarande är så fint och kliniskt rent på fysisk fattigdom i Bjärka-Säby. Sitter de där och väntar att de fattiga skall strömma till av sig själv? Nej, offren efter det stora Brottet känns inte vid dem än så länge (inte särskilt många av dem iaf), och de måste därför uppsökas och inbjudas till försoning och delaktighet.
Det räcker inte med "fattigdom i anden" (så som vi mammoniserade, dualistiska västerlänningar tolkar det). Ty vårt förkrossade hjärta representeras av de konkret fattiga i världen. Vi måste fysiskt stå upp och gå till vårt förkrossade hjärta. Det går inte att åtskilja ande och kropp, inre och yttre. Så länge vi gör denna åtskillnad, kommer vi att fortsätta leva som förr, bedragande oss själva.
Denna text delade jag ut som underlaget till ett samtal jag idag fick hålla med Peter Halldorf (på hans inbjudan!)och kommunitetsbröderna och -systrarna uppe på Slottet. Förståelsen för mitt budskap var ovanligt stor här, om man jämför med de kyrkor vars (i jämförelse med Bjärka extremt mycket större) mammondyrkan jag hittills förbannat. Inte så konstigt, med tanke på det helgade liv man lever på Bjärka.

2008-jan-25 @ 18:45 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (5) Trackbacks (0)

Snart återvänder jag till Stockholm

Otroligt, Shane Claiborns bok "Den oemotståndliga revolutionen" är ju en enda lång fördjupning av exakt det jag menade med mina förbannelse-aktioner i pingstkyrkorna! Jag är helt förbluffad! Nu kan jag ju bara hänvisa till den när någon förtörnad pingstpastor inte fattar vad jag menar. Härligt att jag inte är ensam! Jag har ju hela nätverket av kommuniteter kring "New Monasticism" på min sida! Alltså: var och en pastor/präst i hela kyrkosverige bör som första nästa bok välja just denna Claiborns bok, annars är de inte "up-to-date"! Annars fattar de inte mycket av vad som är på gång i svensk kristenhet just nu. Det nya är så djupt annorlunda än det gamla, att det nästan är obligatoriskt för dem att läsa Claiborns bok för att fatta något som helst av det. Annars har mina planer för pilgrimsvandringen ändrat sig igen. Jag kommer inte att fortsätta mot Göteborg och Köpenhamn, utan återvänder till Stockholm efter den 30.1, så att jag hinner vara med på en samtalshelg som vår kommunitet i Bagarmossen ordnar. Den handlar, liksom teologträffen, om hur vi ska bygga framtidens kyrka. Den är öppen för alla. Såhär presenteras helgen:

Välkomna till en samtalshelg om alternativa kristna gemenskaper 1-3 februari 2008 i Skarpnäck/Kärrtorp/Bagarmossen, söder om Stockholm.

schema; fre 1 febr 19.00 Föreläsning om kristen aktivism och icke-våld, Annika Spalde (följt av samtal) plats; församlingssalen, Skarpnäckskyrkan, Skarpnäcks allé, Skarpnäck lör

2 febr 9.00 Kaffe, Skarpnäckskyrkan, Skarpnäck
9.15 Introduktion av Emmanuel Ingelsten & Jonas Lundström följt av gruppsamtal.
12.00 Vegetarisk soppunch i Skarpnäckskyrkan
13.00 Storforum med röster från varje grupp.
ca 16.30 Middag på Vardagsrummet & Elvakaffe i Kärrtorp.
kl 19.00 Storsamling på Fyren i Kärrtorp. Lovsång, bön, förbön, berättelser, gemenskap, Björn Donobauer talar.
sön 3 febr kl 10.00 Brunch & gemenskap på Nissastigen 4 & 10 i Bagarmossen.

Vägbeskrivning; fr E4/E20 Norrifrån el söderifrån ta av mot 73an mot Nynäshamn. Kör genom Södra Länken, håll till höger första avfarten efter tunneln mot Bagarmossen. Fortsätt följa skyltarna, åk Sockenvägen, vid vägkors Skarpnäck höger, Kärrtorp vänster och Bagis rakt fram. Kollektivt; Tunnelbana grön linje till Skarpnäck (Kärrtorp & Bagarmossen samma linje) fr T-centralen.

anmäl er till david.ahlen@gmail.com el 08-396221 om ni behöver hjälp med att hitta boende under helgen så meddela detta! vi försöker dela på omkostnaderna vad det gäller maten. som underlag för samtal får ni gärna läsa boken; "Den oemotståndliga revolutionen" (Cordia) av Shane Claiborne. beställ;
http://www.adlibris.se/product.aspx?isbn=9152631400 välkomna!

David och Emily Åhlén

Orsaken till att jag inte vandrar vidare, är nog bara en stark inre dragning. Jag känner att jag behövs mer i vår kommunitet än i Göteborg och Köpenhamn just nu. Och dessutom längtar jag efter att göra aktioner i Stockholm. Det dånar av vrede och sorg inom mig (åter dessa ständigt återkommande vredesanfall!), som ser fram mot sin utlösning i kommande aktioner i Stockholms mammontempel och mammonkyrkor.

2008-jan-25 @ 07:53 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (8) Trackbacks (0)

Den sakramentalt-liturgiskt-högkyrkliga kristna anarkismen

Eller: Den högkyrkliga anarkismen, kort och gott. Där har vi ett nytt begrepp, uppfunnet idag. Vem vet om det kommer att användas av kommande svenska kyrkohistoriker för att beteckna en viss sorts kyrklig rörelse i framtiden? Det låter som en motsägelse. En paradox. Högkyrklig anarkist. Som att säga att man är "anarkistisk monarkist". Eller "revolutionär estet". Men nu, om någonsin, måste tiden vara inne för nya, okända synteser av tidigare oförenliga element i vår historia. För vad är väl inte vårt största dilemma om inte oförmågan att tänka "både - och" istället för "antingen - eller", när det gäller fenomen som 68-rörelsen versus 80-talets inåtvända esteticism? Tänker vi "antingen - eller" när det gäller dessa poler, kommer vi att urholka dem båda. Nu har jag varit två dagar på den klosterliknande kommuniteten Nya Slottet Bjärka-Säby, Sveriges mest livskraftiga andliga centrum för

tillfället. Jag deltar i klosterbrödernas och -systrarnas dagliga rutiner. Vistelsen här tycks stadfästa något i mig, göra det tydligt. Det som tydliggörs här, är just att jag som utpräglad estet verkar vara spontant högkyrklig och sakramental till min läggning, och aldrig skulle kunna bli nåt annat så länge jag lutar åt den litterära esteticismen. Det finns ingen annan kyrklig tradition som tillfredställer esteter än den högkyrkliga, den som byggts upp genom årtusenden. Bäst att försonas med faktum redan från första början. Hade jag levt i början av 1900-talet, hade jag antagligen engagerat mig i det kyrkliga/monastiska etablissemanget, och förtryckt min anarkistiska läggning, eftersom jag inte skulle haft några alternativ. Men nu finns det alternativ. För mig står det nämligen som något självklart att det går att praktisera en liturgisk kontinuitet med den högkyrkligt monastiska traditionen, på egen hand, i anarkistiska, små grupper och kommuniteter, utan någon "apostolisk succession" och utan några som helst spår av prålande kyrkobyggnadsrikedom (jordhålor passar utmärkt!). Och det visar sig också att de anarkistiska kommuniteter som växer fram på olika håll i världen, tar sitt högkyrkliga och monastiska arv på allt större allvar. Det pubertala fadersmordet ersätts med kontinuitet och allt större bildning och besinning, mitt i anarkismen, mitt i det att man inte alltid väntar på sanktion från makten, utan tar saken i egna händer, förbi näsan på den tröga byråkrati-kolossen.
New Monasticism och Shane Claiborn är ett exempel på anarkismens nya besinning, en besinning som var så gott som frånvarande i 68-rörelsen och Jesusrörelsen. Emanuel Ingelsten skriver i tidningen "Trots Allt" nr. 3/2007: "Shane vill inte göra för mycket av fenomenet och undviker att tala om begreppet "New Monasticism" samtidigt som han gillar att det som händer anknyts till klostertraditionen. Han tror att det är skillnaden mellan de kommuniteter som växer fram nu och de kommuniteter som växte fram i Jesusrörelsen. På 70-talet hade de en känsla av att det som hände var något helt nytt och man saknade ett rotsystem och en historia." Att rota sig i bildningen kommer att ge den nya kristna anarkismen dess stadga, så att den undviker 70-talets miss - det som gjorde att den försvann som alla andra "boom":er i vårt "hippa" samhälle. Med förnyad vördnad för fäderna (se mitt och Mohamed Omars "manifest för den postnationalistiska nationalromantiken"!) tror jag att de rörelser och kommuniteter som skapas nu kan bli lika stabila som antikens klosterrörelse kom att bli, och lika motståndskraftig som den gentemot kommande mörka medeltider. Häng med på den nya reformationen, med eller utan sanktion från den kyrkliga byråkrati-jätten!

2008-jan-22 @ 19:55 Permalink teologisk estetik Kommentarer (32) Trackbacks (0)

Efter teologträffen

På söndag kväll i solnedgången, lämnade jag teologerna på teologträffen, och vandrade över vidsträckta, solförgyllda fält mot Bjärka-Säby. Jag grät länge medan jag vandrade, teologerna hade gjort så djupt intryck, och det var så vemodigt att skiljas åt. Det steg upp minnen från mina bästa teologvänner under studietiden på Åbo Akademi, och jag saknade dem också, särskilt en som heter Ville Kavilo, den mest begåvade och själsförfinade av dem alla. När jag tänkte på Ville, blev det klart för mig att jag måste ha träffat några av de mest begåvade unga teologerna i dagens Sverige. Inte minst Joel Halldorf (Peter Halldorfs son), Benjamin Ekman (Ulf Ekmans son) och Jonas Lundström gav ett sådant spontant intryck. Och det gällde inte bara den intellektuella begåvningen, utan också den själsliga bildningen, precis som med Ville. Annars hade jag nog inte känt den saknaden. Jag har träffat megahjärnor utan att

beröras det minsta. Bland de övriga deltagarna fanns: Erik Åkerlund, Jonas Eveborn, Kalle Carlstein, Sune Fahlgren, Josefin Lennartsson, Maria Karlsson, Emanuel Ingelsten, Fredrik Wenell, och en till som jag inte minns namnet på. Bland dessa var det särskilt Jonas Eveborn och Emanuel Ingelsten som gjorde intryck, Jonas för att han till sitt väsens skönhet påminde om David Åhlén, en av medlemmarna i den kommunitet jag är med i på hemmaplan. Det var något rättframt och ärligt med honom, som stack ut. Joel Halldorf liknade sin far när det gällde långsamhet och tyngd i sina uttalanden. Andra dagen blev han dessutom efterhand ordentligt trött, vilket bara förstärkte detta. Jonas Lundström hade jag föreställt mig, på basen av hans blogg, som en hurtig och nitälskande filur, därför blev jag överraskad över att finna honom melankolisk, sansad och saktmodig, pratande med låg röst, mycket allvarlig, med stundom små-luriga leenden. Antagligen var det hans rörliga, snabba och sylvassa intellekt som gav det hurtiga, livliga intrycket på bloggen.
Sune Fahlgren, den teologiske "äldstebrodern" bland oss, inledde hela träffen med att tala om kyrkans enhet. Därefter samtalade vi om kyrkans framtid i fyra pass, med var sin inledning, där en av oss hade förberett något att utgå ifrån:

1.Bibeln och traditionen (Jonas Lundström),
2. Ämbete och makt (Erik Åkerlund),
3. Liturgin (Joel Halldorf),
4. Kyrkan (Fredrik Wenell).

Man märkte att diskussionen ständigt uppgick i spänningen mellan de två ytterligheterna i tänkandet vi hade bland oss; Erik Åkerlund med sin katolska, högkyrkliga inriktning, och Jonas Lundström med sin radikalreformatoriska, underground-lågkyrkliga inriktning. Och sedan hade vi allt möjligt däremellan, allt från "katolska baptister" (Sune Fahlgren) och liturgiskt-sakramentala pingstvänner (Joel Halldorf) och liturgiskt-sakramentala radikalreformatoriska teologer (jag själv tillsvidare) och andra intressanta blandningar (som Jonas Eveborn, missionsförbundare med inslag från den koptiska kyrkan). Vi våndades med frågor som "Vad ska vi göra med en förfallen frikyrklighet, urvattnad till menlösa "verksamheter", vad göra åt allt detta individualistiska konsumerande av navelskådande frikyrkosubkultur? Hur ska vi reformera kyrkan? Alla tycktes överens om att kyrkan behöver reformation. Alla tycktes vara eniga i att detta borde ske genom att återsakralisera gudstjänsten, föra den till sina liturgiska källor, att nattvarden och liturgin var det väsentliga. Sedan var det skiftande meningar om huruvida det räckte med att återföras till liturgin sådan den såg ut i våra stora moderskyrkor efter Konstantin, eller huruvida den borde återföras till de första kärleksmåltiderna i hemmen, i vars regi nattvarden firades på de första apostlarnas tid. Detta senare påhejades naturligtvis av oss med radikalreformatoriska böjelser, som ständigt ville problematisera kyrkans band till rikedomen och samhällssystemet, där just de stora kyrkobyggnaderna blev problematiska. En del av samtalen kändes lite irrelevant för mig, eftersom de så långt fördes inom kontexten av kyrkans symbios med de nuvarande förvärdsligade, mammoniserade kyrkorna. Jag har svårt att tänka teologi i en sådan kontext, det är en så absurd kontext, nästan lika absurd som att tänka teologi i de politiska partiernas kontext. Liksom jag inte förmår kanalisera mitt politiska engagemang genom politiska partier, har jag svårt att kanalisera mitt teologiska tänkande genom dessa stora, tröga, jättekolosser till byråkratparadis; de religiösa partierna. Bättre att vara en av dessa minimänniskor som springer runt bena på jätten. Rörlig, smidig, ständigt i dialog, ständigt kontextualiserande sig

mot "dessa mina minsta bröder", dvs. alla som inte får plats i våra fyrkantiga, koloss-aktiga samhälls- och kyrkomodeller, alla som trampas på av jätten, som glöms, som inte ses av jättens suddiga blick, alla ruiner under vårt kyrkliga framstegstänkandes ohyggligt framkrälande pansarvagn - djuren, naturen, tredje världen, punkare, alkoholister, luffare, uteliggare, kriminella, sinnessjuka, åldringar på ålderdomshem, flummiga new-age:are som har bränt sig på kyrkans maktutövande, kor, hästar, grisar, höns, flyktingar, muslimer, poeter med "spleen", isolerade Martina Lowden-nördar, myror, utbrända kändisar, skoltrötta barn, loppor och myggor, Horace Engdahl, häxor, wicca-folk, shamaner, troll, narkomaner, hippies, Peter Halldorf, ensamma människor, får, satanister, enskilda människor, daggmaskar. Se där den enda kyrka jag vill bygga här på jorden. Och det ingen abstrakt "alla är med"- kyrka, utan en konkret kommunitet i Bagarmossen, med tideböner och allt, som är tillräckligt rörlig och ödmjuk för att kunna äta Herrens måltid med var och en av "dessa mina minsta bröder" (Jesus åt med syndare). Basta.

2008-jan-21 @ 20:26 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (6) Trackbacks (0)

Konsekvent? Aldrig i livet.

Lite svårt med konsekvent negativ massmedia-policy när journalisten Åsa Christofferson på Corren, som jag råkade få övernatta hos för någon vecka sedan, plötsligt dök upp på biblioteket i Linköping, när jag satt framför datorn. Ryktena hade nått henne att jag var där. Hon har ju blivit som en nära vän, i och med den där övernattningen, och man kan ju inte riktigt neka vänner att prata med en, även om det man säger sedan kommer i media nästa dag. Här upptäcker man hur svårt det är med "renhet", att det egentligen inte finns något sådant. Nå, hon skrev i alla fall en trevlig text om mig i morse.

2008-jan-18 @ 09:47 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (13) Trackbacks (0)

Teologträffen

Nu börjar mitt egentliga pilgrimsmål närma sig; teologträffen på lördag och söndag. Den skulle först vara på Bjärka-Säby, men sedan flyttades det till Johanneskyrkan i Linköping centrum, en församling i Evangeliska Frikyrkan. Vi blir visst ett tiotal teologer som samlas där under två dagar till ganska fria samtal om kyrkans framtid. Då får jag anledning att känna efter stämningen i frikyrklighetens självaste teologiska utvecklingsspets - ty förvisso finns det mycket bildning, genialitet och framsynthet bland de teologer som skall medverka, av vilka flera var obekanta för mig innan jag googlade på deras namn idag. Teologträffen får mig också att se efter om jag egentligen trivs inom dessa intellektuella, teologiska kretsar. Visserligen har öppenheten gentemot den övriga kulturen haft ett genombrott inom frikyrkligheten under de senaste decennierna, men fortfarande upplever jag bibel-fackidiotin vara för stor för att jag verkligen skulle kunna engagera mig i teologin på det sätt som de andra teologerna gör. Den nuvarande teologin är fortfarande för dominerad av prosaiska fackidioter för att jag skall vara särskilt fascinerad av den. De litterära kretsarna lockar fortfarande mer än de kristna, just därför att det finns så mycket mer vidsynthet och klassisk bildning där. Våra Tegnér:er och Wallin:er finns alltså inte på biskopsstolarna idag, utan på poesiuppläsningarna och i de litterära tidskrifternas essäer (ta t.ex. sådana som Horace

Engdahl, Håkan Sandell, Håkan Lindgren, Malte Persson, Carl Forsberg, Johannes Anyuru och Mohamed Omar!). Och vilken eftersläpare teologin är! Vilken trög, prosaisk eftersägare och efterapare av det som för länge sedan har skett inom poesi och filosofi! Tidskriften Trots Allt är dock på rätt väg. Man måste bryta ner murarna mellan teologin och konstarterna. Teologin måste åter primärt bli estetik, philokalia. Dit är vägen mycket lång för frikyrkligheten. För att nå dit, måste man helst skita i våra fyrkantiga teologiska utbildningar, och bara läsa det som känns skönt, fräscht och intressant. Då kommer man nog automatiskt att läsa långt mer klassisk bildning och skönlitteratur än vad som nu är fallet bland teologer. Tills dess vet jag inte om jag vill engagera mig så mycket i teologin. Bättre att söka pärlorna där de finns. Fast det skall bli intressant att sniffa på dessa teologers bildning på lördag, och se om jag hittar några framtida Tegnér:er. Kanske det t.o.m. kan lukta lite lim.

2008-jan-17 @ 19:42 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (6) Trackbacks (0)

"Jesus-soppan"

Jag och kommentaristen "Carin" samtalade lite idag på högskolans bibliotek i Jönköping. Då fick vi en idé. Jag har ju diffusa planer om en pilgrimsvandring i sommar till Norge, som skall gå från Stockholm genom Uppsala och Örebro. Då tänkte vi att vi kunde göra ett upprop i samband med pilgrimsvandringen, att alla de som ville vara med och vandra och aktionera tillsammans med oss under vandringen, skulle ges tillfälle att vandra med så långt de orkade. Men högst tolv stycken förutom jag (vi skall leka lite "Jesus och de tolv lärjungarna"!) Vi skulle då alla klä ut oss till munkar och nunnor med vandringsstav (obligatoriskt). Det skulle bli nån gång i maj. Och sedan skulle vi aktionera mot rikedomen i vissa strategiska köpcenter och kyrkor (Livets Ord i Uppsala obligatorisk!), ungefär så som jag aktionerat hittills, men t.ex. på det sättet att en av oss ropar, och de andra bildar "mur" omkring, arm i arm. Och man kan ju hitta på vad som helst tillsammans. Det skulle kunna bli bra festligt. Och så tänkte vi att vi helst ville ha ihop en mycket blandad skara av kristna och icke-kristna, helst en riktig "dialog-soppa", för att riktigt demonstrera mot frikyrklighetens och resten av svenskpöbelns unkna sekterism. Alltså: det skall helst vara en blandning av ärkefundamentalistiska, karismatiska pingst- och Livets Ord-folk, matematikprofessorer, medlemmar i Humanistiska Föreningen, muslimer, newage:are, ledamöter i Svenska Akademien, sverigedemokrater, Jehovas Vittnen, och först men sist: ÄRKE-SVENSSONS. Härmed går uppropet av stapeln. Vi har ungefär fyra månader på oss att planera, så att folk kan ges god tid att få semestern att passa in enligt pilgrimsvandringen. Låt oss fastslå ett preliminärt startdatum för vandringen: 10.5.08 - då våren är som mäktigast. Man kan också komma in i ledet längre ute på vandringen, man behöver inte vandra med från början. De som är intresserade, kan maila mig på larslarsen123(at)hotmail.com. Det finns dock ingen garanti för att man kan komma med; ifall det blir många intresserade, kommer jag att plocka ihop ett lag utifrån de ovanstående pluralistiska prioriteringarna, alltså välja in folk så att det blir en så vresigt puttrande dialog-soppa som möjligt, en riktig "Jesus-soppa". VA!

2008-jan-16 @ 16:00 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (29) Trackbacks (0)

Jonas Lundström, min advokat och ställföreträdande theolog

Jag har visst erhållit en advokat. Med theologen, aposteln Jonas Lundströms fantastiskt sunda blogginlägg, dag ut och dag in, behöfver jag icke yttra ett knyst till theologiskt självförsvar inför den frikyrkliga pöbeln, utan kan godmodigt fortsätta blogga som fordom, d.ä. primärt samtalande med den intellektuella, litterära kultureliten. Visst är det skönt! Alltså, bäste herr Frikyrklighet: läsen härefter främst den ädle Jonas blogg om ni viljen taga reda på huru jag tänker i praktisk-theologiska ämnen, och ifall han någon gång är ute och velocipedar, så ombedes I att skrifva det på mitt konto! (tänkande tyst för mig själv: jäklar, när ska denna *=%^" bloggbesökarstatistik gå ner igen, så jag åter kan skriva för min gamla, trogna, litterära lilla läsekrets...)

2008-jan-15 @ 17:57 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (5) Trackbacks (0)

Platons inträdestal i Döda Akademien

Var hälsad, du bildningens högtidsskara! Att i detta andehistoriska, tidlösa ögonblick, tillsammans med er få inviga Andevärldens första litterära och filosofiska akademi, väcker ödesmättade minnen till liv av det ögonblick då jag i Athen fick inviga vår första jordiska akademi. Då var bildningens framtidshorisont liksom hängande på vårliga syrenbuskar, då hälsade vi världen med ett barns ohämmade ögon. Men nu, när vi inte längre hälsar världen, utan sitter utanför den på trappan, gråtande som Herakleitos, nu har bildningen plötsligt hittat hem till den första, platonska akademins vårliga buskar, låt vara att de nu sträcker sina knoppar mot en annan värld. För vad är väl denna akademi, annat än ett återställande av den första akademin, där alla vetenskaper ännu var intregrerade, där fackidiotin ännu var oss främmande, där vi ännu tänkte i barndomens kosmiska enhet? Bröder, ni har alla lyssnat till min klagan över Svenska Akademiens bristande intresse för filosofin, denna den högsta av vetenskaper, ja, deras bristande intresse för annat än skönlitteratur. Ni minns alla min klagan över de stora litterära filosofernas frånvaro i nobelprisets historia, filosofer som Walter Benjamin, Oswald Spengler och Jacques Derrida. Ni vet att jag alltid ansett Svenska Akademien som själva centrumspegeln för den internationella humaniorans stigande fackidiotisering - ja, jag profeterade redan i början av akademins historia om att de till slut t.o.m. skulle göra sig av med sina sista representanter för kyrkan och filosofin, och sitta där på sin ålderdoms dagar som en skara marmorstatyer över skönlitteraturens död, som är dess inkrökthet i sig själv. Därför är min glädje så översvallande stor när jag i denna stund inte bara ser skönlitteratörer, utan även filosofer och teologer framför mig, att jag får se in i ögonen på filosofer som Sören Kierkegaard, Emanuel Swedenborg, Friedrich Nietzsche och Pontus Wikner, teologer som Frédéric Godet, Poul Madsen, Elias Aslaksen, Jesus från Nasaret och Lars Larsen. Att detta därför inte är en litterär akademi i vanlig mening, torde redan vara klart för er. Överhuvudtaget spelar romanens form en mycket obetydlig roll bland oss, Hölderlin är faktiskt den enda av oss som skrivit något som närmar sig romanens formvärld. Vilket är desto mer glädjande som jag alltid betraktat den moderna, prosaiskt episka romanen som den lägsta formen för sublim litteratur. Att det motsatta tycks vara fallet inom Svenska Akademien, skall inte överraska oss, emedan denna romanläsande skara följt den övriga kulturella dekadensen hack i häl. Vi är alltså, enligt min nogranna kulturhistoriska analys, andevärldens motsvarighet till den första platonska akademin. I och med oss har en återintegration av humaniora blivit född. Jag känner något av en renässansisk, da Vinciansk

universalgenialitet i luften, det darrar av salta droppar från en ur medelhavet återuppstigen Venus, det antika arvet uppstämmer i ett sista, prometheanskt förtvivlat trots-rop från avgrunden. På basen av mina tidigare platonsk-akademiska erfarenheter, fruktar jag dock att även denna akademi med tiden skall gå mot allt större specialisering, och därmed dela de jordiska akademiernas öde. Men så länge vi är kritiskt medvetna om orsaken till specialiseringen, nämligen systematiseringen av förnuftet, bör vi kunna utvecklas mot en allt större integration. Och som Pontus Wikner sade i sitt inträdestal, finns det ingen annan utväg ur dekadensen än att stiga ut ur själva den samhälleliga strukturen i Nya Jerusalem, eftersom det till syvende og sidst är den som är upphovet till vår intellektuella systematisering. Jag har därför, liksom Wikner, planer på att nedmontera mitt arbete som professor vid estetiska fakulteten i staden, och övergå till ett liv som fristående intellektuell, tillsammans med andra intellektuella anarkister i skogarna. Och jag manar er alla att börja smida liknande planer. Bröder! Endast så kan vi rädda denna återuppståndna platonska akademi från sin kommande undergång. Amen. P.S. för att inte den obildade pöbeln skall reta sig på mig och kalla mig sinnessjuk, så bör det sägas att dessa inträdestal i Döda Akademien är delar av ett romanprojekt jag skriver på, som jag lägger upp på bloggen till allmänhetens prövning. För tusan, identifiera inte författaren med sina romanpersoner! Det är litteraturens regler på söndagsskolenivå, och avslöja för tusan inte er brist på bildning!

2008-jan-15 @ 12:58 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (6) Trackbacks (0)

.
gubbe noa gubbe noa va en liten prutt

2008-jan-15 @ 10:44 Permalink dikter Kommentarer (8) Trackbacks (0)

Aktion teologträff

Ibland gör media freudianska felsägningar, som säger lite om deras besatthet av att skapa drama där sådant inte finns. Som när Jönköpingsposten idag säger att jag beger mig till Linköping för att störa en teologträff! Varifrån fick dom det, hahaha...min kära teologträff, det primära målet för min pilgrimsvandring, där jag äntligen ska få träffa lite likasinnade. Nå, kände mig tvungen att korrigera detta, så att inte Joel Halldorf, Jonas Lundström och de andra teologerna skulle börja undra...pust, tungt att hela tiden måsta korrigera! Förresten är det heller inte fråga om någon "teologisk konferens" som det stod i samma artikel, utan endast ganska inofficiella rundabords-samtal.

2008-jan-14 @ 17:57 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (11) Trackbacks (0)

Ännu fler förtydliganden

Svårt att svara på alla bloggkommentarerna var för sig. Måste därför försöka sammanfatta vad kommentaristerna tycks störa sig på, och komma med några generella svar. En kommentarväxling från ett av mina blogginlägg får tjäna som illustration:

"Em om Fler förtydliganden

Hej du Lars. Jag var på gudstjänsten i pingst jönköping idag, vilket föranledde en viss nyfikenhet på vad du är för en kuf. I sak håller jag på sätt och vis med dig - visst är det mycket dubbelmoral och visst är det viktigt att inte leva i materialism. Däremot tycker jag det är väldigt tråkigt att du inte ville ha den dialog med kyrkans rättvisegrupp som erbjöds, och att du dessutom störde mitt i gudstjänsten. Detta, för mig oseriösa, uppträdande, gör att det blir väldigt svårt att ta dig och det du säger på allvar. Att visa människor respekt och välkomna till dialog tror jag skulle vara ett mer effektivt sätt att föra ut ett budskap.

(Lars svarar) Em: Jag hade en lång dialog med de ledande i församlingen efter min aktion, så det blev både och, både aktion och dialog, inte antingen - eller, så som du tycks framställa det. Mina aktioner är utgångspunkter för dialog, inte ersättningar för dialog. Utanför mina aktioner tycker jag att jag är en ganska normal människa, visande all tillbörlig respekt, fungerande enligt de vanliga sociala koderna. Man kan inte lära känna mig genom att applicera mina aktioner på resten av min natur, resten av mitt uppförande, då går man vilse. Man måste förstå mina aktioner som strategiska undantagstillstånd, ihopsnickrade för att uppnå en viss effekt, liknande andra ickevåldsaktioner, som djurrättsaktivisternas och plogbillsrörelsens aktioner. "

Slut på kommentarcitat.

Till kommentaristen Jonatan, som uppmärksammade att en dokumentärfilmare filmar mig: Du har rätt, jag har gjort ett enda undantag för en nära vän till mig, som jag har stort förtroende för. Det handlar om en enkel dokumentärfilm endast för privat bruk. Fast igår, när jag satt i fängelset, började det kännas kvävande med denna filmning av mig, så jag sa åt henne att jag inte orkade låta henne filma mig längre, iaf tillsvidare. Men hon har alltså ensamrätt på dokumentärfilm, och jag hoppas det blir den första och sista, för jag har en viss vämjelse för konstens överdrivna parasiterande på andra, som blir så tydlig just i filmen. Det är ju därför jag säger nej till massmedias parasiter. Och så ett förtydligande till dem som undrar varför jag hellre kallar mig klassisk humanist än kristen. Det är bara fråga om ärlighet. Mina närmaste intellektuella vänner vet att jag under de senaste åren har läst långt mer av den profana humanistiska bildningen än av den kristna/teologiska litteraturen, och att mina referensramar först och främst är den klassiska humanismen. Varför inte säga som det är? Och varför sticka under bordet med mina folkbildningsambitioner? Jag är inte ute efter att ställa mig in hos kristendomen, utan endast ute efter att söka sanningen. Då får alla sådana "kristna" lojaliteter vika. Bedöm min messianska kraft utifrån mina gärningar, mitt väsen och mitt vardagsliv, inte utifrån mina vacklande teorier! Och så gäller det att ha en grundläggande öppenhet inför livet, och inte låsa sig vid det "kristna". Det blir bara neurotiskt.

2008-jan-14 @ 10:48 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (16) Trackbacks (0)

Misslyckad aktion

Lufsade nyligen, kl.17.00, från polisstationen, med svansen mellan benen, efter att ha suttit i arresten i kanske en halv timme eller så. Orsak: misslyckad aktion. Jag skulle sjunga min hembrända "Ta emot Jesu fattigdom - sång" i A6:an i Jönköping (det största köpcentret där, som jag blivit portad från efter en "förbannelse-aktion" där på fredag), men blev utslängd av

väktare innan jag ens hunnit börja sjunga. Jag hade glömt portförbudet, och lufsade lite för länge inne i köpcentret, och till slut var redan väktarna kontaktade. Nå, det kanske var meningen att jag skulle misslyckas, för jag hade redan ropat mig ganska hes på pingstkyrkans gudstjänst samma dag. Det var kanske han farssan Gud som ville spara min röst till morgondagens aktion.

2008-jan-13 @ 17:42 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (34) Trackbacks (0)

Fler förtydliganden

Eftersom jag, som sagt, inte är särskilt originell, utan står i ett nätverk av redan befintliga traditioner och intellektuella diskurser, som man bara behöver vara lite bildad för att uppfatta, så skall jag göra några fler förtydliganden, och komma med några generella svar på alla obesvarade kommentarer hittills:

-Mitt uppdrag är inte först och främst att gå runt och förbanna, utan att vara med och bygga upp ett alternativt, anarkistiskt, icke-förtryckande samhälle, dvs. det messianska gudsriket. Här samarbetar jag med alla som går åt samma håll, och är ingen individualist eller outsider. Jag samarbetar med alla, oavsett livsåskådning, som medverkar till nedmonterandet av vårt förtryckare-system, och bygger upp alternativa icke-förtryckande strukturer. -Men för att väcka folk till eftertanke kring det förtryck dom sysslar med, gör jag vissa obehagliga ickevåldsaktioner (enligt djurrättsaktivisternas och plogbillsrörelsens ickevåldsprinciper), där jag kraftigt förbannar gärningar, inte människor. Meningen är att det skall chocka och ruska om folk, och det har det gort, alltså har jag lyckats.

-I detta arbete känner jag mig mer hemma i den intellektuella kultureliten, som på den fronten ligger 50 år före den frikyrkliga pöbeln när det gäller intellektuell medvetenhet och praktiskt engagemang. Där finns alltså överlägset mer messiansk sprängkraft än i hela vår kyrkliga pöbel sammantaget. Jag ser främst till människornas inre, och skiter blankt i etiketten "kristen" på människor, om inte Messias syns i deras vardagsliv, och låter mig djupt imponeras av människor utan kristen etikett, men med messianskt sprängstoff.

-Jag omtalar mig hellre som klassisk humanist än kristen (obs! blanda inte in humanistiska föreningen här, den har inget med klassisk humanism att göra), därför att jag finner mer messianskt sprängstoff i den humanistiska bildningstraditionen än i hela den institutionella kyrkliga/frikyrkliga traditionen efter Konstantin. Orsaken är att det endast är på bildningens, självkritikens och självbesinningens väg som vi kan gå in i framtiden utan att hamna i navelskådande blindgator, så som t.ex. har skett med klosterrörelsen och pingströrelsen. Endast den klassiska humanismen och upplysningsarvet, tillhandahåller oss den självkritik, som gör att vi ständigt kan korrigera oss själv, ständigt stå i konfrontation med "Det Andre", stå i dialog med det främmande, det okända. Jag orkar faktiskt inte diskutera särskilt mycket med frikyrkligheten innan den har satt sig in i den klassiska bildningen, man kan inte brevväxla med en människa som inte ens lärt sig bokstäverna i alfabetet. Frikyrkligheten har, genom sin bildningsbrist, ställt sig utanför den seriösa intellektuella diskussionen i Sverige, ställt sig utanför det stora samarbetssammanhanget, där poeter, humanister, skönlitterära författare, och resten av den seriöst tänkande akademiska världen, utforskar våra framtida

möjligheter, vägarna ut ur vårt nuvarande helvete. Frikyrkligheten har inte kommit med något seriöst bidrag till detta, utan hänger långt efter i utvecklingen, de har knappt hunnit smälta modernismen. Snacka inte ens om postmodernismen! -Eftersom det tycks vara frikyrkligheten som främst retar sig på mig, så tyckte jag det var nödvändigt att komma med detta svärdshugg över deras unkna navelskåderi. Alltså, bilda er först, innan ni deltar i diskussionen och i byggandet av gudsriket, annars hamnar ni bara i fanatism, oförmåga till verklighetsförankring, och i allsköns vidskepligheter. Ni kan inte bygga Guds rike på en så lös grund som ni nu har! Ni måste samarbeta med hela den akademiska, bildade världen! Jesus Messias lusläste de judiska skönlitterära klassikerna i trettio år innan han begav sig ut för att bygga Guds rike. Och lyssna på Ylva Eggehorns uppmaning till präster och pastorer att läsa tio gånger så mycket skönlitteratur som teologisk/kristen litteratur! (i Peter Halldorfs intervju med henne i boken "Stigfinnare"). Ut i öknen först, bildningens och besinningens öken, därefter: Aktion!

2008-jan-12 @ 12:17 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (10) Trackbacks (0)

Några förtydliganden

Anser mig tvingad att kommentera denna artikel i tidningen Dagen, samt det blogginlägg som var anknutet därtill. Jag avslöjade visserligen för polisen, öppen som jag är, att jag tänkte aktionera i pingstkyrkan, men jag hade ingen avsikt med det, allra minst att skapa mediauppmärksamhet. De som känner mig vet att jag ställer mig ganska likgiltig till massmedia. Angående vissa rykten om att jag är humanist och inte kristen, kan jag säga att det känns som om påståendet utgår ur hjärnor blottade på all klassisk bildning. Jag kommenterar inte sånt. Däremot kan jag kommentera utsagan att jag skrikit "Förbannad vare denna församling". Det är en mycket missvisande lögn. Vad jag egentligen sa var ungefär följande:

-Förbannad vare er västerländska levnadsstandard! Den förtrycker tredje världen!

-Förbannad vare denna byggnad! Den är byggd på de fattigas bekostnad!

-Förbannad vare ert horeri med staten, makten och rikedomen! Ni är skökan i uppenbarelseboken!

-Omvänd er från rikedomen!

Orsaken till att jag irriterar mig på lögnen, är att man blandar sak och person, gärning och människa. En kristen förbannar inte någon människa. Däremot förbannar han varje ond gärning, varje förtryck. Det är självklarheter på söndagsskolenivå. Angående blogginläggets spekulationer i vad jag har för avsikt med mina aktioner, så har de ingen grund i verkligheten. Mina aktioner är spontana hugskott, födda under vandringen, sekundära bieffekter av min pilgrimsvandring, som är huvudsaken. Det är alltså inte fråga om någon konstinstallation. Sedan är det en annan sak att jag friskt använder mig av självbiografiskt material i mina litterära skapelser kring "Döda Akademien". Denna akademi, med därtill hörande excesser, är egentligen en slags roman, som jag skriver och förlustar mig på lite då

och då. Spekulera inte för mycket i denna roman, den leder er bara vilse, det är skönlitteratur och inget annat.

2008-jan-10 @ 22:41 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (10) Trackbacks (0)

Några dikter för att lugna ner uppståndelsen

Vänner! Såja, såja, inte denna uppståndelse kring min person! Jag är bara en fattig munk, och kanalen för ett visst sort budskap som är mycket enkelt och icke-originellt, predikat i över 2500 år. Under min vandring mot Jönköping, här ute i stillheten och mediabefrielsen, har jag diktat en del, som vanligt. Jag vill därför delge er av det som sysselsatt mitt sinne rent konkret. Här kommer två dikter:

"EN JOHAN NORDGREN" (vissa poeter är oefterhärmliga. Min vän, poeten Johan Nordgren är en sån. Han har visst gjort ett outplånligt intryck på mig, för plötsligt satte jag mig ner och imiterade hans stil, och gjorde "en Johan Nordgren". Ni som känner honom, bedöm om jag lyckats fånga egenarten!)

du rumpar mig fast
du lever i bön
du kacklar i frack
du torkar en spik
du lägger ett rör
du fastar i kö
du kan mig en stund
du spelar på kam
du tasslar och skruvar i böner och ting
och allt som kan prasslas och åkas med bil
du fiser med pump
du gräver kanal
du heter i takt
du syr in en stump
du tänker med slips
du tar dig en kock

(dikten skall läsas med en dov, långsam, grötig röst, helst av Johan Nordgren själv, på en slam-scen)

nästa dikt:

VILHELM EKELUNDS ELEGI ÖVER PÖBELN

(Fick höra av en vän i Nya Jerusalem att Vilhelm Ekelund upplevt en märklig omvändelse. Han som förr varit en av våra mest aristokratiska pöbelföraktare, upplevde en kväll en djup förkrosselse inför pöbelns ansikte. Då föddes denna elegi)

Pöbel, pöbel, du ensamma sträng,
så sakta dallrande som flodens sträng
dallrande kröker sig allt snabbare ju längre mot fjärran jag skådar

- Pöbel, du blinda, enformiga massa,
glidande som floden mot sitt vattenfall

- Hur ofta ville jag inte samla dig under mitt landskaps vingar,
locka dig hem, förgrena dig som bäckar upp mot skogarna,
men du ville inte.

Pöbel, pöbel, du som tillbeder helgonen
och utsuger din samtids heliga,
de fattiga i anden,
hur ofta ville jag inte lösa upp din ensamhets sträng,
suga tillbaka alla bäckar som upplöst sin egenart i dig,
spela på alla ruiner du gömmer,
upplösa din ensamhet i bäckarnas polyfoni,
hur ofta ville jag samla dig under mitt landskaps vingar,
spela hem alla dina bäckar, dessa fattiga i andens bäckar,
dessa dina dårar och profeter,
men du ville inte.

2008-jan-09 @ 16:42 Permalink dikter Kommentarer (4) Trackbacks (0)

Pontus Wikners inträdestal i Döda Akademien

Ärade församling. Att blifva invald i eder skara är för mig att blifva döpt i Den Helige Ande, blifva nedsänkt i edert själslif, för att uppstå till all eder sammansatta ädelhet och bildning. Vänner, jag har aldrig vetat af något annat andedop än det bildningens salta katharsisvatten i hvars ström jag en gång i tidernas begynnelse blef nedsänkt af gudarna... Och jag kommer aldrig att acceptera något annat andedop än detta...vad pingstkyrkor och andra kyrkor än måtte yttra derom...
Den fysiska frånvaron af vår ständige sekreterare är mig en stor smärta, och jag förstår tillfullo Emanuel Swedenborgs tvifvel på Larsens lämplighet för detta heliga uppdrag. Jag vill dock uppmana eder att begrunda den närvaro som alltid gömmer sig i frånvaron, och som får denna tomma stol i vår mitt att stilla glöda. Jag har med stort intresse följt vår ständige sekreterares pilgrimsfärd hittills, och räknar med att ni också är väl informerade. Och som ni vet, diskuteras det lifligt i Nya Jerusalem kring det som sker inom Larsen. Jag vet icke om nyheten har nått edra öron, men igår kväll sände Danton och Robespierre ut ett bref till verlden, inspirerade af Larsen, som ljöd ungefär således: "Ickevålds-anarkister i alla länder, förenen eder!! Nu hoppa vi af Titanic. Svindel nu eller aldrig! Sätten ut lifbåtarna! Byggen flera lifbåtar så att flest möjligt ryms med." osv. osv. Efter dessa uppmaningar följde en mängd afskräckande exempel på revolutioner under historiens gång, med "Gören icke som vi gjorde den gången, gören icke som de, gören icke som de", jämte uppmaningar till alla att taga lärdom af hela vårt historiska arf. Deras helhetskonklusion uppå allt detta var att endast

ickevåldet, eller den pacifistiska anarkismen, stod kvar som det enda i större skala obepröfvade politiska alternatifvet. De visste dock icke om detta alternatif skulle visa sig dugligt när det omfattades af massorna, derföre varnade de alla för att hoppa - det fanns ingen garanti för att fallet fångades upp af "Något" eller "Någon". Var och en som hoppade, skulle endast hoppa därföre att Titanic nu var öfverspelat som alternatif, och vi numera icke hade något annat alternatif än ickevåldsanarkismen, så som den utformats i ett antal historiska personer som Jesus, Thoreau, Gandhi, Martin Luther King och Nelson Mandela. Jag önskade medtaga Dantons och Robespierres bref i detta inträdestal, ity jag själf ämnar hoppa. Jag har hittills lefvt som vilken intellektuell som helst i Nya Jerusalem, ett ganska normalt borgerligt lif, visserligen utan större lyx, men på det sätt jag lefvde det under mitt jordelif, ständigt försörjd af staten. Vår ständige sekreterares ständige fysiske frånvaro på våra sammankomster i Nobelbiblioteket, har blifvit för mig en vädjan om att göra det jag alltid har tänkt, dvs. att lefva min filosofi, då jag tidigare blott tänkt den. Hafven I tänkt, bästa kolleger, på att I för det mesta hållen kroppen borta från eder filosofi, trots att hela 1900-talsfilosofin är som besatt av kroppen och engagemanget? I veten nog innerst inne att I icke bryten med modernismen och idealismen så länge I icke gören det med kroppen. Tanken, mina vänner, går icke längre att isolera från kroppen. Man måste lefva sig fram till lösningarna på de filosofiska problemen på kroppens och lidandets väg. Jag frukar dock för "massornas uppror", för att tala med Ortega y Gasset. Mitt största filosofiska problem för närvarande, tror jag är huru jag skall lyckas lägga friheten i pöbelns hand utan att den skall skära sig själf till döds med den. Jag fruktar att jag måste bli lika sträng mot pöbeln som jag varit mot mig själf alltsedan mina tunga ungdomsår, genom att inte acceptera något annat dop i Helig Ande än bildningens salta katharsisvatten. Det finns ingen omväg till framtiden, ingen oförmedlad tillgång till morgondagen. Ack, den vägen går endast genom hela vår historia, den vägen går endast genom hela vårt upplysningsarv, och någon annan väg finnes icke. Äfven idag är porten trång och vägen smal.

2008-jan-07 @ 15:56 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (5) Trackbacks (0)

Pilgrimsfärden fortsätter mot Jönköping

Idag avbröt jag pingskyrkans gudstjänst i Linköping, och hann ropa några kraftiga förbannelser över deras utsugande livsstil innan jag blev släpad ut av - polisen! Pingstkyrkan hade årsmöte, och salen var fullsatt, säkert flera hundra. Polisen hade kommit till platsen, eftersom de misstänkte att jag skulle göra aktion där. Behandlingen var dubbelt så hård som i Norrköpings pingstkyrka. Nu blev jag brottsanmäld (det finns en brottsbalk om störande av gudstjänster) och polisen körde mig ett par mil ut ur Linköping. Jag hälsade allt detta med glädje. Vem kan väl sätta käppar i hjulet för en som är överlåten åt livet, och tar dagen som den kommer? Jag kördes till Manstorp, och det var så långt från Linköping att jag gav upp planerna på att förbli i staden och i Bjärka-Säby tills teologträffen den 19-20 Januari, som var mitt egentliga pilgrimsmål. Så nu vandrar jag mot Jönköping. Bättre att tillvarata tiden för nya aktioner i nya städer, jag känner att jag redan gjort tillräckligt i Linköping för denna gång (på lördagen tågade jag t.ex. genom butikerna och gatorna och sjöng så vacker jag kunde en hembränd visa, som gick ungefär såhär, med varierande, improviserade melodier: "Ta emot Jesu fattigdom, och gör din fattiga medmänniska rik. Ta emot Jesu fattigdom, och gör tredje världen rik. Ta emot Guds fattigdom och gör den fattiga världen rik. Ta emot Jesu fattigdom

och släpp den förtryckte fri osv... i alla möjliga variationer. Detta var bara ett av mina många hyss, hahaha) Jag vet inte vad jag ska göra med teologträffen, som jag sett så fram emot, eventuellt skulle jag kunna avbryta min pilgrimsfärd nånstans när det börjar närma sig den 19.1, och åka tåg tillbaka till Linköping, och sedan åka tåg tillbaka och fortsätta min pilgrimsvandring där jag slutade. För vandra vill jag. Det känns som om det är lidandet min vrede hämtar sin kraft ur. Endast genom askes, eller träning i lidande, kan man förstå tredje världens lidande, göra sig till ett med den, och därmed låta den ropa genom sitt eget bröst för alla bekvämliga västerländska människorobotar.

2008-jan-06 @ 19:37 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (65) Trackbacks (0)

En pop-up

Jag poppade visst upp i Östgöta correspondanten i morse. Orsaken var att jag av en slump råkade knacka på hos en journalist för att fråga om härbärge. Hon tog tillfället i akt och skrev om det. Hyfsat bra faktiskt.

2008-jan-05 @ 11:31 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Blodet på mina händer får mig att gråta

Nu bryter jag bloggfastan och yttrar mig om min pilgrimsfärd hittills. Vad känner jag nu? Svag ångest. Blandad med stark vrede. En ohygglig vrede som ständigt överfaller mig, igen och igen, särskilt på kvällen innan insomnandet. Orsak? Se dikten nedan. Jag har nämligen plötsligt blivit en Guds bödel. Alltså mina gärningar hittills vittnar för mig om det. De gärningar jag har gjort i Nyköping, Norrköping och nu i Linköping, alla större städer jag vandrat genom. Jag har slaktat. Avrättat. Det finns blod på mina händer. Jag får ångest av blodet. Men vreden är större än ångesten, och vinner ständigt. Vad är det jag har gjort då? Det är inte människoblod jag ser på mina händer. Det är gärningsblod. Blod av gärningar som avrättats offentligt. Och det är hemskt nog. Och jag har gjort det både i kyrkor, butiker och på gator och torg. Högljudda förbannelser över rikedomen, över människornas förbannade höga levnadsstandard, som utsuger brösten på fattigdomens världskvinna. Jag har bokstavligen ropat: "Förbannad vare er höga levnadsstandard!! Er rikedom förtrycker världens fattiga!! Och alla möjliga liknande utgjutelser. Och jag har gjort det i vredesmod, av inre tryck. Ständigt har jag stoppats av väktare och poliser, men jag har alltid fortsatt när jag satts på fri fot igen. Igår satt jag inlåst på arresten i Linköping. En timme satt jag där, en stor ära för mig. Det här tänker jag fortsätta med så länge vreden brinner inom mig. Och jag välkomnar alla straff detta måtte bringa över mig, som en stor ära. Den äran delar jag med alla ickevåldsaktioner i vårt land, främst med djurrättsaktivisternas aktioner.

(PS åt de bildade: Walter Benjamin har blivit mitt hjärtas filosof)

2008-jan-04 @ 10:19 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (16) Trackbacks (0)

Synen

Ett jättelikt monster av metall. Formen av ett kugghjul, bred som Niagarafallet, vältrande sig kring sig själv, drivande ett torn av mindre kugghjul över sig, pyramidiskt lyftande sin spira mot himlen.
På den sydostliga sidan av monstret står en kvinna med en tjock kedja runt halsen, länkad till metallmonstret. Hon är naken, anorektiskt mager, med två slangar pumpande ut mjölk ur bröstvårtorna. Slangarna förenar sig till en slang, och går in i metallmonstret. En tjock, svart, metallisk massa pressar sig ut ur andra ändan av slangen, in i metallmonstret, och får det att expandera. Kugghjulet tycks gå runt med hjälp av sin egen tyngd, ty någon tillförsel av el utïfrån går inte att upptäcka. För varje gång kugghjulet har gått runt ett varv, skramlar den till, och det rycker i kedjan runt kvinnans hals. Skavsår uppstår. Kvinnan svettas starkt. På den västligt-nordliga sidan av monstret står en man. Han är stor, fet och naken, liksom kvinnan fastkedjad, men med tunna silkesband, nästan osynliga. Han har en stor penis, ständigt i erektion. En slang är nerdragen över penisen. Slangen går in i metallmonstret. Slangen rör på sig hela tiden, fram och tillbaka, och får mannens penis att ejakulera varannan minut. Sperman förs in i metallmonstret, i vilket den kommer in som svart, metallisk massa. På grund av den ständiga sexuella upphetsningen svettas mannen starkt, med kraftiga flåsningar. Över hela metallmonstrets mot sydost vettande yta sticker det ut små minikugghjul. Små minimetallmonster, exakta kopior av sin större fader. Enda skillnaden är att dessa kugghjul går åt motsatt håll. De är alla kopplade till varann, och från det mittersta minikugghjulet, som befinner sig i mitten av metallmonstret, utgår en trådsmal slang, som går upp till kvinnans mun med hjälp av metallställningar, pumpande ut mjölk, som sakta droppar ner i hennes mun. Även till mannens mun går det en slang. Den utgår från mitten av metallmonstrets andra sida, direkt ur detsamma. Slangen är tjock som en stor penis. En tjock, trögflytande, spermafärgad massa pressar sig ut i riklig mängd. Mannen slukar massan begärligt. Varje morgon faller kristallklar dagg på metallmonstret. Regn vet den inte av. För det mesta stöts daggen bort av oljan, men det händer att den tränger igenom trots allt. Då uppstår rostfläckar. Rosten flagnar snart av, och såret återställs snabbt. De avflagnade rostbitarna lever sitt eget liv på marken. De befolkas snart av minimänniskor, stora som bakterier, som lyckas pressa sig ut ur den feta mannens kropp. Vissa av minimänniskorna kastar stenar mot kugghjulet. De mals till mjöl mot det mindre kugghjul som ovan gränsar till metallmonstret. Allteftersom metallmonstret växer, växer också de ur detsamma utstickande minikugghjulen, och blir alltfler. Till slut tvingar denna expansion slangen från kvinnans bröst att förgrena sig, så att varje minikugghjul får en egen slang in i sig, så att metallmodersmjölken kommer direkt in i dem, inte indirekt, genom faderskugghjulet, som tidigare. Detta gör att de små kugghjulen får större tillgång till metallmjölk, och därmed kan expandera och producera mer mjölk åt kvinnan. I takt med expansionen börjar också dessa kugghjul rosta, rosten flagnar av, bosätts av minimänniskor som ibland kastar sten på dem. Även dessa stenar mals till mjöl mot de andra minikugghjulen. Genom den ökade produktionen av mjölk från minikugghjulen till kvinnan, blir hon blott så mycket starkare, att hon kan tåla den ökade utsugningen av hennes bröst utan att förlora i vikt.

Farväl, Stockholm!

Nu skriver jag mitt sista blogginlägg på ett bra tag. Om en timme vandrar jag nämligen iväg på pilgrimsvandring (se tidigare blogginlägg om pilgrimsvandring till Peter Halldorfs Bjärka-Säby). Igår kväll hade jag min sista föreläsning i serien "Våra svenska nationalromantiker",

om Viktor Rydberg. Jag avgår nu från min post som dragare för dessa poesikvällar tillsammans med bibliotekarien. Högst troligt lägger jag också ner tidskriften i samband med det. I alla fall för ett bra tag. Sen vet man ju aldrig hur framtiden blir. Jag hade ett långt samtal i går kväll efter poesikvällen med den ädle István Molnár och hans lika ädle vän Håkan Lindgren, av mig räknat som en av våra främsta essäister i Sverige. Håkan kom på poesikvällen för att kolla att jag inte blivit galen. Nå, hans oro tycktes dock stillas lite grann efter samtalet. Men man vet aldrig med såna här jesusgrejare som jag. Jag börjar vandringen tillsammans med följeslagare, idéhistorikern Einar Petander, vars farfars bror hette David Petander, "vandrarprästen". Han är en lärd humanist, och en god samtalspartner. Han skall pilgrimsvandra med mig några dagar, eller kanske mer.

2007-dec-11 @ 09:16 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (7) Trackbacks (0)

Ska jag följa Jesus?

Vet ni vad. Det har börjat uppstå en konflikt inom mig. En konflikt mellan den klassiske humanisten/författaren och predikanten/jesusefterföljaren. Det känns som om den blir bara större och större, allteftersom mitt liv dras längre och längre in under Jesu herravälde. Fast å andra sidan har min aptit på läsning fått en ordentlig renässans efter att jag fick tron på Jesu uppståndelse. Inte minst aptiten på historia (främst profan). Något jag aldrig tidigare brytt mig om. Det är lite komiskt. Det är t.ex. först nu jag har börjat fatta vad franska revolutionen egentligen var för en händelse (denna torra läxa från skoltiden). Det är fortfarande främst profan humanistisk vetenskap som jag läser, även nu efter min omvändelse. Jag vet inte vad jag skall göra med denna aptit. Allt tycks mig så mycket vackrare när jag tror på Jesus, och min nyfikenhet inför livet överlag tycks aldrig ha varit så stor. Jag känner mig ha en frisk själ. Frisk och vaken. Men vad ska jag göra med min bildning? Det blir alltmer problematiskt för mig. I ljuset av Jesu liv börjar ansamlandet av onödigt mycket bildning framstå som något problematiskt. Ty Jesu fokus ligger så helt på ett annat plan. Och det finns inget tvivel om att han menade att hans efterföljare skulle ha samma fokus som han. Inte så att Jesus skulle ha varit fiende till bildning. Nej, långt ifrån! Överfört på vår tid var han antagligen en klassiskt bildad man, ungefär som Mohamed Omar eller Ylva Eggehorn i vår miljö, eftersom Jesus redan som 12-åring disputerade med sin tids teologer (de skriftlärda). Och hans tänkande är genomdränkt av klassikerna (Jesu miljös skönlitterära klassiker var böckerna i Gamla Testamentet), som han nästan tycks ha kunnat utantill. Lägg därtill en fantastisk hermeneutisk begåvning. Vad gjorde Jesus med sin bildning? Denna fråga skapar ångest hos mig, och får mig att ifrågasätta vad jag håller på med. Skrev Jesus något? Nej. Vad gjorde han då? Han gick omkring i Nasaret och predikade evangelium. Fritt ur hjärtat, utan papper. Botade sjuka. Kallade, utrustade och tränade upp några få pålitliga lärjungar i sin nära omnejd. Åt med syndare. Och framför allt; bad. Bad mycket. T. o.m. hela nätter. Vad gjorde han med bildningen då?
Ja den bar han ju inom sig. Den hade han ju pluggat in redan. Nu var det bara att leva ut det i gärning och sanning. De nödvändiga klassikerna fanns redan på hårddisken. Det mest osmakliga för Jesus tror jag var att stanna inne i bildningshålan livet ut, som fariséerna och de skriftlärda gjorde. Ja, vad var det egentligen fariséerna gjorde? Satt de inte på rumporna livet ut och samlade på sig bildning, mer, mer, mer, mer, utan gräns? Och skrev och skrev och skrev och samlade på egna skrivelser, medan det kulturella kapitalet växte och växte, för att

till slut ställa dem i en status lik Svenska Akademiens nutida svenska fariséer? Och så satt de där på rumporna och befallde folket att följa Guds lag, precis som Svenska Akademiarna sitter där och befaller (indirekt, utan ord, blott genom sin status) svenska folket att sluta med sin popkulturella konsumism och bli visa i anden, ja, ger folk mindervärdeskomplex för att de läser Guillou och inte Shakespeare. Kulturellt kapital. Snacka om att samla sig skatter på jorden. Jesus avstod från att samla på sig mer kulturellt kapital än vad som var nödvändigt för att - som han gjorde - gå runt och hela människorna omkring sig fysiskt och psykiskt. Är det det Svenska Akademiarna ägnar sig åt? Går de omkring och upprättar människor fysiskt och psykiskt? Myndigförklarar människorna? Jesus hade kunnat bli en skriftlärd om han hade velat. En skriftlärds like i kunskap. Han var nämligen utan tvivel ofantligt begåvad. Men han avstod från en sådan karriär för att gå omkring och tjäna och bota sina medmänniskor. Det var viktigare. Guds rike skulle upprättas på jorden. Och då fanns det inte tid för litterär knappologi. Nu har jag inhämtat det väsentliga i vår klassiska bildning. Jag kan en massa ljuva dikter, t.ex. många av Vilhelm Ekelunds, Johannes Edfelts och Bertil Malmbergs. Dom är för mig vad Psaltaren var för Jesus. Omistliga. Som jag skrev tidigare, Horatius, Hölderlin och Stefan George är den nytestamentligt frälste poetens lag och gamla testamente. Men omständigheterna har nu ställt mig inför ett vägskäl. Skall jag göra karriär på detta (fortsätter jag som förr, kommer mitt kulturella kapital att hopa upp sig oavsett om jag försöker begränsa det genom mitt litterära kloster), som en skriftlärd, eller skall jag gå ut bland folken som Jesus, och hela mina medmänniskor med alla mina förmågor i full vigör, upprätta Guds rike med dem. Jag tycks ha lärt mig tillräckligt nu, efter 10 års besatt läsande, eftersom det börjar ruttna i kanterna, den ruttenhet som allt stillastående vatten börjar jäsa av. Ruttenheten = karriären. Nu måste jag hoppa av tåget innan det är för sent. Karriären börjar förruttna mig. I ljuset av Jesu exempel ser jag ingen annan utväg än att lägga ner min tidskrift och sluta blogga. Samt sluta med mina skriftlärda föreläsningar (Rydbergföreläsningen får i såfall bli den sista). Predikandet och helandet (jag masserar en del, ni vet "healing") börjar nämligen ta alla mina krafter i anspråk nu. Är jag villig till detta? Det kostar på. Jag ska fundera ett tag. Jesus sa att man måste beräkna omkostnaderna innan man började bygga ett hus. Kom med synpunkter ni som läser detta! Har jag fel i vad jag har sagt nu? Eller har jag rätt? Kanske ni också, bildade själar som läser detta, om det nu är Mohamed Omar eller Andreas Björsten, känner ljuset från snickaren av Nasaret träffa vissa mörklagda områden inom er? Jag tar gärna emot råd från er. Jag står inför dessa sällsynta, stora vägskäl i livet. Har ni varit där nån gång?

2007-dec-08 @ 17:29 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (13) Trackbacks (0)

Idag predikade jag "på riktigt"

eller med andra ord; med mina egna ord. På min arma soptunnspredikstol. Fast det var en ganska kort predikan, kanske bara 5 min. Jag predikade över Jesu liknelse om de borttappade fåren. Och jag hade faktiskt tre lyssnande åhörare. Nu börjar jag vänja mig vid det här. Känns inte längre konstigt att använda egna ord, men då måste det stå nån och höra på, aktivt. Jag skulle nog inte klara av att predika med egna ord om alla bara rusar förbi, man känner sig så sårbar då. Som om man kastade pärlor efter svin. Så härefter må det vara min princip, att jag alltid predikar med egna ord om jag märker att någon faktiskt står och lyssnar på det jag säger, en längre stund. Annars tänker jag bara läsa upp ur andras texter. Så om ni vill stödja mig så att jag klarar av att predika med egna ord, så vet ni vad ni ska göra. Då ska ni komma

och lyssna på mig. Det räcker faktiskt bara med en enda människa som lyssnar. Så känslig är människan för sina egna ords öden. Fast Fransiscus predikade för fåglarna... Och Vilhelm Ekelund skrev: Jag diktar för ingen - för vinden som vandrar, för regnet som gråter, min sång är som blåsten, som mumlar och går i höstnattens mörker och talar med jorden och natten och regnet.

2007-dec-08 @ 13:10 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Klassisk väckelsepredikan

Rapport från soptunnskyrkan i Skarpnäck idag: Psalm: "Jesus av Nasaret går här fram" av Anders Frostenson", predikan: uppläsning av första delen av "Vakna upp du som sover!", en predikan av Charles Wesley från 1700-talet (en riktig klassisk väckelsepredikan, svavelpredikan). Böner av Luther och okänd medeltida förf. Kan förövrigt rekommendera denna osande Spenglerdebatt på den gode Jakob Simonsons blogg, där soptunnsprästen rasar med sin domedags-mosestav. Och så några nya kristna bloggar som jag har börjat följa regebundet, och som jag rekommenderar: Jonas Lundström är en äkta kristen materialist av det gamla messiansk-profetiska slaget, bildad, lutherskt sund och kärv. Och balsamiskt, gräsrotsaktigt radikalreformatorisk. Ett namn ni bör lägga er på minnet för framtida kyrkliga förnyelser. David Åhlén tycks vara en slags andesläktning till Lundström, och är ganska nära granne till mig (bor i Bagarmossen). Han arbetar för att skapa urkristet, radikalreformatoriskt liv i bygden. Jag kan redan rekommendera honom åt andra kristna i trakten.

2007-dec-06 @ 16:36 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Soptunnskyrkan i Skarpnäck

Idag höll jag en riktig gudstjänst uppe på min soptunna framför T-banestationen i Skarpnäck. Samma tid som i går, från kl. 12 framåt, under 15 min. eller så. Först sjöng jag "Härlig är jorden", sedan läste jag en bön i Lutherska kyrkans evangeliebok
(den som finns längst bak i psalmboken), sedan predikade jag genom att läsa upp de två sista kapitlen i Uppenbarelseboken. Sedan avslutade jag med en bön igen från evangelieboken. Soptunnskyrkan i Skarpnäck börjar ta form, märker jag. Jag ska försöka vara regelbunden med gudstjänsterna, i princip varje dag kl. 12.00, så långt jag har möjlighet därtill.

Välkommen, min kära bloggförsamling, att fira gudstjänst varje dag kl. 12 utanför Skarpnäcks t-banestation! / Lars Larsen, präst i Soptunnskyrkan i Skarpnäck (jag måste dock erkänna, med risk för blasfemi, att jag hade svårt att hålla mig för skratt när jag sjöng "Härlig är jorden", så skral var min röst...här måste röstträning till, vänner)

2007-dec-05 @ 12:42 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (4) Trackbacks (0)

Bergspredikan gick hem

Predikade på soptunnan idag igen. Lite ur Jeremias bok och sedan saligprisningarna ur Bergspredikan. Bergspredikan gick hem hos folk, märkte jag. Flera stannade upp och pratade

lite med mig. Jeremias bok är nog lite för mysko för att nån ska reagera. Den är ju så poetiskt avancerad. I samma veva skrev jag en Spenglerdikt:

Verld! Din Skapare
har sett din ålderdom,
och din tankes smäktande minnesförlust.

Stum av sorg
Han tar en rostig spade.
Domsord hafva vissnat af en hemlig gråt.

Nu förslår blott sorgens röda spade,
den som är hans egen Son.
Tar Han så sin Son och gräfver
gropen, der Han lägger ner sin verld.

Sjunger så för jorden
en stilla svanesång.
Den läggs på dufvovingar,

glider sakta över världen.
Ruvande.

2007-dec-04 @ 14:08 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Min första gatupredikan!

Hurra! Idag gjorde jag det. En tung psykisk barriär vältes omkull, en milstolpe i mitt liv. I morse stod jag för första gången och predikade på gatan i Skarpnäck. Eller snarare uppe på en större soptunna framför T-banestationen i Skarpnäck, där jag bor. Jag kände mig så usel med mina egna ord, så jag använde profeten Jeremias ord istället. Jag stod med staven i hand och läste upp de tre första kapitlen i Jeremias bok, med hög röst, som poesi. Profetiska domsord. Jag trodde aldrig man kunde göra så utan att vara fanatiker eller ha nåt slags messiassyndrom, iaf vara halvgalen. Men nu har jag alltså gjort den stora synden, och uppenbarligen fungerar min stackars gamla hjärna som förr. Nu har jag brutit barriären. Nu känner jag mig plötsligt fri att fortsätta med detta överallt och när jag vill. Med egna och andras ord. Helst andras nu till att börja med, tills jag vänjer mig. Hur är det möjligt! Äntligen får jag utlopp för min tidigare på bloggen redovisade predikolusta, genom en plötslig idé, och denna typ av gatupredikande känns inte ens konstig! Det känns mycket normalt och besinningsfullt. Jag rekommenderar uppläsningen av GT-profeterna på gatorna, för alla som inte har egna ord. Både judar, muslimer och kristna rekommenderar jag detta, att hålla fram för det svenska folket den bok de har glömt till sin egen kommande undergång. Upp på soptunnorna, ni muslimer och judar och kristna som tar Gamla Testamentet på allvar! Man behöver inte alls vara en stor profet för att klara detta! Det är var mans basrättighet. Vi har mystifierat den profetiska gärningen så vi slipper ta i den själv. Nej, här gäller det Luthers allmänna

prästadöme, sunt bondeförnuft, och bort med all jäkla helgonmystik! (P.S. Vissa av Bertil Malmbergs och Johannes Edfelts dikter rekommenderar jag också er poeter att stå på soptunnorna och mässa prästerligt för folket. T.ex. den Malmbergdikt där "På livets portar andra raser klappa", och "dödsfåglar kretsa över våra städer" ,det är GT-profeterna upp i dagen. Men man behöver överhuvudtaget inte nämna den kontroversiella teorin om klimathotet: för västerlandets kommande undergång i Spenglers mening räcker redan allt det andra)

2007-dec-02 @ 14:02 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (4) Trackbacks (0)

Hör ni gråten i språkmaterialismen?

Tyst, poeter. Hör ni gråten? Hör ni gråten i språkmaterialismen? Tyst, poeter. Och sluta av med bjäffet över vår kollektiva tankekropps djupnande rynkor och alltmer tafatt lekande senilitet. Denna ruttnande västerländska tankekropp, som vi alla är en del av, oavsett vårt förnekande därav, en delaktighet som stort sett bara språkmaterialisterna, Malte Persson och Stefan Hammarén vågar erkänna. Tyst, poeter. Vördnad! Läs Spengler och håna inte längre denna åldrande, döende kropp som ett ting. Tyst, ni renhetsivrare,
ni lyrikmannekängiga ålderdoms- och dödshatare! Tyst, poeter. Språkmaterialismen är helig mark. En kyrkogård för oss som tar döden på allvar, dvs. på språkets nivå. Endast språkmaterialismens ärlighet om vår tankekropps ålderdomliga, senila pratande för sig själv, ger oss vår möjlighet att öva in begravningsritualerna för vår skapande tankes stundande insomnande. Tyst, poeter. Vördnad.

Epokindelning av den kyrkliga litteraturhistorien

Arbetar f.t. med att epokindela kyrkans litterära historia. Kyrkans litteratur är ju sin egen organism, relativt autonom gentemot övrig vitterhet. Därför bör man försöka hålla sig med egna epoknamn, försöka låta bli att använda den övriga kulturhistoriens epoknamn. De skulle i så fall sammanfalla rätt långt med kyrkohistoriens epoknamn. Det här är ett förslag, som jag ställer upp som paralleller till vitterhetens epoknamn:

Vitterheten	Kyrkolitteraturen
Antiken (700 f.kr.-500 e.kr.)	Gamla Testamentet (700 f.kr. - 100 f.kr.)
	Urkyrkan (50 e.kr. - 150)
	Kyrkofäderna (150 - 600)
Medeltiden (500-1400)	Enhetskyrkan (600-1500)
Renässansen (1400 - 1600)	Reformationen (1500-1550)
Motreformationen (1550-1600)	Barocken (1600-1700)
Ortodoxin (1600-1700)	Klassicismen (1700-1790)
Romantiken (1790 - 1830)	Pietismen (1700 - 1833)
Realismen (1830 - 1860)	Naturalismen (1860-1890)
Symbolismen (1890-1922)	Högkyrkligheten (1833-1850)

Independentismen (1850 - 1919)
Modernismen (1922- 1980) Nyortodoxin (1919 -)
Postmodernismen (1980 -) Radikalortodoxin (1980-)

Utvecklingen i dessa båda litterära traditionsorganismer har i många fall skett parallellt och analogt. Jag har ställt upp namnen ovan så att de följer dessa analogier. En epok namnges efter dess mest utmärkande och från andra epoker särskiljande egenart. Sedan innehåller epoken naturligtvis en massa annat än just detta utmärkande. Avgränsningen av en epok bakåt följer ofta vissa milstolpar, t.ex. ett viktigt litterärt verk och indikerar en föregående gradvis utveckling av densamma. T.ex. sätter jag 1922 som startår för modernismens epok, eftersom dess två kanske viktigaste verk publicerades då, T.S.Eliots "The Waste Land" och Joyces "Ulysses". Det förhindrar inte att redan Rimbaud i slutet av 1800-talet kan ses som upptrappningen till modernismen. Epokerna kan behöva förklaringar:

Gamla Testamentet (700 f.kr. - 100 f.kr.) Även om inte GT är kristen/kyrklig litteratur, så tycker jag det är befogat att ta den med i en kyrklig litteraturhistoria, av samma orsak som övrig litteraturhistoria tar med Homeros och Herodotos.

Urkyrkan (50 e.kr. - 150)Nya Testamentet, Nya Testamentets apokryfer och apologeterna (t.ex. Justinus Martyren)

Kyrkofäderna (150 - 600) Från Origenes fram till Gregorius den Store Enhetskyrkan (600-1500) Från Gregorius den Store till Martin Luther

Reformationen (1500-1550) Luther, Calvin, Zwingli, O. Petri osv.

Motreformationen (1545-1600) Loyola och jesuiterna, Teresa av Avila och Johannes av Korset.

Ortodoxin (1600-1700) Från Johann Gerhard och Johann Arndt till David Hollazius. Jeremy Taylor, Bossuet, Fénelon...kyrklig motsvarighet till den litterära barockens och klassicismens epok.

Pietismen (1700 - 1833) Spener, Francke, Bengel, Arnold, Dippel, Zinzendorf, Wesley, Whitefield, Edwards. De stora lågkyrkliga väckelserna. Folkmassornas religiösa svar på upplysningen och romantiken.

Högkyrkligheten (1833-1850) Den högkyrkliga väckelse som utgick från Newman och Oxfordrörelsen. Pusey, Löhe, A.N.Sundberg. Den institutionaliserade kyrklighetens svar på romantiken.

Independentismen (1850 - 1919) Genombrottsperioden för den lågkyrkliga väckelsens frigörelse från kyrkan. Waldenström, Booth, helgelserörelsen, pingstväckelsen, den religiösa liberalismen (Th.Parker, Rydberg), biblicismens genombrott (Sola Scriptura - independentismen hos J.T.Beck och O. F. Myrberg), teologins frigörelse från kyrkoläran (liberalteologin). Kyrkans svar på liberalismen/realismen.

Nyortodoxin (1919 -) Inleds med Karl Barths romarbrevskommentar. Brottet med liberalteologin. Renässans för klassisk teologi. Även sekulariseringsteologins tidevarv. Tillich, Bonhoeffer. Kyrkans svar på modernismen.

Radikalortodoxin (1980-) Inleds med Hans Frei och den narrativa teologin/postliberala teologin. Förstärks i John Milbank och radikalortodoxin, som får ge epoken dess namn. Kyrkofädernas, patristikens renässans. Den monastiska andlighetens genombrott inom protestantismen (t.ex. Peter Halldorf, Bjärka-Säby och de allt flera protestantiska klostren). Teologins estetiska genombrott. Kyrkans svar på postmodernismen. En radikalisering av nyortodoxin, precis som postmodernismen ofta är en radikalisering av modernismen.

2007-nov-30 @ 14:35 Permalink teologisk estetik Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Jag föreläser om Viktor Rydberg

Måndagen den 10.12. på Skarpnäcks bibliotek, kl. 19.00. Därefter öppen poesiscen. "Vår siste humanist", skriver Lars Forssell i inledningsorden till Svenska Akademiens utgåva av Rydbergs samlade dikter. "Den siste Athenaren", skulle jag säga. Medan jag sitter vid datorn nu (på Skarpnäcks bibliotek) kommer en tonåring (ca. 15 år) bort till mig och frågar vad jag gör (inget ovanligt fenomen!). Jag säger att jag läser om Viktor Rydberg.

-Vem är det?

-En av våra största skalder.

-Vad är skalder?

-Poeter. Det gamla ordet för poeter.

-Aha.

-Har ni inte läst om våra poeter i skolan?

-Nä, det kommer först i gymnasiet.

I mitt inre gråter jag blod över skolväsendets förfall. För mig var Runeberg, Topelius och Rydberg bekanta namn redan genom undervisningen i lågstadiet.

2007-nov-29 @ 14:05 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Ett mindre estetiskt chock

Jag fick ett lite estetiskt chock häromdagen när jag läste min artikel i senaste Parnass (tema "Ungdom"). Artikeln var stympad och tilltrasslad på ett förnedrande sätt. Och jag har överhuvudtaget inte blivit underrättad därom av redaktionen. Det gjordes bakom min rygg.

Jag skickade artikeln åt dem i färdigt skick, i den för oss essäister självklara tilliten att de som alla andra respektabla tidskrifter skall publicera den i den form jag skickat den. Men det gjorde de alltså inte, och frågade mig inte ens om lov att tilltrassla och rubricera den på ett estetiskt förnedrande sätt, med en konstnärligt mycket underlig inramning. Mitt förtroende för Parnassredaktionen fick sig ett ordentligt dolkstöt. Men kanske jag borde vara förlåtande, eftersom man av dagens stressade, genomsköra människor i stort sett kan vänta sig vad som helst. Men en så tillstympad artikel har jag aldrig tidigare påträffat i någon litterär tidskrift. Till och med den viktiga fotnoten var slopad. Utbytt rubrik, tillsatta konstiga underrubriker. Men framför allt var inledningen slopad och utbytt, själva den konstnärligt effektiva (och lite humoristiska) inramningen alltså, som skulle ge åt hela artikeln dess speciella stämning. Snacka om märklig censur. Jag skall dock inte utföra något detektivarbete för att få fatt i den skyldige. Det är säkert äldre människor i redaktionen som bör skonas. Men det minsta jag bör göra är att publicera den oförstörda versionen här på bloggen, för annars kommer bara folk som läser den att spekulera över dess konstigheter till ingen nytta. Så här ser den riktiga versionen alltså ut:

ROMANTISKA FÖRBUNDET
-Sveriges ledande sällskap av tvättäkta nutida romantiker

Eller?
Vinner vi över Svenska Akademien? Ja, såtillvida som de inte är ett litterärt sällskap.
Romantiker. Liksom.
Ja det är ju såna där konservativa.
Jag skall inte försvara oss. Jag tycker bara det var lustigt när vår f.d. redaktör för Aurora, Kenneth Johansson, en gång yttrade att det som lockade honom in i Romantiska Förbundet var att två så olika människor som Harald Forss och Bo Setterlind kunde samsas i samma sällskap. För att inte tala om Örnulf Tigerstedt och Halvdan Renling, "den siste Klarapoeten". Vi får ju bara hoppas att vi vidareför sådana traditioner. Nå, såvitt jag vet kan även idag en Olle Hjern, Swedenborgkyrkans f.d. internationella kyrkopresident, och en konstig uteliggare som jag samsas i sällskapet. Och det bådar gott. Vad är det vi kommer dragandes med då? Ja du. Jag är väl frestad att säga: en skottkärra oskrivna anekdoter. Vår historia är ju inte skriven än, och vi har ju, till skillnad från flertalet andra litterära sällskap, inte samlats kring döda författare, utan levande, samtida. Och det har hunnit ske en del konstiga grejer på vägen. Det var många episoder kring mötena där Harald Forss var med, som i sin sinnesstämning pendlade mellan poetiskt finstämdhet och burlesk grovkornighet. Han hade ju tag i sig som kom väl till pass som estradör i lokalrevyerna han satte upp i Örebro! Flera kunde gå stukade från Romantiska Förbundets möten där de prövat att läsa sina diktalster och fått kommentarer från Harald i stil med att "du kan hellre gräva diken än försöka vara poet!" Publiken hade stora förväntningar på spektakel vid möten där Harald var med.
Vi skulle kunna dra till med en hel del. Det är ju nu, när våra stora är döda, som det har börjat gå upp för oss vilket arv vi sitter på. Att det är något unikt i svensk litteraturhistoria. Jag, som nyligen blev medlem, såg ju detta genast, litteraturhistoriker i vardande som jag är. Så brukar det ju gå, det är först när farsan har dött, som man brukar börja fundera över vad det var för en farsa, den där. Vandrande saken.
Romantiska Förbundet är unikt. Vi är det första litterära sällskap i Sverige som har samlats kring, helgat vår fokus åt en konstnärlig strömning, en estetik, istället för en enskild författare

(kanske är vi det enda?). Och denna samling kring estetiken snarare än personen, ger oss en alldeles speciell dynamik. I samtiden förstås. Vi deltar livligt i den litterära debatten, vi är ett inlägg i debatten, alldeles som vi är. Vi har i trettio år utgett en tidskrift för den romantiska strömningen, tidskriften Aurora. Och unga, nya romantiker utan andra sammanhang än förlaget, är som virkade för vårt täcke. Ja, det saknas inte unga, ensamma romantiker (dvs. när man pratar om högromantik, inte populärromantik). Jag var själv en sådan. Det var inte så roligt. Ensamheten hotar sådana. Fältet är oftast ockuperat av populärkulturellt slisk eller det som är coolt och inne just nu inom högkulturen. Romantiken är aldrig inne. Har aldrig varit det*. Den är ju själva bottenlagret i hela vår litterära historia. Förfinade romantiker har ofta haft ett utpräglat sinne för historia. Se bara på vår egen f.d. ordförande Bo Lundell, en originell lokalhistoriker från Svenskfinland.
De vördar de döda. De sitter vid gravarna. Har detta inte något med "helighet" att göra? Som gammal teologiestuderande är jag böjd att förknippa själva den historiska uppkomsten av fenomenet "helighet", med minnet av de döda. Förvisso har vi många djupt religiösa människor inom våra led.
En känsla av att ha kommit för sent till livet.
Är inte detta ganska betecknande för en romantiker? Hon hänger inte med. Hon dväljs bland de döda. Livet är så grymt i sin utkonkurrerande mentalitet. I de dödas rike finns en underlig barmhärtighet, en underligt livgivande värme. Människan avklarnar, nyktrar till. Får de stora perspektiven. Tappar intresset för det som är hippt och gångbart i samtiden. Det är alltid en ensam väg. Det är därför det finns sällskap som Romantiska Förbundet. Där samlas några ensamma, spröda själar, som inte behöver känna till vare sig Setterlind eller Forss, bara föra att dela denna romantiska livskänsla med varann.
Inom våra led är stora generationsskiften på gång. I år har sällskapet sitt femtioårsjubileum, och 50-talisterna, Setterlinds generation, de som var med från början, börjar ta farväl. Nya talanger tar deras plats. Vi blir något annat, något nytt. Förbundets framtid hänger på dessa yngre krafter i en annan bemärkelse än vad som är fallet i sällskap orienterade kring en författare. Vi är ju faktiskt fortfarande primärt något samtida. Något som samlar sig kring den samtida romantiken. Vi minns de döda, men inte på det sättet som i författarorienterade sällskap. Vi har en annan förnyelsepotential. Vi är inte beroende av att nya generationer läser Setterlind.
Och visst tror vi på förnyelse. Tänk bara på Expressens omröstning om de tio bästa svenska dikterna genom tiderna. Den dikt vi i Romantiska Förbundet inleder varje årsmöte med, "Vän, i förödelsens stund", vann. "Vår dikt" vann. Vi är förankrade i folkdjupet. Vi kommer att överleva och vinna.
Men man kan också stärka sitt hopp genom att se ut över samtidens romantiker. En hel här reser sig, precis som fallet har varit i varje generation, som sitter på andra ideal än de dominerande samtida, som i vår tids poesi nog måste sägas vara de senmodernistiska. Men vi är inga förlorare, det är det. Carl Forsberg påpekade i senaste Aortaledare, att det inte finns någon anledning att inta offerpositionen, när man har 2600 år i ryggen.
En ny generation romantiker reser sig idag, liksom alltid: du har Carl Forsberg med Aorta, Jakob Simonson med Ryska Huset, Boel Schenlaer med Post Scriptum, Mohamed Omar med sin Minaret, jag med Delta, Jonas Ellerström med sitt förlag, ja, som ni ser; en massa nya tidskrifter. Förnyelser brukar börja med tidskrifter. Vi är inga förlorare. Vi tror att romantiken fortfarande har en framtid.

Lars Larsen
(Suppleant i
Romantiska Förbundets
Styrelse)

*Det var inte romantiken som sådan, som var inne i början av vårt 1800-tal, utan snarare en slags schellingiansk version därav. Vi har vår version därav. Varje epok har sin version. Romantik handlar sist och slutligen om det känslomättade inifrån-uttrycket.

2007-nov-26 @ 12:51 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (3) Trackbacks (0)

Första häftet av Sela har tryckts

och kan nu köpas på Hedengrens, St.Pauls bokhandel vid Mariatorget, och på Akademibokhandeln på Mäster Samuelsgatan för 50 kr. styck. Endast 15 stycken ligger ute på bokhandlarna, så först till kvarn gäller. Inga flera nummer läggs ut efter att dessa 15 är slut, eftersom jag fortfarande trycker endast 70 exemplar enligt min litterära klosterregel. Här har ni en innehållsförteckning över numret.

2007-nov-25 @ 13:30 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Emanuel Swedenborgs inträdestal i Döda Akademien

Ädle företrädare för den ny-jerusalemitiska andekonsten. Jag kan icke nog uttrycka min tacksamhet öfver att få stå här idag midt ibland eder, och skåda in i edra himmelska anleten. Icke är det min förtjänst att hafva blifvit invald, men det måtte ha ingått i Guds stora, outgrundliga rådslut. Det har gått en tid sedan vi fingo lyssna till det senaste inträdestalet. Allt har gått så trögt sedan vår ständige sekreterare icke längre deltar fysiskt med sin kropp her i Nobelbibliotekets läsesal, utan endast deltar med sitt undermedvetna, vilket förefaller mig ganska abstrakt, jag kan inte riktigt relatera till honom, jag vet inte om han finns här i verkligheten, eller om det bara var ett svepskäl för att undgå de tunga plikter som ligga öfver hans axlar. Ja, i sanning, det förefaller mig som om verksamheten i Döda Akademien liksom har stannat upp sedan vår ständige sekreterare höll sitt andra inträdestal i ordningen. Det skedde något inom honom där. Jag vill icke tolka det som att han kom till tro på oss andars existens i platonsk-teosofisk bemärkelse, men något hände. Jag har läst någonstans att han fortfarande är materialist, förnekande andeverldens existens. Vad var det då han uttryckte i sitt senaste inträdestal? Ja, många tolkningar deraf hafva nu framgått ibland oss. Jag har försökt sätta mig in i hans eskatologiska tänkande, och läst mig in på modern teologi, för att förstå huru han kan förneka andeverldens existens, och ändå tala till oss som om vi funnos. Deribland har lektor Erland Sundströms lilla bok "Odödlighetstanke och uppståndelsetro" varit mig till synnerlig upplysning. Äfven Jürgen Moltmanns eskatologiska teologi har lärt mig mångt och mycket. Det synes mig som om gudsriket för Larsen helt och hållet är något som "kommer", som är framför oss, och som han i första hand förhåller sig till genom hoppet. Himmelriket är "nära", men icke i spiritistisk, utan eskatologisk bemärkelse. Så har jag förstått att vi böra upptaga allt herr Larsen säger, ty han är nu en gång en råbarkad materialist,

och mina omvändelseförsök härvidlag hafva varit till ingen nytta. Det senaste jag självf hörde ur hans mun om våra tvistemål huruvida han trodde på vår existens eller inte, var att han bad oss sluta tvista, eftersom dessa våra diskussioner rörde sig i en diskurs, som inte gjorde någon rättvisa åt hans tankar. Vi funnos i Guds minne, sade han, och detta var nog för honom till att vilja relatera till oss och samtala med oss. På vilket sätt vi funnos i Guds minne, derom kunde han inget veta, förutom det han visste om människors bevarande af de afdöda i sina minnen. Men eftersom hans gudstro icke var en analogi till hans förhållande till människor, kunde han icke utsäga något om arten af Guds egen minnesverksamhet. Och vad man icke kunde tala om här, derom ville han tiga, alltså förblifva en förhärdad materialist. Detta gjorde mig ondt i hjertat.
Vi hafva också nu haft långa diskussioner huruvida vi bör byta ut Larsen mot en annan jordisk skald, som kunde närvara fysiskt vid våra sammankomster här i börshuset. Om vi skulle taga tag i Malte Persson eller någon sådan der lite mer bildad skald, och påverka dennes undermedvetna till att physiskt ansluta sig som vår ständige sekreterare. Att jag är af denna åsikt, torde nu vara rätt klart, och jag hoppas få flera af eder att ansluta sig till mig. Jag har tyvärr endast Platon och Pindaros på min sida än så länge, dessa två som också hafva blifvit förtörnade öfver Larsens materialism. Ty den har till följd, att vi som tro på vår egen påtagliga existens i en andeverld, fattad i spiritistisk mening, upplefva oss förbisedda af Larsen, ja, vi upplefva faktiskt att han ignorerar oss fullkomligt. Vi kunna liksom icke tala till honom på vanligt sätt. Och dessutom tvifvla vi uppenbart på att han verkligen finns på stolen här när vi skola förrätta våra sammankomster. Ty för oss är himmelriket något mycket physiskt och materiellt, och icke som Larsen tror - enbart något eskatologiskt. Att Larsen skulle förhålla sig till hela Döda Akademien som något enbart eskatologiskt, anser jag vara djupt underlägset hans förstånd, och jag förstår icke varför flera af eder icke uppröras öfver detta, och afsätta honom från sin post. Efter att nu hafva sagt min mening i dessa tvistespörsmål, vill jag slutligen lyfta ögonen från mörkret fram emot en rikare och mer physisk förbindelse med jorda-andarne, att vi måtte blifva lefvande och verkliga för Sveriges befolkning. Derigenom skulle vi vinna en större makt öfver sinnena, och verkligen blifva det alternatif till Svenska Akademien som vi från första början önskade vara, till upprättelse af himmelriket på jorden. Må vi derföre icke frukta för att synas och höras, eftersom vi hafva ett evangelium att förkunna, nemligen budskapet om andens odödlighet. Det är ett obegränsningens evangelium, en aldrig upphörande evolution i efvigheters efvigheter. Emot denna salighet må alla andra läror förblekna, deribland den oförskämda begränsningens etik och estetik vi ständigt hafva tvingats möta hos vår nuvarande ständige sekreterare.

2007-nov-24 @ 14:47 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Pilgrimsfärd till Peter Halldorfs Bjärka-Säby

Jag funderar allvarligt på om jag ska göra min första pilgrimsfärd nu kring juletider. Anledningen är en inbjudan jag fått från en gammal kristen vän i Danmark om att besöka honom så snart jag får möjlighet, och då tänkte jag att jag kan kombinera detta med min första pilgrimsfärd. Fast den egentliga pilgrimsfärden skulle då bli till Peter Halldorfs Nya Slottet Bjärka Säby, en protestantisk klosterlik kommunitet några mil söder om Linköping. Det är ett par hundra kilometer dit, precis lagom för en nybörjare i pilgrimsvandringens heliga konst.

Sedan skulle jag försöka lifta resten av vägen till Köpenhamn, eller ta tåget. Det skulle bli ett par veckors vandring, i femton kilometers dagsetapper. Om kvällarna skall jag försöka knacka på kyrkor eller avlägset belägna hus och be om härbärge (i tätbebyggelse har jag ingen chans, var och en vet att människor är allt ogästvänligare desto tätare ihop de bor!). Om jag inte får det, ska jag sova i det jag har med i ryggsäcken, under nån bro eller så. Det är ju en konst jag redan kan. Jag har grubblat över det där med att knacka på hos någon, oinbjuden, om kvällarna. För hundra år sedan kunde man vara ganska trygg på att få härbärge, särskilt om man var pilgrim, till och med konstiga luffare fick härbärge, bara de arbetade lite för sig, högg ved eller så. Idag kan inte ens en pilgrim räkna med detta, eftersom vår kollektiva grundtillit till livet har minskat med minst 90 % på hundra år. Vad man har att vänta idag, är ett snabbt ryck i dörren, två stressade, stirrande ögon som sticker ut, ett oförstående mummel till svar på ens fråga, och sedan - dörren otåligt igen. Idag ska man förtjäna sin tillit till sista öre, annars finns man inte, annars är man utanför förståndets referensramar. Dessutom finns inte riktiga, äkta pilgrimer i Sverige idag (gammaldags munkpilgrimer), bara vanligt bekvämt folk och new-age-turister som leker pilgrimer ibland på ett alltför ytligt sätt, eftersom det är "inne". Pilgrimsturister, skulle jag kalla dem. Och eftersom det inte finns riktiga pilgrimer idag, finns jag inte heller som en sån, även om jag skulle vilja vara en sån och leva och vandra som en sån. Har ni några råd om hur jag ska vinna spontan tillit när jag knackar på hos folk om kvällen ute på landsbygden, som luffare i gamla dagar kunde? Jag ska försöka med rekommendationer, men det är ju inte spontant, i första ordväxlingen.

2007-nov-24 @ 12:15 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Min första recension! (om vi inte räknar med Johannes Edfelts)

Så här recenserar lektören Arne Säll min diktsamling "Över floden mig" för bibliotekstjänst (jag är endast tillåten att citera): "...inslag av nonsensvers och barnspråk/.../försök att gestalta barns erfarenheter, mest övertygande i de inledande och avslutande avsitten om en pojkes vandring genom en skog. Det är en poesi som på några ställen är personlig, självutlämnande och sårbar med ansats till språklig originalitet - men som helhet känns samlingen alltför splittrad och ostrukturerad, ytterligt ojämn, som ett utkast på vägen till något mera sammanhållet och fullgånget, vartill förutsättningar kan spåras här och var." Jag har faktiskt inget att anmärka på recensionen i dess helhet, ganska realistisk faktisk (jag håller också med om att prosatexterna är mest övertygande). Fast den säger ju inget om vad jag duger till som poet, den är nästan bara deskriptiv. Jag väntar spänt på värdeomdömen av kommande recensenter. Vem är jag som poet? Det vet jag faktiskt inte. BTJ:s recension är nog lite för kort för att kunna svara på den frågan.

2007-nov-22 @ 12:26 Permalink bokrecensioner Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Besök av Raattamaa och Farrokhzad

På lördag kväll, för två dagar sedan, var Lars Mikael Raattamaa och Athena Farrokhzad på besök i min jordkoja. Vi samtalade en hel del om samtidspoesin. Det var ganska trångt, egentligen ryms bara en gäst, men de klarade det. Gunnar Björling var närvarande (i

andevärlden), och skrev en sammanfattning av samtalet som jag hoppas skall komma ut i nästa Selanummer. Det var roligt, fast den babelska språkförbistringen gjorde sig påmind.

2007-nov-19 @ 18:36 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

På dödsbädden

Aldrig var Ditt
minne av mig så skimrande
som här vid månens stilla
rislande vattenfall.

Stum jag döljer
ansiktet mitt med händerna
inför Ditt minnes sakta
stammande måneljus.

Se, nu är jag här:
detta frö som lägger sig
ner i Ditt minnes mjuka
porlande lövskogsjord.

Sakta rinner fröet:
där borta framför mig
faller det ner i en
tillbedjande svanesång.

Långt där nere
når mig ej längre rösterna
av dessa aftonsånger
som bara dör och dör.

Här är havet.
Här lyser månen harpolikt,
med duvsång ruvande
lågt över vattenfall.

av Lars Larsen
en syndare frälst av nåd
17.11. 07

2007-nov-18 @ 13:38 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Föreläsning om Waldemar Rudin, "Sveriges Kierkegaard".

Vi har i Sverige endast två författare som kan tävla om epitetet "Sveriges Kierkegaard": Waldemar Rudin och Lars Gyllensten. Den sistnämnde torde här vara en rätt självklar kandidat. Rudin är däremot okänd utanför kyrkliga sammanhang. Han fick dock förmånen att vara den förste som introducerade Kierkegaard i vårt land, och den som skrev vår första Kierkegaard-monografi (av vissa betraktad som en av våra mest kongeniala). Det som ger Rudin ett företräde framför Gyllensten här, är att han delade Kierkegaards kristna tro - egenarten i Kierkegaards spiritualitet. Det gjorde däremot inte Gyllensten, som var agnostiker. Att jag föredrar Rudin framför Gyllensten som "Sveriges Kierkegaard", beror också på Rudins yttre levnadsbana, som helt och hållet gick i den radikala kristusefterföljelses tecken, som var Kierkegaards speciella griseknorr (golgatakorsets underliga, krulliga tagg). Detta ledde till spektakulära brytningar med vissa kyrkliga institutioner (Evangeliska Fosterlandsstiftelsen), som påminde om Kierkegaards andemilitära öde. Nu skall jag alltså föreläsa om denna andegigant och finsmakare, prästen och professorn Waldemar Rudin, som dessutom satt i Svenska Akademien (något ytterst sällsynt för präster!). Det blir i regi av "Skarpnäcks öppna poesiscen" på Skarpnäcks bibliotek (Skarpnäcks allé 25), måndagen den 26 November kl. 19.00. Föreläsningen ingår i serien "Våra svenska nationalromantiker" och tar en halv timme. Därefter är det öppen scen, ta gärna med dig något att läsa upp.

2007-nov-17 @ 11:55 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Poetens lag och gamla testamente

För den humanistiskt bildade, profanlitterära poeten som plötsligt blivit "frälst", alltså nytestamentligt kristen, blir den profanlitterära historiens skatter hans Gamla Testamente. Alla kristna har nämligen sina specifika gamla testamenten. Paulus hade sin Tanach, hinduisten har sin Bhagavadgita; poeten har sin Horatius, Hölderlin och Stefan George. Lag och evangelium. Den frälsta poeten behöver inte nödvändigtvis gå till Gamla Testamentet (Tanach) för att hitta sin lag. Hon har den redan i skönlitteraturen. Den har avslöjat och blottat henne på på alla hennes illusioner, den har framställt hela det mänskliga livet för henne i all dess vidriga nakenhet, mer sanningsenligt än någon främmande kulturs lag kunde göra för henne.
För att vara sund måste kristendomen upprätthålla en balans mellan lag och evangelium, den måste förkunna både och, så som Luther och de gamla pietisterna påbjöd. Men alla har sin egen unika lag. Paulus hade sin Tanach, muslimen har sin Koran; poeten har sin Horatius, Hölderlin och Stefan George.

2007-nov-17 @ 11:24 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Radikalbiblicismen

Skrev idag en redogörelse för "radikalbiblicismen", som jag har länkat till min teologiska redogörelse.

2007-nov-15 @ 18:05 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Syndare, Kristus dig kallar

Syndare, Kristus dig kallar
med sitt liv och ord.
Stanna! Hör hur det skallar
över jord.

Syndare, Kristus dig bjuder:
"Sälj din egendom.
Asiens mage ljuder
så tom.

Syndare, därvid du finner
i min Gud en skatt.
Trygg du därefter rinner
genom natt."

av Lars Larsen
en syndare frälst av nåd
13.11.07

2007-nov-14 @ 10:42 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Tankekroppens groteska, av Kristus helgade materie

Jag gillar positionsmarkeringar. Att riktigt placera sig själv i ett bås, definiera sig själv, böja sig ner i erkännande av materiens begränsningar, såväl kroppens som tankemateriens (tankekroppens), jag arme materialist. Jag har alltså ingen större respekt för alla våra pubertala poeter, som ständigt i uppror mot allt och alla skall slinka undan tankemateriens groteska kategorier, denna tankekroppens apliknande nakenhet, ständigt förnekande sin bundenhet vid en tradition/diskurs. Deras förnekelse är den diametrala motsatsen till Guds inkarnativa nedstigande i materien för att helga den med sin närvaro genom Kristus. Alltså har jag nu gjort en sådan positionsmarkering för min nuvarande teologiska ståndpunkt, för att underlätta för diverse människor att förstå sig på mig. Jag är nämligen ingen särskilt djupsinnig och originell människa.

2007-nov-12 @ 17:01 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Min arma predikolusta

Nu skäms jag inte längre för att säga det: jag har fått en förfärlig lust att gå ut och predika evangeliet. Vittna för människor, rakt upp och ner, om Jesus Kristus och hans frälsning, precis så som väckelsepredikanter gjort i alla tider - John Wesley, George Whitefield, Charles Finney, William Booth, D.L.Moody, Charles Spurgeon.... Ja - exakt så. Jag skäms inte ett dugg. Detta har plötsligt blivit en djupare angelägenhet för mig än detta briljerande - likt Malte Persson - med mina poetiska och vetenskapliga talanger. Jag fattar inte hur det har gått till. Kristus är så verklig för mig. Så verklig i min kropp. Han måste ha uppstått i mitt hjärta på nåt sätt. Bertil Malmberg blev aldrig kristen på riktigt, därför att han upplevde att en

Harry-Blomberg-lik omvändelse skulle förta udden av hans poetiska gärning. Men han var nära. Mycket nära. Men han levde i ett annat paradigm. För mig existerar inte Malmbergs sätt att se på spänningsförhållandet mellan den poetiska gärningen och radikal väckelsekristendom. Jag lever i ett annat kristet paradigm - det postmoderna (se mitt inlägg om Sandbeck!). I detta nya paradigm kan jag bejaka båda två på samma gång, på ett helt annat sätt än Malmberg hade kunnat tänka sig. Mer om detta efterhand. Min främsta förebild är alltså inte Malmberg, utan David Petander, Fransiscus och de ryska "Dårarna i Kristus". Ja, på svensk mark är det främst "den svenske fransiscus" David Petander jag ser som min största förebild numera, rent praktiskt alltså. Jag när nämligen nuförtiden en hemlig dröm om att en gång få gå ut som resepredikant likt honom. Vandra omkring i Sverige och predika evangeliet. Men jag upplever inte tiden mogen för det ännu. Varken jag eller omvärlden är mogen för det. För det första är min egen kristendom och mitt psyke som ett surt, omoget äpple, utan större auktoritet och tyngd, och för det andra har jag inte den tillit hos folket/kyrkan som gör att det kan bli något annat än en monolog om jag nu börjar predika. Kyrkan lär nämligen att det finns ett finkänsligt samband mellan församling och predikant såtillvida att det är församlingen som "kallar" denne. Och predikanten tar denna kallelse som Guds kallelse. Alltså han väntar på Guds kallelse genom församlingen. Jag är såpass kyrkligt trogen (min kristendom är helt knuten till en väckelsekristen frikyrka i Stockholm inom Svenska Alliansmissionen) att jag vill följa denna klassiska regel. Alltså tänker jag sitta vid min snickarbänk i Nasaret tills den yttre kallelsen kommer. Och min snickarbänk är naturligvis den teologiska vetenskapen. Vid den bänken har prästerna fått sin inre daning och förberedelse i alla tider. Jag tänker inte bryta den traditionen, den är en ädel tradition i och med att den rotar oss predikanter i eftertanke, besinning och bygger upp ett försvar mot all slags fanatism och vidskepelse. Predikanten bör vara helt och hållet rotad i verkligheten, nykter och ödmjuk inför tillvarons begränsningar. Vetenskapen är en sådan besinningsanstalt. Men jag kan inte förneka att jag har en förfärlig predikolusta. Jag får ventilera detta här på bloggen och i Sela.

2007-nov-12 @ 12:44 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (4) Trackbacks (0)

Sov huden människolik

Sov huden människolik
över luftens dallrande morgonsträngar,
jag

Sov, smetade min hud över rummets ögon,
ögonlock över luftens torra blindhet,
jag

Sov, sov natten! Sov den över dagen
som människohud,
jag

sov, älskade. Sov i Gud. Sov över hud.

Sov huden människolik över Gud.
av Lars Larsen,
en syndare frälst av nåd
10.11.2007

2007-nov-12 @ 11:33 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Lars Sandbeck

Jag blir mer och mer övertygad om att den danske teologen Lars Sandbeck står som den nordiske teolog som framför alla andra drar upp de kommande linjerna för vad jag själv vill utarbeta i teologisk väg. Att han är den främste teologiske estetikern i norden för tillfället, är inte helt osannolikt (jag menar då på den vetenskapliga fronten). Hans bok "Fantasins Gud" har också väckt ett för genren ovanligt uppseende i Danmark, har dock inte hittat en enda svensk recension. Det är alltså denna kristendom jag numera bekänner mig till. Det är gripande att läsa om hur Sandbeck ber till Gud. Som Anyuru sade nånstans: Poesi är inte värdighet, kanske en bön om värdighet. Bön är inte postulerande av Guds existens. Som en storvulen väckelsepredikants stormunnade proklamation. Har ni hört nån gång hur de ber? Nej, absolut inte! Bön är inte Guds vetenskapliga proklamation. Bön är en bön om att han ska finnas. Gud, jag ber dig..finns! Det kanske finns nån där. Ett svagt hopp. Bara några små futtiga ord....

2007-nov-07 @ 14:29 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Sockenpresten

Å bergig ås, där står ett hus,
Högt öfver skog och sjö.
Där såg jag första dagens ljus,
Och där vill jag ock dö.

Må hvem som vill gå kring verldens rund:
Vare herre och dräng den det kan!
Men jag står helst på fädrens grund,
Och är helst min kyrkas man.

Mig låckar icke ärans namn.
Bebor dock kyrkans bröst.
Min skörd ej gror i rycktets famn.
Jag skär den i andaktens höst.

Den jorden beherrskar har tusende ben
Och väl tusende munnar dertill.
Men svårt är dem bruka - min mun är ej sen

Att föra ut hvad jag vill.

Jag tror ej böljans falska lopp,
Som far förutan ro.
Min bibelbok, hon är mitt hopp,
Hon visar evig tro.

Hon närer sin son ur sin hulda barm
Den tid honom ödet gaf.
Hon fattar den säkert, hon håller den varm,
Då han dör, uti djupan graf.

Ej buller älskar jag och bång.
Hvad stort sker, det sker tyst.
Snart märks ej spår af stormens gång,
Af blixten, se'n den lyst.

Men tyst lägger tiden stund till stund;
Och du täljer dock icke dess dar.
Och tyst flyter böljan i hafvets grund;
Fast regnbäcken skrålande far.

Så går jag en stilla stig:
Man spör om mig ej stort.
Och mina bröder likna mig,
Hvar en uppå sin ort.

Vi reda för landet den närande saft.
Vi föda det - brödet är vårt.
Af oss har det hälsa, af oss har det kraft,
Och blöder det - blodet är vårt.

Hvar plåga har sitt skri för sig,
Men hälsan tiger still;
Derför man talar ej om mig,
Som vore jag ej till.

De väldige Lärde, med tvister och rop,
Slå bibel och dogmer omkull;
Tyst bygga dem presten och hans son,
Som så uti blodbestänkt mull.

Mig mycken lärdom ej är tung;
Jag vet blott, vad är mitt.
Jag läser som det skrifvet står,
Och lefver dervid fritt.

De lärde, de rike de bråka sitt vett
Att röna hvars lära är god.
Mig ren är den lära, man värft med sin svett
Och som man försvart med sitt blod.

Jag går ej stadigt kyrkan kring;
Ty blir mig hogen varm.
Jag vandrar upp till Svea Ting,
Med bibeln under arm.

Med mång' ord talar dock presten ej
För Kungen i allmän sak.
Ty kraftigt är Ordets hammareslag
I min bibelboks skallande brak.

Och om till krig Gud uppbåd ger,
Så gå vi man ur gård.
Där Kristus ställer sitt baner,
Där drabbar striden hård.

För älskade panten i kyrkans famn,
För fädernas tro vi slåss
Och känner ej ryktet vårt dunkla namn,
Kristus, Konungen känna oss.

* * *

Så mässar den åldrande sockenprest
I sitt lille träkyrkotjäll,
Inför den trogne församlingsrest
Som sitter der i qväll.

Han står der och täljer sin ålders staf.
Må hans ätt ej i Sverige se slut!
Prestens minne det sänks uti graf,
Men hans verk varar tiden ut.

Odalbonden av Erik Gustaf Geijer
omarbetad av Lars Larsen

2007-nov-07 @ 13:13 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Delta övergår i Sela

Kunde inte låta bli. Den förnyade tro på Jesu uppståndelse (se sången nedan) som jag har fått på sistone gör att jag måste omvärdera mitt litterära arbete, och ställa det under Guds uppenbarelses dömande ljus. Då kan jag inte låta bli att göra om
Delta till en specifikt kristen tidskrift, och då måste tidigare omslag och namn bytas ut, ty dessa signalerar ingen tydlig kristen profil (jag har ju varit svävande förut i mitt förhållande till traditionell kristendom). Jag har valt det nya namnet Sela, som är en musikaliskt-liturgisk term i Psaltaren, utan klar betydelse, men som förekommer 71 gånger där. Det antyder att det rör sig om kristen estetik. Men undertexten blir inte "Tidskrift för teologisk estetik" som jag tidigare tänkte, utan "Tidskrift för skrifttolkning och praktisk kristendom". En sådan titel ger mig större spelrum. Jag vill inte låsa mig vid den teologiska estetiken, utan jag vill kunna publicera vilket kristet material som helst. Men varför jag valde just denna undertitel, var nog konstgreppet att jag bakar in min tidskrifts layout i layouten på en gammal kyrklig, teologisk tidskrift som hette "Bibelforskaren. Tidskrift för skrifttolkning och praktisk kristendom". Det blir alltså exakt samma layout, bara att namnet har bytts ut till Sela. Detta antyder att jag bakar in mitt litterära arbete i traditionen från fäderna (inte just den tidskriften, utan överhuvudtaget). Snart är första häftet av Sela ute. Texten är redan färdig. Såhär presenterar jag tidskriften: Sela, tidskrift för skrifttolkning och praktisk kristendom, utkommer hermed efter samma program och i samma omfång som sin föregångare Delta; 5-6 häften varje år om tillsammans 36 sidor per häfte. Tidskriften tryckes fortfarande af Författares Bokmaskin, och distribueras endast i 70 exemplar genom personlig kontakt med redaktören. Femton ex. distribueras varje gång på tre bokhandlar i Stockholm (se insidan af häftets framsida). Lösnummerpriset är 50 kr. per häfte, 60 kr. för utlandsbeställningar.
*
Första häftet af Sela behandlar i stor utsträckning den samtida svenska poesien, dess naturell och dess framåtskridande, vari de nationalromantiska inslagen tages särskildt i beaktande. Den inledes dock med det som herefter skall utgöra tidskriftens särart på den litterära tidskriftsmarknaden, nemligen christendomen. Att den är en ganska christen tidskrift må härvidlag vara rätt uppenbart, och den tager sig derföre friheter att behandla christna themata såsom vore den en del af den christna kyrkan. Detta betyder dock icke att vi sluta vara en litterär tidskrift, med fokus på den litterära texten, men vi tillåta oss att omdefiniera litterariteten enligt vår gamla bibelbok och dess helga reglor.
Den nationalromantik vi diskutera i detta första häfte måste väl sägas vara en del af detta återvändande till vår gamla bibelbok. Vi upplefva oss vitaliserade vid källorne, och af dessa källor anse vi vår bibelbok vara den förnemligaste. Äfven muslimer kunna i större utstreckning än vad vi kanske tro, samsas med oss om en sådan bedömning, ity att de dela största delen af denna bok med oss christna. Dermed intages äfven en dikt af muslimen Mohamed Omar, vari christna i hög grad kunna känna igen sig sjelfva.
Den lutherske bibelteosofen N.P.Wetterlund inleder vårt häfte med en något liknande uppenbarelsetext som den herr Omar presenterar. Den allhelgonapredikan redaktören håller för svensk kulturelit försöker också fokusera på uppenbarelsecharakteren i christendomen, genom att framställa Jesu physiska uppståndelse som vårt enda hopp, vår enda archimediska punktum. Deremellan hafva vi också några texter kring huru christendomen hafver sin alldeles egen sorts skönhet. Uppenbarelsens korsfästa skönhet, kunna vi kalla den.

2007-nov-05 @ 16:15 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (3) Trackbacks (0)

Den postnationalistiska nationalromantikens manifest har publicerats

Ett manifest för den postnationalistiska nationalromantiken har i dagarna publicerats i Tidningen Kulturen. Författad av Mohamed Omar, Sveriges nationalskald, och Lars Larsen, litteraturens munk och Omars profet.

2007-okt-31 @ 17:12 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Föreläsning om Carl Olof Rosenius

Måndagen den 12 november kl. 19.00 föreläser jag om Carl Olof Rosenius på Skarpnäcks bibliotek, i serien "Våra svenska nationalromantiker". Därefter öppen scen. Ta med dig något att läsa upp. Carl Olof Rosenius räknas allmänt av kyrkohistoriker som vår genom tiderna främsta svenska lekmannapredikant. Endast Frank Mangs kan ta upp en tävlan med honom, och framtida forskning får utvisa om Mangs inte rentav överträffar Rosenius. Men tillsvidare är Rosenius den störste. Upphovet till en av våra djupaste andliga väckelser, den nyevangeliska väckelsen på 1800-talet, och en av grundarna till Evangeliska Fosterlandsstiftelsen, en missionsförening inom Svenska Kyrkan. Rosenius skulle dock knappast platsa i min nationalromantiska skara om det inte vore för att han var poet, liksom Mangs. En av våra främsta psalmdiktare. Men hans största betydelse ligger dock i nyskapandet av det rent religiösa, åtskilt från all litterär bedömning. Och det är på det planet min värdering av honom och hans betydelse för det genuint svenska andelivet är så hög, att jag måste ha honom med i min nationalromantiska skara. Han är dessutom en av vår kyrkohistorias kristuslika karaktärer. Hans fromhet kan påminna om Paavo Ruotsalainens, en finsk lekmannapredikant som på samma sätt enligt många teologer företrädde en genuint finsk andlighet, en slags nationalandlighet - något teologer som Wilhelmi Malmivaara och Osmo Tiililä var måna om att vaska fram. Och det pietistiska läseriet på 1800-talet ligger fortfarande och pyr som en av vår svenska folkandlighets centralaste källor. Men jag ska dock själv försöka låta bli att spekulera för mycket i religiösa nationalkaraktärer.

2007-okt-30 @ 12:37 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Predikan på tjugoförsta söndagen efter trefaldighet, 28.10.2007

Predikan
På tjugoförsta söndagen efter trefaldighet
28.10. 2007 i Svenska Alliansmissionens kyrka
Abrahamsgatan 3, Nya Jerusalem
av
Lars Larsen
Professor i teologisk estetik vid Nya Jerusalems teologiska fakultet.

Gud, den helige. Eld! Inte filosofernas och de lärdes Gud.
Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.
Dig påkallar jag idag framför denna församling. Genom Jesu Kristi anlete vågar jag tala till dig, och tillbedja dig. Är du den eldens skönhet jag ser i honom, må då dess sinaitiska värme skriva de lagar du ger oss i dagens text, in i mitt stenhjärta,
detta omöjliga, fallna altare.
I din Sons namn,
Amen.

Vi läser i dagens text, Markus 10,17-31:
När han sedan begav sig åstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram och föll på knä för honom och frågade honom: "Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?" Jesus sade till honom: "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. Buden känner du: 'Du skall icke dräpa', 'Du skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke bära falskt vittnesbörd', 'Du skall icke undanhålla någon vad honom tillkommer', Hedra din fader och din moder.' " Då svarade han honom: "Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom." Då såg Jesus på honom och fick kärlek till honom och sade till honom: "Ett fattas dig: gå bort och sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig." Men han blev illa till mods vid det talet och gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar.
Då såg Jesus sig omkring och sade till sina lärjungar: "Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike!" Men lärjungarna häpnade vid hans ord. Då tog Jesus åter till orda och sade till dem: "Ja, mina barn, huru svårt är det icke att komma in i Guds rike! Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike." Då blevo de ännu mer häpna och sade till varandra: "Vem kan då bliva frälst?" Jesus såg på dem och sade: "För människor är det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allting möjligt." Då tog Petrus till orda och sade till honom: "Se, vi hava övergivit allt och följt dig."
Jesus svarade: "Sannerligen säger jag eder: Ingen som för min och evangelii skull har övergivit hus, eller bröder eller systrar, eller moder eller fader, eller barn, eller jordagods, ingen sådan finnes, som icke skall få hundrafalt igen: redan här i tiden hus, och bröder och systrar, och mödrar och barn, och jordagods, mitt under förföljelser, och i den tillkommande tidsåldern evigt liv. Men många som äro de första skola bliva de sista, medan de sista bliva de första."
Otaliga kristna kommer varje söndag till Jesus och utbrister "Gode mästare, lär oss om vägen till det eviga livets arvedel!" Jag antar att de flesta av er som sitter här idag bär på en sådan bön i hjärtat. Ni känner som den unge mannen i vår berättelse. Och det är gott. Det är också gott att ni är väluppfostrade. Och ofta har vuxit upp i den kristna trons skydd.
Men vänner. Det räcker inte. Ni måste sälja allt ni äger och ge åt de fattiga. Varför detta stora tempel? Varför denna praktfulla inredning, dessa fina kläder ni har på er, varför all denna präktighet? Jag finner inget annat svar på frågan, än att ni ännu inte tillhör Kristi efterföljare. Er rikedom står i vägen för att jag skulle drista mig att kalla er Kristi efterföljare.
Nu sitter ni säkert i bänkraderna och undrar i ert stilla sinne: "Vad är det där för en fanatisk lagpredikant...den texten skall inte tolkas bokstavligen, utan andligen, vi kan inte apa efter Jesus rent bokstavligen, vi måste ju följa anden i det han säger..."

Jaså? Tänker du så? Jaså. Men jag är inte den enda som tar just detta bibelställe bokstavligen. Allt i bibeln ska inte tas bokstavligen, men detta är definitivt ett sådant fall, där vi konfronteras med penningpungen lika konkret som i bibelordet "Du skall icke stjäla". Den primära tydningen är konkret och bokstavlig. Så ock med alla andra bibelord som har med penningar, egendom och girighet att göra. Det är ytterst konkret materia det handlar om. Jag är alltså inte den enda som tar ordet om att ge bort allt man äger bokstavligen. Tiotusentals munkar, eremiter och helgon genom hela historien har fattat det på samma sätt. Och deras exempel väger mer för mig än förvärdsligade kristnas snusförnuftiga bibelläsning.
Vad är då resultatet av er bibeltolkning, kära församling? Om trädet skall på frukterna kännas? Jo, det är att ni sitter fast i det babylonska systemet. Ni är fångar i Babylon, satans och pengarnas rike. Hur så, frågar ni? Jag svarar er; i ett halvt år har jag nu vistats bland er, och har konstaterat att den yttre strukturen i er församling är en enda liten minikopia av resten av samhället. Det är inte svårt för en utomstående att se att ni är fångade i den yttre värdsliga strukturen, att ni aldrig har övergått till Kristi fattiga efterföljares skara i er yttre livsföring. Därför har jag ingen större tilltro till er inre helighet. Man kan aldrig skilja det yttre från det inre. Har ni någonsin blivit tillsagda att era själar lever i symbios med staten, med Babylon själv? Era själar är beroende av pengar och yttre välstånd. Skulle detta tas ifrån er en dag, skulle ni stå som hjälplösa barn utan far, ty er far heter Samhället. Ni är osjälvständiga, infantila individer, ty ni lever under Samhällets förmyndarskap. Ni inbillar er att ni är fria. Det gör alla människor i vårt samhälle. Men ni lever som om ni inte vore det. Samhället betyder mer för er än vår Fader i himmelen. Skulle ni lita på honom i djupet av er själ, att han försörjer er, då skulle ni ta steget ut ur samhällsberoendet, och leva som de stora helgonen, munkarna, profeterna och eremiterna har gjort i alla tider. De levde utanför djävulssystemet, i fattigdomens frihet, utan all denna tyngande, rostande egendom som tjuvar bryter sig in i och stjäl. Och då skulle ni sluta frukta döden och själens nakenhet.
I själva verket handlar fattigdom om integritet. En rik människa kan inte ha någon integritet, eftersom hon är bunden till omsorg om materien. Integritet handlar om inre frihet, att kunna göra Guds vilja utan att hindras av hänsyn till och förpliktelser mot samhällets och materiens djävulssystem. Kristus byggde till slut upp en så stark integritet, att han var fri att gå i döden för sina fiender, frivilligt. Han hade gjort upp räkenskapen med världen, han var färdig med den, och hade sitt liv i himmelen. En Kristi efterföljares kännetecken är först och främst yttre fattigdom, ett radikalt avståndstagande från materiens och samhällets förmyndarskap, omöjligt att upprätta utan att sälja allt man äger och ge till de fattiga. Först då är en människa fri och självständig att göra Guds vilja. Först då kan en radikal överlåtelse åt det himmelska ta plats i människosjälen.
Därför kallar jag idag var och en av er som är psykiskt och fysiskt förmögen att stå på egna ben och som inte har minderåriga att ta hänsyn till. Jag kallar var och en av er att ge bort allt ni äger och ge till de fattiga, och låta Den Högste själv myndigförklara er. Gå sedan ut i världen och predika evangeliet med era liv. Slut upp kring den tallösa skara av Kristi efterföljare som vandrat genom historien. Föröka helgonens tropp. Ett helgon är inget märkvärdigt. Och ni övriga som inte har denna möjlighet; er vill jag trösta och säga; tappa inte hoppet! I hoppet är ni frälsta, säger Paulus. Guds förlåtelse ruvar som en duva över alla längtande själar. Men den dagen kanske en gång kommer, då också du blir fri att följa Kristus. Om du inte har möjlighet till detta medan du lever här på jorden, kanske du får det den dag du träder in i den himmelska världen. Tills dess ska du träna ditt inre, bereda ditt inre för den

dagens ankomst. Precis som Kristus under sina snickarår i Nasaret tränade sitt inre för sin kommande uppgift.
Må Guds värme lysa över er alla.

Amen.

2007-okt-29 @ 14:13 Permalink Predikningar Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Hoppet (utan ironi)

Det ekar i världen ett glädjebud, sprid det ut:
En människa har uppstått från död och nödvändighet.
Jag vet inte om det är sant, men jag skådar nu
ett ljus av en korsfäst gestalt överallt.

Refr: Och jag hoppas, jag hoppas att det är sant!
Ja, jag hoppas, hoppas att det är sant!
Och vore det ändock ej sant, och jag slutligen
efter döden förnimmer att allting är slut.
Så gör det ej nåt, detta skall nog förlåtas mig,
ty det här är den vackraste syn jag nånsin sett.

Jag frågade en gång en man om min väg till liv.
Han sade: Ge bort allt du har till de fattiga,
kom sedan och följ mig. Jag gjorde då som han sa,
och nu har jag bara att dö på det kvar.

Jag fiskade en gång i insjön Gennesaret.
Jag fick ingen fisk. Men då stod det en man på strand,
Han ropte: "Lägg ut på Guds djup!". Och jag lade ut.
Den fisk jag då fick blev för mycket för mig.

av Lars Larsen,
en syndare frälst av nåd 27.10.

2007-okt-27 @ 12:26 Permalink dikter Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Litteraturlista för den teologiska estetiken

Har nu äntligen hunnit bekanta mig med kursplanerna för utbildningen inom Institutionen för teologisk estetik vid Nya Jerusalems teologiska fakultet. De har lagt upp litteraturlistor för varje delämne, som litteraturtips åt elever som tenterar för professorer. Jag har valt ut de för mig väsentliga titlarna och lagt ut dem här. Skulle jag starta ämnet vid någon utbildning, skulle i alla fall de böcker/artiklar jag har med här vara obligatoriska inköpsböcker/artiklar.

Man måste bygga vidare på den litteratur som redan finns. Och det gäller att bygga en lärotradition med rötter långt bakåt. Såhär ser alltså litteraturlistan ut för den lärotradition på området som jag skulle vilja bygga:

1) Systematisk-teologisk estetik

Estetisk dogmatik

Inge Jonsson: Idéer och teorier om ordens konst, 1977
Hans Urs von Balthasar: Herrlichkeit. Eine theologische Ästhetik I-III, 1984-1989
Hans Urs von Balthasar: Theodramatik. I-IV, 1973-1983
Hans Urs von Balthasar: Theologik. I-III. 1985-1987
David L. Schindler (ed..): Hans Urs von Balthasar. His life and works. Ignatius Press 1991
Edvard T. Oakes: Pattern of Redemption. The Theology of Hans Urs von Balthasar.1996
Edvard T. Oakes and David Moss: The Cambridge Companion to Hans Urs von Balthasar. 2004
Bede Gregor and Thomas Norris (ed.): The Beauty of Christ. An Introduction to the Theology of Hans Urs von Balthasar.
John Riches (ed.): The Analogy of Beauty. The Theology of Hans Urs von Balthasar. 1986
Aidan Nichols: The Word has been abroad. A Guide through Balthasar's aesthetics. 1998
Aidan Nichols: No bloodless myth. A Guide through Balthasar's dramatics. 2000
D. J.Treier, M.Husbands, R.Lundin: The Beauty of God. Theology and the arts. IVP Academic 2007
David Bentley Hart: The Beauty of the Infinite. The Aesthetics of Christian Truth. Eerdmans 2004
Lars Sandbeck, Fantasiens Gud, Forlaget Anis, Danmark 2006
Lars Sandbeck: Amos Niven Wilders mytisk-poetiske teologi: En teologisk introduktion. Dansk teologisk tidskrift 2004, nr.1, s. 35
Lars Sandbeck: Uendelighedserfaring: Imagination som religionsfilosofisk grundbegreb. Dansk teologisk tidskrift 2007, nr. 2, s.164
Sallie McFague: Models of God, 1987
Andrew M. Greeley: Religion as Poetry, 1995
K.G. Hammar: Samtal om Gud, 1997
Don Cupitt: Mysticism After Modernity, Blackwell Publishers 1997
Don Cupitt: Taking Leave of God, SCM Press, 1980 Don Cupitt: The Sea of Faith, BBC Books, 1984
Bengt Arvidsson: Bildstrid Bildbruk Bildlära, Lund 1987
Pilgrim 2000, nr.4, Skönhet
L.A.Callahan: A theory of Esthetic according to St. Thomas. Washington 1927
Eco, Umberto, The Aesthetics of Thomas Aquinas, Hugh Bredin, trans. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1988.
H. Lindström: Ars Gratia Dei, en studie i Thomas Mertons teologiska estetik. 1992
Amos Niven Wilder: Theopoetic. Theology and the religious imagination. 1976
J.A.Martin: Beauty and holiness. Princeton 1990.
J.F.Dalman: Guds tilltal i det sköna. Anthony Ashley Cooper, den tredje earlens av Shaftesbury teologiska estetik. 1989

Friedrich Schleiermacher: Ästhetik. Hrsg. Von Rudolf Odebrecht, Berlin und Leipzig 1931.
Slök, Johannes. Det absurde teater og Jesu forkyndelse. Köbenhavn: Gyldendal 1969
Martin, James Alfred, Jr., "The Holiness of Beauty and the Beauty of Holiness: Classical Western Formulations; The Bible, Plato, Aristotle, Augustine, Thomas Aquinas, Jonathan Edwards," Beauty and Holiness: The Dialogue Between Aesthetics and Religion (Princeton, NJ: Princeton University Press) 9-32
Ellsmere, Patricia K., "Augustine on beauty, art and God," in Augustine on Music: a series of interdisciplinary essays, ed. by Richard R. La Croix, Studies in the Interpretation of Music (Lewiston, NY: The Edwin Mellen Press, 1988).
John of Damascus. On the Divine Images: Three Apologies Against Those Who Attack the Divine Images. David Anderson, trans. Crestwood, NY: St. Vladimir's Seminary Press, 1980
Barasch, Moshe, "In Defense of Images: John of Damascus" in Icon: Studies in the History of an Idea (New York: NYU Press, 1992, 1995) 185-253.
Edwards, Jonathan. The Nature of True Virtue. Ann Arbor, Mich.: The University of Michigan Press / Ann Arbor Paperbacks, 1960.
Spohn, William C., "Sovereign Beauty: Jonathan Edwards and the Nature of True Virtue," Theological Studies 42.3 (2001) 394-421.
Lee, Sang Hyun, "Mental Activity and the Perception of Beauty in Jonathan Edwards" in Harvard Theological Review (July-October 1976) 69/3-4.369-396
Stoltzfus, Phil, "Karl Barth as an Aesthetic Thinker," American Academy of Religion Upper Midwest Regional Meeting (April 26, 2003). (Available online: www.stolaf.edu/people/stoltzp/Papers/ BarthAesthetic.htm).
Gill, Theodore A. "Barth and Mozart," Theology Today (October, 1986) 403-411 (available online: theologytoday.ptsem.edu/oct1986/v43-3-editorial2.htm).
Paul Tillich: On Art and Architecture, New York: Crossroad, 1987
Martin, James Alfred, Jr., "Holiness and Beauty in Modern Theories of Religion; Otto, Eliade, van der Leeuw, Tillich, Geertz," Beauty and Holiness: The Dialogue Between Aesthetics and Religion (Princeton, NJ: Princeton University Press) 65-103.

Narrativ teologi

Jack T. Miles: Gud. En biografi. Rabén Prisma 1997
Robert Alter: The Art of Biblical Narrative, 1981 Svend Bjerg: Den kristne grundfortælling. Studier over fortælling og teologi [disputats], Århus 1981, (2.oplag 1984),
Svend Bjerg: Fortælling som forkyndelsens kategori, Præsteforeningens Blad (1975), s. 561-569 og 577-581.
Svend Bjerg: Prædikanten som historiefortæller, (1976), Præsteforeningens Blad, s. 589-599.
Hans Frei: The Eclipse of Biblical Narrative : A Study in Eighteenth and Nineteenth Century Hermeneutics, 1980 Michael Goldberg: Theology and Narrative: A Critical Introduction , 1982
Stanley Hauerwas: A Community of Character, 1981
Stanley Hauerwas: Unleashing the Scripture: Freeing the Bible from Captivity to America, 1993
Stanley Hauerwas & Gregory Jones (ed.): Why Narrative? Readings in Narrative Theology, 1989

Stanley Hauerwas & William Willimon: Resident Aliens: Life in the Christian Colony, 1989
Douglas Harink: Paul Among the Postliberals, 2003
Michael Pasquarello &Joel Green (ed.): Narrative Reading, Narrative Preaching, 2003
Sarah Heaner Lancaster: Women and the Authority of Scripture: A Narrative Approach, 2002
George Lindbeck: The Nature of Doctrine: Religion and Theology in a Postliberal Age, 1984
Michael Lodahl: The Story of God: Wesleyan Theology and Biblical Narrative, 1994
George W. Stroup: The Promise of Narrative Theology: Recovering the Gospel in the Church, 1997,
John Howard Yoder: The Politics of Jesus, 1972,
C.C. Pecknold: Transforming Postliberal Theology, 2005,
Kevin J. Vanhoozer: The Drama of Doctrine: A Canonical-Linquistic Approach To Christian Theology, 2005

Konstteologi

M.F.Palmer: Paul Tillichs Philosophy of Art, 1984
G. van der Leeuw: Vom heiligen in der Kunst. Gütersloh 1957.
H.E.Bahr: Poiesis. Theologische untersuchungen der Kunst. Stuttgart 1961.
Svend Bjerg: Synets teologi, Kbh.1999, 272 s.
Svend Bjerg: Gud i billedet. Kritisk forum for praktisk teologi. (1999), nr. 76, s. 16-24.
Viladesau, Richard. Theological Aesthetics: God in Imagination, Beauty, and Art. New York: Oxford University Press, 1999 John Dillenberger: A Theology of Artistic Sensibilities, SCM Press LTD, 1987

Litteraturteologi

Dorothee Sölle: Realisation. Studien zum Verhältnis von Theologie und Dichtung nach der aufklärung. Darmstadt/Neuwied 1973.
Amos Niven Wilder: Modern Poetry and the Christian Tradition (1951),

Konstetik:
John Nome: Kunst og etikk. Essays. Oslo 1970.
K.E. Lögstrup: Kunst og etik. Köbenhavn 1961.

2) Teologisk poetik

Exegetisk poetik

Sven Ingebrand: Bibeltolkningens problematik, Sthlm 1969
Frédéric Godet: Bibliska studier 1-2, Uppsala 1900
Bernhard av Clairvaux, Levande Tankar. I urval och övers. av E Nylén. Sthlm. 1941
Origenes: Den allegoriske fortolkningsmetode (De Principiis IV, 15,16) i boken Helge Haar: Kirkehistoriske laesestykker I, Oldtid og Middelalder, 1915
Origenes: Kristi kyssar till själen. Översättning av inledningen och första delen av Origenes kommentar till Höga Visan, av Samuel Rubenson, i Pilgrim 4, Sverige 1996, s.36-45

Origenes: Gör såsom Abraham gjorde. Predikan 8 över Första Moseboken. Inl. o. övers. av Anders Ekenberg. Stockholm, Katolska bokförlaget 1993
Svend Bjerg: Jesus fortalt gennem narrativ eksegese. Kritisk forum for praktisk teologi (1988), nr. 33, s. 62-67.
Svend Bjerg: Pluralistisk bibellæsning. Et traditionsbrud, Præsteforeningens Blad, (1994), s. 232-235.
Svend Bjerg: Kunsten at læse Biblen erotisk, Teol-information, s. 7-10 (1994)
Amos Niven Wilder: The Bible and the Literary Critic (1991) John R. Donahue: The Gospel in Parable: Metaphor, Narrative, and Theology in the Synoptic Gospels, 1990
Dennis Nineham: The Use and Abuse of the Bible: A Study of the Bible in an Age of Rapid Cultural Change, 1976

Kyrklig litteraturhistoria

George Leopold Hurst: An Outline of The History of Christian Literature, 1926
Tony Lane: Timeless Witness: Classic Christian Literature through the ages. 2005
Frances Young (ed.): The Cambridge History of early Christian Literature, 2004
E.N.Söderberg: Den kristna psalmens historia, 1919
Yngve Brilioth: Predikans historia, 1962. Gleerups.
Albert Wifstrand: Andlig talekonst, Stockholm : Svenska kyrkans diakonistyrelses bokförlag, 1943

Homiletisk poetik

Eldebo, R. Homiletiska rummet - mötet mellan predikant och lyssnare. 2005.Libris.
Bo Larsson. Spadtag i orden. 2000. Verbum.
Davis, H. Design for preaching. 1958. Muhlenberg press.
Brilioth, Y. Predikans historia. 1962. Gleerups.
Björkstrand, G (red.). Homiletisk forskning i Norden. 1995. Åbo Akademis förlag.
Johannesson, K. Retorik eller konsten att övertyga. 1999. Norstedt.
Lönnebo, M. Homiletik - en introduktion i kyrkans förkunnelse. 1984.
Verbum.
Josuttis, M. Rhetorik und Theologie in der Predigtarbeit. 1985. Kaiser.
Eldebo, R. Ensamma tron - en studie i Frank Mangs predikan. 1997. Libris.
Larsson, B. Recept eller replik? Om predikans teologi och praktik. 1998. Verbum.
Björkgren, M. Drama och dialog. Olov Hartman som homilet under åren som församlingspräst 1932-1948. 1999. Åbo Akademis förlag.
Karlsson, J. Predikans samtal. 2000. Artos.
Andreasson, H. Gripenhet och engagemang. 2002. Åbo Akademis förlag.
Hammar, K.G. Det som hörs. 1985. Verbum.
Nordhaug, H. Så mitt hus kan bli fullt. En bok om prekenen. 2000. Luther Forlag.
Craddock, F. Preaching. 1985. Abingdon Press.
Albert Wifstrand: Andlig talekonst, Stockholm : Svenska kyrkans diakonistyrelses bokförlag, 1943
Svend Bjerg: Kunsten at prædike, Aros, Købnehavn 2002
Amos Niven Wilder: Early Christian Rhetoric (1964)

Hymnologisk poetik

E.N.Söderberg: Den kristna psalmens historia, 1919
Oscar Lövgren: Våra psalm-, och sångdiktare, en historisk framställning, 1939
Gösta Hagelin: Människoöden i psalmboken 1-4, J.A.Lindblads förlag 1943
Den norske kirkes presteforening: En ny sang for Herren. En studiebok i hymnologi, Andakstbokselskapet,Oslo 1981 Mowinkel, Sigmund: Offersang og sangoffer. Salmediktningen i Bibelen. Aschehoug, Oslo 1980
Skönlitteraturens teologi
Bo Larsson: Närvarande frånvaro - frågor kring liv och tro i modern svensk skönlitteratur. Verbum, Stockholm.1987
Bo Larsson: Gud som provisorium: en linje i Lars Gyllenstens författarskap. 1990. Verbum
Dorothee Sölle: Realisation. Studien zum Verhältnis von Theologie und Dichtung nach der aufklärung. Darmstadt/Neuwied 1973.
Kurtèn, Tage: Tillit, verklighet och värde. Begreppsliga reflexioner kring livsåskådningar hos fyrtioen finska författare. Nya Doxa 1995
Tage Kurtén: Vad tror finska författare på? Teologisk tidskrift 5-6/1997. 8 pp.
Tage Kurtén: Om konstens autonomi: Kan skönlitteratur vara religiöst innovativ? Man får inte tvinga någon (Red.) S.Bergmann. Nya Doxa: Nora 2001. 11 pp.
Svend Bjerg: Litteratur og teologi. Transfigurationer. Omkring Graham Greene, Århus 1988
Svend Bjerg: Karen Blixens teologi, Århus 1989

3) Liturgisk estetik

Introduktion:

Martling, C-H. Liturgik - en introduktion. 1996. Verbum.
Ellverson, K-G. Handbok i liturgik. 2003. Verbum.
Pfatteicher, P. Liturgical Spirituality. 1997. Trinity Press International.
Cheslyn Jones m.fl. Study of Liturgy. 1980. SPCK.
Pecklers, K (ed.). Liturgy in a Postmodern World. 2003. Continuum.
Bexell, O. Liturgins teologi hos U.L. Ullman. 1987. Almqvist & Wiksell International.
Jones, C, Wainwright, G & Yarnold, E (ed.). Study of Liturgy. 1980. SPCK.

Kyrklig konstestetik

Ulf Abel: Ikonen : den besjälade bilden : essäer och uppsatser om ortodox kyrkokonst, 2006. Artos förlag
Leonid Ouspenski: Ikonens teologi. 2000. Artos Förlag
Schug-Wille, Christa :Art of the Byzantine world, 1969
Krogh, G. Tankar om ikonen. 2003. Artos förlag.
Owe Wikström: Ikonen i fickan, Natur och Kultur 2004
Göran Lindahl: Högkyrkligt, lågkyrkligt, frikyrkligt i svensk arkitektur 1800 - 1950, Stockholm, Diakonistyrelsens bokförlag, 1955

Strzygowski Josef: Den kristna kyrkokonstens ursprung. Nya rön och riktlinjer inom konstforskningen. 1920.
Jan Svanberg: Medeltida kyrkoarkitektur i Norden, 1964
Kyrklig musikestetik
Carl-Allan Moberg, Kyrkomusikens historia, 1932
Giulio Chattin: Music of the Middle Ages, Cambridge 1984
Henrik Tobin (red.): Musiken I Svenska kyrkans församlingar, Verbum 2001 Gunnar Rosendal: Palestrina och Schütz. Kyrkomusikens rätte lärare. 1934
McKinnon, James: Music in Early Christian Litterature. Cambridge University Press, Cambridge 1993
Baden,Torkil: Toner i tusen år. En norsk kirkemusikkhistorie fra gregoriansk sang til gospel. Verbum, Oslo 1995
Spencer, Jon Michael: Black Hymnody. A hymnological History of the African-American Church. The University of Tennessee Press,Knoxville 1992
Westermeyer, Paul: The Deum. The Church and Music. Fortress Press, Minneapolis 1998
Gudstjänstlig estetik
Handbokskommittén: Gudsfolkets fest. 1994. Kyrkostyrelsen.
Pahlmblad, C. Mässa på svenska. 1998. Arcus förlag.
Ekstrand, S. I kyrkans hägn. 2003. Åbo Akademi.
Pecklers, K. Worship. 2003. Continuum.
Martling, C-H. Talande tystnad. 2004. Artos & Norma.

2007-okt-25 @ 18:42 Permalink teologisk estetik Kommentarer (4) Trackbacks (0)
:
Pontus Wikner är större än August Strindberg.

2007-okt-25 @ 16:10 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Lärobok i kyrklig litteraturhistoria

Arbetar numera lite löst på en kortfattad lärobok i kyrklig litteraturhistoria, kanske på 100-200 sidor, som skulle kunna användas som första introducerande grundbok i ämnet när ämnet en gång i framtiden uppstår, med eller utan min egen inverkan. Kyrklig litteraturhistoria innbär alltså att profan litteraturvetenskap appliceras på den kyrkliga litteraturen, och att dess historia skrivs som helhet ungefär så som våra profana litteraturhistoriker har skrivit våra översikter i allmän litteraturhistoria. Till skillnad från teologihistorien och kyrkohistorien fokuserar den kyrkliga litteraturhistorien på kyrkolitteraturens formella sidor. Jag älskar detta arbete! Det är ju mitt modersmål. Det lustigaste är att jag inte ens behöver göra nån egentlig efterforskning, jag har redan den översikten över mitt arbetsområde som gör att jag bara kan skriva ner en sammanfattning, rakt upp och ner! Först en kort metodologi och en forskningsöversikt, sedan en skiss av teologilitteraturens samt uppbyggelselitteraturens historia, var för sig. Jävlar vad jag är påläst redan, när jag nu ska sammanfatta allt! Mina kunskaper i allmän litteraturhistoria är rena högstadienivån i jämförelse...Det här ska bli en bra rund ost om jag får det färdigt....Jag tror nog jag är bäst på kyrklig litteraturhistoria av de tre grundpelarna i den teologiska estetiken, av vilka de två andra är estetisk dogmatik och exegetisk poetik.

2007-okt-25 @ 13:32 Permalink teologisk estetik Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Förslag och plan för grundläggandet av teologisk estetik som akademiskt ämne

(ursäkta, kära bloggläsare, att jag spånar så mycket, hoppas ni står ut med mig)

-Man anknyter till aktuell forskning inom homiletik, hymnologi, liturgik och narrativ teologi, och försöker sammanföra dessa under samma tak.

-Det är bra att starta ämnet vid en högskola, och pröva det där, innan man försöker få det in på universitetsnivå. THS i Stockholm är en bra bas att arbeta utifrån.

-Innan man startar ämnet vid THS, bör man ha en rad fristående föreläsningserier i ämnet, där man förbereder och prövar grundläggandet av ämnet vid högskolan.

-Målet är att den teologiska estetiken efterhand ska bli en disciplin bredvid och på samma nivå som kyrkohistoria, dogmatik osv. Men innan utvecklingen har kommit så långt, passar det bäst att placera den som en underavdelning i praktisk teologi, vid sidan om spiritualitet, själavård, diakoni, kyrkorätt, kateketik osv. , som en sammanfattande disciplin för i första hand de redan befintliga homiletik, hymnologi, liturgik, men också med små ansatser till kyrklig litteraturhistoria (dvs. som helhet, inte bara hymnologisk och homiletisk litteratur) och systematisk-teologisk estetik.

-Man börjar undervisningen vid högskolan genom att upprätta en docentur i ämnet, om ingen bland den redan befintliga personalen kan undervisa i det. Sedan går förhoppningsvis utvecklingen genom en fast lärarbefattning i ämnet, ända till den slutliga upprättandet av en professur i ämnet, vilket redan förutsätter att ämnet har utvecklats till att jämställas med dogmatik, kyrkohistoria osv. När ämnets utveckling kommit så långt måste alltså delämnena omstruktureras så att homiletiken, hymnologin och liturgiken splittras till att förläggas både till den praktiska teologins och den teologiska estetikens ämnesområde. Men man kan lösa detta på det sättet, att man inom praktisk teologi sätter ordet "praktisk" före dessa discipliners namn, så att de blir "praktisk homiletik, praktisk hymnologi, praktisk liturgik". Medan man inom teologiska estetik kallar dem för "homiletisk poetik, hymnologisk poetik och liturgisk estetik". Man kan se nedan på hur detta är gjort vid Nya Jerusalems universitet, så förstår man vad jag menar.
Strategier för mig själv ifall jag själv aktivt skulle vilja bidra till grundläggandet av den teologiska estetiken som akademiskt ämne:

-Att jag använder mina föreläsningar i litteraturhistoria på Skarpnäcks bibliotek till att grundlägga den kyrkliga litteraturhistorien, genom att ta upp och behandla kyrkliga/teologiska författare litteraturhistoriskt. Ifall detta då skulle vägras mig, kan jag försöka intressera kyrkliga institutioner för sådana föreläsningar. Det viktigaste är då att sakta men säkert får träna in mig i att undervisa i teologi för en eventuell kommande karriär som akademisk lärare i teologisk estetik, ifall ett sådant ämne skulle uppstå. Övergången från att föreläsa vid andra institutioner än de teologiska till de teologiska skulle då knappast vara märkbar för mig själv.

-Att jag sakta bekantar mig med THS teologiska personal, så att det blir naturligt att börja där om jag nån gång i framtiden börjar föreläsa i teologisk estetik på akademisk nivå. Där är iaf chanserna störst, som jag bedömer läget vid de olika teologiska institutionerna i Sverige, för införandet av djupare undervisning i teologisk estetik, där finns t.ex. Sveriges främsta homiletiker Runar Eldebo, samt Jayne Svenungsson, en av våra framträdande representanter för postmodernistisk teologi. Nå, jag är i såfall redan en bit på väg, i och med att jag ibland sitter i deras bibliotek och forskar, och då stundom passar på att sitta med på nån föreläsning eller seminarium om det råkar sig så.

-Att jag skriver de första läroböckerna i kyrklig litteraturhistoria, exegetisk poetik och estetisk dogmatik (den teologiska estetikens motsvarighet till kyrkohistorien, exegetiken och dogmatiken, den övriga teologins tre grundpelare), den teologiska estetikens viktigaste komponenter, som jag ser det, förutom estetisk liturgik, och som jag skulle satsa på att utveckla i första hand om jag begav mig in på nåt. Dessa tre komponenter skulle då bli stöttepelarna i grundläggandet av den teologiska estetiken. Dessa läroböcker skulle då skrivas direkt med tanke på undervisningssyfte i ett ännu outvecklat ämne på sitt babystadium. De måste alltså vara kortfattade, överskådliga och tillgängliga för studenter på ännu icke graduerad nivå, en stor utmaning för mig isåfall. Skriver jag mitt teologiskt-estetiska livsverk som Rahners bok om treenigheten, får jag nog vänta åtskilliga år på möjligheten av att göra något direkt för den teologiska estetikens utveckling som akademiskt ämne.

Alltså; vill jag göra något för denna plantering, måste jag disciplinera mig på undervisning.

-Att jag i första hand tar in material i Delta som kan bygga upp den teologiska estetikens lärotradition i vårt land. Inte så att den ska sluta vara en klassisk litterär tidskrift med bokrecensioner och dikter, utan att dessa väljs utifrån den teologiska estetikens intresseområde, och att essäerna och recensionerna skrivs av människor med denna inriktning. Jag måste då bekanta mig med folk som redan sysslar med forskning relaterade till teologisk estetik, som homiletiker, hymnologer,
liturgiker och mystik- och spiritualitetsforskare. Och så måste jag försöka ta farväl av övriga skribenter som inte har denna inriktning, för att få ro att koncentrera mig på det mödosamma arbete det innebär att bygga upp en samlad teologisk-estetisk lärotradition, samla de trådar som nu ligger spridda på olika forskare runtomkring. Skall en enda tidskrift stå som samlande organ för detta, måste den nödvändigtvis samla sina kort, och inte sprida sig för alla vindar. Slut på sågspån.
Jaa. Såhär ser det alltså ut om jag vill göra en insats för den teologiska estetiken. Vet inte ännu hur det ska gå.

2007-okt-23 @ 20:40 Permalink teologisk estetik Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Grundläggandet av den teologiska estetiken som vetenskaplig disciplin

Nej, jag tror inte jag byter namn på Delta. Ryms inte inriktningen på teologisk estetik även i "Delta. Litterär tidskrift"? Varför skulle den behöva heta nåt i stil med "Davidsharpan. Tidskrift för teologisk estetik"? Att hålla min linje hittills borgar också för att kontakten med det litterära livet upprätthålls, så att teologiseringen inte drivs för långt, utan den teologiska

estetiken får karaktären av en tvärvetenskaplig disciplin, där litteraturvetenskap och teologi möts. Nu har jag kommit såpass långt i min bekantskap med Institutionen för teologisk estetik i Nya Jerusalem, att jag kan redovisa hela institutionens uppbyggnad. Om den teologiska estetiken skall utvecklas som akademiskt ämne på Tellus, tror jag man kan ha nytta av att se på hur dom har gjort i Nya Jerusalem. Det är ju alltid en lång process att bygga upp en lärotradition inom en vetenskaplig disciplin, och mycket dryftande med hur man skall strukturera de olika ämnena och deras omfattning. Men så här ser det ut i Nya Jerusalem:

Professorer i systematisk-teologisk estetik:

Estetisk dogmatik: (sysslar med estetisk analys av och estetisk reflektion kring den kristna dogmatiken i dess systematiska form)

Hans Urs von Balthasar
Lars Larsen
Maximus Bekännaren

Narrativ teologi: (sysslar med estetisk analys av och estetisk reflektion kring den kristna tron som berättelse/berättelser)

evangelisten Lukas
Gunnar Edman

Litteraturteologi: (sysslar med teologisk reflektion kring den litterära texten på ett systematiskt-litteraturteoretiskt sätt)
Novalis

Konstteologi: (sysslar med teologisk reflektion kring konsten på ett systematiskt sätt)
H.E.Bahr

Konstetik: (sysslar med teologisk-etisk reflektion kring konsten på ett systematiskt sätt)
K.E.Lögstrup

Professorer i teologisk poetik:

Exegetisk poetik: (sysslar med estetisk analys och estetisk utläggning av bibeltexter)
Origenes
Lars Larsen
F.W.Farrar
Emanuel Swedenborg
Frédéric Godet

Homiletisk poetik: (sysslar med estetisk analys av och estetisk reflektion kring den kristna predikan och dess historia)
Erik Pontoppidan
Phillips Brooks

Charles Spurgeon
Albert Wifstrand
J-B. Bossuet
Alexandre Vinet
Johannes Chrysostomus

Hymnologisk poetik: (sysslar med estetisk analys av och estetisk reflektion kring den kristna psalmdiktningen och dess historia)

Oscar Lövgren
Emil Liedgren
Kung David

Kyrklig litteraturhistoria: (Vetenskapen om den kristna kyrkans litterära historia som helhet, uppdelat i a) den teologiska litteraturens och b) den kristna uppbyggelselitteraturens historia)

Lars Larsen
Andrew Boardman

Skönlitteraturens teologi: (sysslar med teologisk analys och teologisk reflektion kring skönlitteraturen och dess historia)

Thomas Merton
Dorothee Sölle
Manfred Björkquist
Sven Stolpe

Professorer i liturgisk estetik

Kyrklig konstestetik: (sysslar med estetisk analys av och estetisk reflektion kring den specifikt kyrkliga konsten och dess historia, som t.ex. kyrklig arkitektur och ikoner)

Leonid Ouspenski

Kyrklig musikestetik: (sysslar med estetisk analys av och estetisk reflektion kring den specifikt kyrkliga musiken och dess historia)

Johann Sebastian Bach

Gudstjänstlig estetik (sysslar med estetisk analys av och estetisk reflektion kring den kristna gudstjänsten och dess historia)

Georg Cassander
G. Rietschel

Jag har alltså nu så smått börjat undervisa både i estetisk dogmatik, exegetisk poetik och kyrklig litteraturhistoria vid Nya Jerusalems universitet. Jag kan inte så mycket ännu i mina ämnen, men jag pratar på med det lilla jag kan. Har gått ganska bra hittills. I estetisk dogmatik föreläser jag om grundläggandet av den teologiska estetiken som vetenskap, den vetenskapliga struktureringen av denna disciplin, i exegetisk poetik föreläser jag om Romarbrevets betydelse för den teologiska estetiken. Och i kyrklig litteraturhistoria föreläser jag om struktureringen av den kristna uppbyggelselitteraturens historia, som vetenskaplig disciplin. Ja, som ni ser är allt lite i babystadiet ännu. Men kul är det att leka lite, spåna lite, så här till att börja med. Så får vi se om det blir nåt av det sen.

2007-okt-22 @ 19:07 Permalink teologisk estetik Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Uppdatering av min föreläsningsserie

Har nu gjort ett beslut angående min föreläsningsserie "Våra svenska nationalromantiker" att jag inte skall välja mina föreläsningsobjekt utifrån hur de passar in i begreppet "nationalromantik" utifrån allmänhetens medvetande, utan att jag själv ska definiera detta utifrån subjektiva preferenser. Nå, hittills har personerna följt min egen subjektiva linje, Swedenborg, Wallin, Tegnér, Atterbom och Stagnelius. Men av de kommande skulle jag vilja byta Almqvist, Strindberg, Karlfeldt, Lagerlöf, Tranströmer och Öijer mot C.O. Rosenius, Waldemar Rudin, Nathan Söderblom, Manfred Björkquist, Frank Mangs och Peter Halldorf. I andlig dignitet och betydelse för vår "åndshistorie" når dessa så mycket högre än de jag byter ut nu. De fortsätter linjen från romantikerna långt starkare, tycker jag. Men Omar får stå kvar, han har "anden". Neurotiska anarkister som Almqvist, Strindberg och Öijer är mest intressanta som fenomen, men når inte upp till de andras andliga nivå, vilket inte sammanfaller med det konstnärliga. Karlfeldt, Tranströmer och Lagerlöf har inte tillräckligt stor religiös och filosofisk betydelse, utanför sin litterära betydelse, för att jag skulle vilja ha dom med i skaran, en skara som jag inte plockar ut enbart för sina litterära förtjänster, utan för deras holistiska förtjänst, som omfattar både politik, religion och filosofi, utifrån dessas värde och betydelse för hela vår "åndskultur". Alltså inga litterära fackidioter med här. Några ord om de nytillkomna: Rosenius och Frank Mangs räknar jag som våra största religiösa folktalare genom tiderna, upphoven till våra djupaste och varaktigaste andliga väckelser (den andliga väckelsen är något som alltid spelat mycket stor roll i mitt tänkande). Waldemar Rudin är vår kanske störste mystiker efter Swedenborg, vår egen Kierkegaard, Nathan Söderblom är vår störste kyrkoman genom tiderna, den religiösa ekumenikens grundare, Manfred Björkquist är vår svenska folkkyrkas Heidenstam, vår store kyrklige nationalromantiker, och Peter Halldorf vår ännu vänta en tid på vår förståelse av hans betydelse. Något motsvarande Rudin står dock här att finna. Att jag tar med så många religiösa personligheter speglar naturligtvis den roll jag tillmäter religionen som skapare av den postnationalistiska nationalromantik som jag är ute efter att grunda med denna föreläsningsserie. Alltså nu ser serien ut såhär:

-Swedenborg
-Wallin
-Tegnér
-Atterbom

-Stagnelius
-Geijer
-C.O.Rosenius
-Waldemar Rudin
-Rydberg
-Pontus Wikner
-Heidenstam
-Fröding
-Nathan Söderblom
-Vilhelm Ekelund
-Manfred Björkquist
-Pär Lagerkvist
-Frank Mangs
-Gunnar Ekelöf
-Peter Halldorf
-Mohamed Omar

Jag anser att jag bör bygga min postnationalistiska nationalromantik på en redan befintlig tradition, en äktsvensk, nationalromantisk tradition. Jag anser att den tradition det då faller sig självklart att bygga vidare på, är den religiöst-humanistiska traditionen, färgad av Geijers personlighetsfilosofi, som går som en tydlig linje från Geijer genom Rydberg, Wikner, Söderblom och Björkquist. De flesta i föreläsningsserien står på nåt sätt i intim relation till denna humanistiska linje, kungslinjen i svensk "åndskultur", som bl.a. Sven Stolpe har varit bra på att peka ut.

2007-okt-21 @ 22:01 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (2) Trackbacks (0)

teologisk estetiker

Jag bytte bloggtituleringen av mig själv från litteraturhistoriker till "teologisk estetiker". Jag tycker faktiskt att detta sistnämnda säger mycket mer om det unika med min litterära profil. "Litteraturhistoriker" säger egentligen inte mycket om mig, kanske bara att jag föreläser varanna måndag i litteraturhistoria på Skarpnäcks bibliotek (nästa gång, alltså måndagen den 29 Oktober kl. 19, blir ämnet Erik Gustaf Geijer). Men det epitetet kan man ju klistra på vilken litteraturvetare som helst. Alltså valde jag det långt mer meningsfulla "teologisk estetiker", som alltså även innefattar mitt speciella sätt att bedriva litteraturhistoria (vem börjar en litteraturhistorisk föreläsning med att läsa upp en nytestamentlig text på grekiska!?). Om jag ska vara cynisk, så bör man ju profilera sig om man ska kunna hävda sig på marknaden. Alltså bör jag i enlighet med detta profilera mig enligt vad som är unikt just för mig som diktare. Detta unika är, när jag ser bakåt på min utveckling, utan tvekan förenandet av en utvecklad teologisk bildning med vårt skönlitterära arv. Jag kommer ganska nära Bo Setterlind i denna diktartyp. Fast jag tror att jag redan nu har mer reda på teologin som akademiskt ämne än han nånsin hade. Och jag har också på känn att jag dras mera mot att estetisera teologin än mot att teologisera skönlitteraturen. Skulle alltså hellre föreläsa om estetiska aspekter på teologi på ett teologiskt fakultet, än att föreläsa om teologiska aspekter

på skönlitteratur på ett litteraturvetenskapligt fakultet. Denna tendens finns också i det nummer av Delta jag gjorde om kristendomens estetik. I enlighet med allt detta, funderar jag på om jag skall göra om Delta till en tidskrift för teologisk estetik, med namnbyte och allt. Jag tror jag kommer att tjäna på att profilera också tidskriften. Fast då flyttas nog min läsekrets igen över till den kristna, teologiska sfären, som var fallet med min första tidskrift, "Gud - och intet mer", som jag utgav under min studietid. Men det gör ingenting, för jag har redan så många kontakter i den sfären som skulle läsa den, inte minst på Åbo Akademis teologiska fakultet. MIn dröm skulle då bli att med denna tidskrift kämpa för att upprätta den teologiska estetiken som ett akademiskt ämne även här på Tellus, medan den nu enbart finns vid Nya Jerusalems teologiska fakultet. Det skulle då bli ett akademiskt ämne med egen professur. Jag tror fullt och helt på att detta till slut kommer att uppstå, bara den postmodernistiska teologin får genomsyra det teologiska klimatet ytterligare en stund (den estetiska teologi som hittills utvecklat sig i mig är en ytterst postmodernistisk teologi, typisk för 80-talets esteticism). Kanske vi måste vänta ett par, tre decennier till, så tolkar jag det nuvarande teologiska klimatet. Men innan dess kan jag hinna med att förebereda grundandet av detta akademiska ämne mycket noggrant, om jag bara vill och orkar. Men ska jag arbeta för något konkret här på Tellus, är nog detta arbete det som
kommer närmast det jag är bäst på, och det jag har störst chanser att hävda mig i, det finns ju knappt någon konkurrens på området i Sverige. Vi har inga teologiska estetiker ännu. Bara teologer som forskat i skönlitteraturens religiösa aspekter (t.ex. Bo Larsson är ett ypperligt exempel), vilket är något helt annat. Hittills kanske Albert Wifstrand kommer närmast det man kan kalla teologisk estetiker, fast hans huvudforskning gällde andra områden. Men hans förträffliga studie av vår predikolitteraturs estetiska aspekter är här något banbrytande, som jag skulle vilja att bygga vidare på. Annars är det arvet från Hans Urs von Balthasar och vissa kyrkofäders estetiska teologi som man mest får luta sig mot. Av våra egna teologer från 80-talet är det närmast Peter Halldorf och Owe Wikström jag tänker på, av de som bildar upptakten till en kommande, genomtänkt estetisk teologi.

2007-okt-21 @ 13:51 Permalink teologisk estetik Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Att plocka barndomens fotnötter

Som jag har sagt för länge sedan på bloggen här, så består 80 % av min bildning av teologi, en bildning jag började odla redan som 13-årig bokmal, lika intensivt som jag odlar den idag. De områden jag behärskar bäst är uppbyggelselitteraturen genom tiderna, som jag känner som min egen ficka, samt bibelexegetiken, särskilt NT, inte heller lite ficklik för mig. Det är därför inte så konstigt att jag ständigt dras mot dessa fält, på vilka min själs bildning blomstrade för första gång, ett djupt romantiskt blomstrande, hela mitt väsens romantik härrör från detta fält. Jag skrev en aforism för länge sen som går ungefär såhär: "Filosofihistorien består av fotnoter till Platon. Individens filosofihistoria består av fotnoter till sin barndom." Denna aforism går i uppfyllelse på mig gång på gång. Ständigt drar livet oss tillbaka till rötterna för att suga näring (eller, om det gick fel i början, för att söka läkedom för rotfelet). Och om dessa rötter en gång i tidens begynnelse planterades av Gud i evighetens annanvärldar, som Ivan Oljelund menade, då är det dit vår själ ständigt återvänder när vi känner dessa dragningar. Til och med den postmoderna ironin måste ge vika inför barndomens nakna mysterier, denna ironi som blivit vårt sista skydd mot en cynisk omgivning.

2007-okt-19 @ 15:16 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Gestalthistoria

Spånade lite i morse med Hans Urs von Balthasar, chef på Institutionen för teologisk estetik, om vad mina föreläsningsserier som professor i teologiska estetik möjligen skulle kunna handla om. Hans förslag var följande: -"Estetisk dogmatik" (Genomgång av hela den kristna dogmatiken ur estetisk synvinkel) -"Den kristna uppbyggelselitteraturens gestalthistoria* " (teologisk poetik) -"Den teologiska litteraturens gestalthistoria" (teologisk poetik) -"Estetisk-exegetisk utläggning av Romarbrevet" (teologisk poetik) -"Estetisk-exegetisk utläggning av Johannesevangeliet" (teologisk poetik) Hans tyckte att jag skulle få den estetiska dogmatiken och den teologisk poetiken på min lott, liturgiken kunde jag lämna åt andra professorer, där var mina kunskaper för få. Jag tyckte förslagen lät spännande. Får se vad det blir. Kanske det kommer några böcker ut av det om jag beger mig in på nån av dem. * Lite begreppsutredning: Gestalthistoria är namnet på något som utvecklats i Nya Jerusalems akademiska värld till att bli en sammanfattande disciplin för allt som har att göra med de "gestaltiska" aspekterna av texters historia. Till skillnad från andra analytiskt texthistoriska discipliner, som t.ex. textkritik och den inom NT-exegetiken förekommande formhistoriska metoden, arbetar gestalthistorien ofta syntetiskt och holistiskt, man kan belysa dess förhållande till de analytiska disciplinerna genom att jämföra den med gestaltpsykologins förhållande till behaviourismen och strukturalismen. Det var också från gestaltpsykologin gestalthistorien hämtade sitt namn. Gestalthistoriskt arbetande vetenskapsmän i Nya Jerusalem utmärks ofta av ett utpräglat estetiskt, spekulativt-syntetiskt och hermeneutiskt förhållande till texter och deras historia, och arbetar ofta i en romantisk förlängning av kontinental hermeneutisk filosofitradition.

2007-okt-19 @ 14:06 Permalink teologisk estetik Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Min nya professur i teologisk estetik

Karl Barth, som är dekanus vid Teologiska fakultetet vid Nya Jerusalems universitet, mailade mig idag igen, och sade att de behövde fler professorer vid Institutionen för teologisk estetik. Ämnets popularitet hade ökat kraftigt på sistone bland Nya Jerusalems teologer och kyrkfolk. Ämnet, sade han, omfattade liturgik, systematisk-teologisk estetik och teologisk poetik *. De hade samtalat om tillsättningen av en till professor i fakultetsrådet igår kväll (i fakultetsrådet sitter bl.a. Barth, Augustinus, Origenes, Frédéric Godet och Emanuel Swedenborg), och valet föll på mig. Jag svarade Barth, att jag tyvärr redan var anställd som professor i litteraturhistoria vid Estetiska fakultetet, och två parallella professurer vore knappast önskvärt, särskilt som jag hade fullt upp redan med mina föreläsningar för mina studenter i Skarpnäck varannan måndag, och dessutom var ständige sekreterare i Döda Akademien. Men Barth svarade att det faktiskt fanns dubbelprofessorer redan vid Nya Jerusalems universitet, bl.a. var Teilhard de Chardin professor både i paleontologi och religionsfilosofi, vid olika fakultet. Jag svarade att jag inte hade någon litterär meritförteckning att tala om. Men Barth sade att de skulle satsa på unga krafter vid denna tillsättning, på förnyelsens krafter, så meriterna spelade ingen roll, bara ambitionerna och begåvningen. Han svarade vidare att jag mycket väl kunde hinna med att föreläsa varannan måndag i teologisk estetik, då blev det en föreläsning i

veckan, varannan måndag om litteraturhistoria, varannan om teologisk estetik. De flesta professorerna hos dem hade ju föreläsningar och seminarier nästan varje dag. Barth övertalade mig till slut, och jag tillstod att jag visserligen alltid varit lite av en filosof, så min naturell skulle nog inte hindra mig från värvet. Att det inledningsvis blev en professur i litteraturhistoria, sammanhängde väl med att jag inte kunde komma dragandes med dogmatiska formler och filosofiska spetsfundigheter för mina stackars skarpnäckselever, som nog inte är riktigt riktade åt det hållet. Eller kanske jag delade något av Geijers öde, som i brist på annat blev historiker, filosof som han var. Men att dessa två, historikern och teologen/filosofen, tjänade på att förenas, det var jag övertygad om, sa jag åt Barth, och skulle inte behöva dräpa någondera för den andres skull. I vilket fall som helst ville jag inte överge min professur i litteraturhistoria för att helt kunna ägna mig åt den teologiska estetiken, utan dessa två fick lov att samsas hos mig. Vi pratade lite om vad min installationsföreläsning eventuellt skulle behandla. Jag föreslog att jag kunde göra en föreläsning av min artikel "Vad har Homeros med Paulus att göra" i Delta nr. 3. Det tyckte Barth lät bra. Albert Wifstrand skulle helt säkert komma på den föreläsningen, sa han. * Lite begreppsutredningar: Liturgik: läran om gestaltningen av kristen teologi i gudstjänstlivet. Hit hör t.ex. det liturgiska språkets poetik (t.ex. psalmsångens och kyrkobönernas poetik), kyrkomusikens estetik, kyrkoarkitekturens estetik osv. Hymnologi och homiletik är angränsande områden. Liturgiken kan tillsammans med dessa två ses som förgreningar på den teologiska poetikens träd. Men medan den teologiska poetiken sysslar enbart med litteratur, innefattar liturgiken även den specifikt kristna bildkonsten (t.ex. ikonmålningen), musiken och arkitekturen. Dvs. med specifikt kristen menar jag det som är helgat för den kristna kyrkan, och inte bara några lösa kristeliga misstagspruttar nånstans i en perifer fritänkares fiolrambabeja. Systematisk-teologisk estetik: En disciplin där man på ett systematiskt-teoretiskt sätt tänker kring relationen mellan
kristendom och estetik. Teologisk poetik: Vetenskapen om den estetiska gestaltningen av kristendomen i kristna texter. I motsats till den systematisk-teologiska estetiken, som fokuserar på det teoretiska i kristendomens uppenbarelseinnehåll, sysslar den teologiska poetiken med den kristna trons praktiska gestaltning i kristen litteratur, men utifrån ett estetiskt perspektiv. Det kan vara t.ex. att studera de gestalthistoriska aspekterna av kristen uppbyggelselitteratur. Poetik fattas här i vidare bemärkelse än enbart omfattande diktkonst, dvs. som en estetisk reflektion kring texter överhuvudtaget. Men till skillnad från litteraturfilosofin, som är ett ämne inom Estetiska fakulteten, och som fokuserar på de teoretiska aspekterna kring textens estetik, koncentrerar poetiken sig på de praktiska aspekterna av densamma.

2007-okt-18 @ 16:06 Permalink teologisk estetik Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Nya Jerusalems teologiska fakultet

Kontaktades igår av Karl Barth, professor i Dogmatik vid Nya Jerusalems teologiska fakultet. Han ville inbjuda professorerna vid estetiska fakultetet till ett dialogmöte. Får se vad det blir därav.

2007-okt-17 @ 18:59 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Jag ska sluta planka

Jag tog ett beslut i går natt. Jag ska sluta planka. Därmed försvinner jag i princip från storstadsscenen, för biljetter/månadskort har jag inte råd med, prioriterar det heller inte, och jag orkar inte promenera alltför ofta in till stan, det är säkert sju, åtta kilometer dit från mig, och cykel tänker jag inte skaffa mig, för jag är munk i Den Heliga Naturens Orden, och som sådan bunden till ett medeltida, ständigt pilgrimsvandrande med stav (kan inte stava på cykeln). Så jag vandrar bara in till stan då jag är tvungen, som t.e.x. när jag ska hämta material från tryckeriet, eller gå på styrelsemöte i Romantiska Förbundet. Tills idag har jag ju pendlat in nästan varje dag. Så farväl alla poetry slams, alla poesievenemang! Farväl stadsbiblioteket, nobelbiblioteket (härefter närvarar jag endast andligen vid Döda Akademiens sammankomster)! Låt mig få fälla en tår över er. Jag måste nu, i god kristen anda, tvätta mina händer från mina moraliska försummelser, och härefter leva försonad med mina begränsningar. Vad är väl synden annat än förhävelse, att leva över sina begränsningar? Jag tänker inte snylta på någon tunnelbaneinstitution för att få lura till mig min del av storstadens storhetsvansinne. Dessutom har jag bara gott av den ro det skapar att vara så hiskeligt begränsad som jag. Kanske jag i framtiden även bör säga nej även till att med pengar lockas in i olika slags beroenden av centrum? Det gäller att bygga upp ett oberoende av alla slags centra. Verkligen sprawla sig själv in i minsta detalj. Det handlar om integritet.

2007-okt-13 @ 13:06 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Se tystningen!

Se tystningen!
Nu kommer den fram.
Nu tystnar den,
nu tystnar den fram.
Nu tystnar den som människa fram.

2007-okt-13 @ 12:38 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Erik Johan Stagnelius: andevärldens nobelpristagare i litteratur 2007

Härmed har jag det stora nöjet att informera Sverige om att Erik Johan Stagnelius tilldelas Döda Akademiens första nobelpris i litteratur. Prissumman, som är på två miljoner himmelska dollar (motsvarande ca. tio miljoner kronor), överräckes pristagaren på Nobeldagen den 10 December i nobelbibliotekets läsesal. Välkomna dit för att närvara vid prisutdelningen, när den dagen kommer!
Stagnelius arbetar för tillfället som författare i Nya Jerusalem, under trånga ekonomiska villkor. Priset kommer honom väl till pass. Många andra stora författare har meddelat sin glädje över valet av pristagare. Själv fick han veta det för en timme sedan, och kommenterade det ganska likgiltigt, tyvärr. (om Lessing har jag tyvärr inget att säga, eftersom jag inte läst henne. Andevärldens nobelpris överskuggar dock lätt, inte bara statusmässigt utan även betydelsemässigt, tellusvärldens nobelpris, så ni får ursäkta min bristande uppmärksamhet)

2007-okt-11 @ 18:01 Permalink Nya Jerusalem Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Lars Larsens inträdestal i Döda Akademien

Kära bröder i Herren. Det är i djup undran och bävan jag står här inför er, och konstaterar att jag talar till er som vore ni levande människor som jag. Vem har väckt upp er för min skull, vem har spelat på mina tankars svidande strängar med era livslevande händer? Jag, en ensam uteliggare, utan några yttre tecken på att det är verkliga aktörer i en i verkligheten existerande andevärld som plockat upp mig, utan garantier för att det inte bara är min fantasis gyllene önskedrömmar, jag har blivit döpt i Swedenborgs helige ande, för att uppstå till liv i er verklighets sinaiska närhet. Hittills har jag låtsats inför omvärlden att detta var en simpel lek, en teater. Jag ville inte erkänna att jag innerst inne från första stund trodde att andevärlden i verkligheten hade öppnat sina armar för mig, för att leva i mig som livet självt. Jag vågade inte ta risken att bekänna detta, eftersom den svenska kultureliten är impregnerad av skepticism; jag skulle enbart göra mig till åtlöje. Varför tar jag då steget ut idag, och bekänner min kristna, swedenborgianska tro för Sverige? Måhända finns Mohamed Omar med där i bakgrunden, och den spirande postnationalistiska nationalromantiken med dess snart för allmänheten läsbara manifest, något som till slut kommer at tvinga mig att ta ställning. Jag kommer återigen ner i det existentialistiska valet; ska jag välja sakernas tillstånd, eller ska jag välja idealet. Bröder, jag offentliggör mitt beslut idag: Jag väljer idealet. Det absurda. Det finns ingen annan utväg för mig. Och då blir jag tvungen att välja de ideal jag redan har skapat mig under åratal av studier, vilket numera råkar sammanfalla med er här i Döda Akademien. Jag väljer er framför sakernas tillstånd, även om jag saknar garantier för er verklighet. Jag är medveten om att det är en skandal att jag står fram här och säger mig tro på er verklighet i andevärlden, att jag säger mig tro på min egen förmedling av era tal och texter, att ni i verkligheten skulle aktivt gripa in i min fantasis banor. Må det vara en skandal; då är det hoppets skandal, som Unamuno sade, och en skandal jag gärna kan dö på, även om det sedan, efter dödens inträdande, skulle visa sig vara ett självbedrägeri. Vad har väl diktaren för andra villkor än att tvingas bruka sig av ordens skandalösa kött? I sanning, de diktare som inte vill kännas vid någon tro på de ord de brukar, i all deras nakna styggelse, de diktarna har slutat dikta i verkligheten, skrev de än tjogtals med böcker; de har accepterat sakernas tillstånd på ett moraliskt oförsvarbart och konstnärligt utarmande sätt. De är likgiltighetens och oansvarlighetens antidiktare, de är apatins och djuriskhetens gapande fångar. Men låt mig bröder, i alla fall få hoppas på moralen. Låt mig få hoppas på moralen, om än i hägnet av den begränsningens etik jag förespråkar och som hindrar mig från allt politiskt engagemang, låt moralen i alla fall få vara min sista utpost i en meningslös värld, låt mig postulera moralens minima metaphysica, eller varför inte vägran att respektera den judiska Förintelsen, som min sista utpost, som min sista hållpunkt, som skall försvara varför jag väljer er idag, väljer att tro på er verklighet. Det är förtvivlans enda hållpunkt, det är den oförbätterlige alkisens sup sublimerad. Så går jag då in i Swedenborgs villkor i en cynisk värld, och hälsar alla misstankar om galenskap med Swedenborgs egen aristokrati. I Faderns, Sonens och den Helige Andens namn, amen.

2007-okt-11 @ 16:33 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Pontus Wikners första nyhetsbrev från Nya Jerusalem

Jag har bett den käre akademiledamöten Pontus Wikner, som arbetar som filosofiprofessor i NJU-FF, Filosofiska fakulteten vid Nya Jerusalems universitet, att regelbundet skriva ett nyhetsbrev från Nya Jerusalem åt Sveriges intellektuella. Jag fick det första brevet idag: Kära svenska kulturelit. Jag fick i uppdrag av ständige sekreteraren i Döda Akademien, Lars Larsen, att regelbundet skriva ett nyhetsbrev åt er, där jag sammanfattar det som kan vara av intresse för er. Som ni kanske vet är vi ju här i Nya Jerusalem i högsta grad intresserade av att upprätthålla kontakten med våra forna hemland, och vi har nu genom Lars Larsen etablerat en sådan förmedlande länk till er i Sverige. Jag har nu medelst återkommande samtal med Larsen gjort mig en uppfattning om läget hos er, vilket både har glatt mig och bekymrat mig. Jag kan dock säga er att jag känner igen vårt tillstånd här i Nya Jerusalem rätt ofta när jag lyssnar till Larsens berättelser. Måhända är det en bekräftelse på min kvardröjande känsla av att vi människor sist och slutligen dock alltid är av samma skrot och korn. Vilket ju sannerligen underlättar dialogen med er. Här på filosofiska fakultetet disputeras det och smågrälas det som det alltid har gjort. Småsinta maktkamper, en utbredd rationalism, den analytiska filosofin fortfarande förhärskande - ja, jag måste säga att jag med min av roseniansk fromhet stämplade spekulativa filosofi inte alltid kommer väl till pass här. Det vimlar av medelmåttiga begåvningar, som försöker hävda sig, och de verkliga begåvningarna är - sig lika, oftast tystlåtna, ensamma, anspråkslösa, desillusionerade när det gäller makt. Så vad ska jag då berätta som är unikt för oss, som inte finns hos er? Kanske jag ska sammanfatta läget i Nya Jerusalem som helhet; vi är alltså en jättelik stad, ungefär motsvarande en areal som sträcker sig från finnmarken till Athen, från Portugal till Ukraina. All världens språk, religioner och folkslag finns representerade hos oss, och befolkningsmängden antas ligga på flera hundratals miljarder. Den planet vi befinner oss på, lär ha en obegränsad areal, som ännu är outforskad som helhet. Nya Jerusalem har inget överhuvud, utan vi lever som stamsamhällen - varje liten grupp av människor, det må vara släkter, vänkretsar eller intressegrupper, bildar sitt eget lilla samhälle, med sina respektive politiska och moraliska regler, baserade på inbördes överenskommelser eller interna hierarkistrukturer. Och så är det olika slags "stamkrig" ibland förstås, som alltid när folk lever tätt inpå varann, och trampar på varandras revir. Nå, orsaken till att vi faktiskt inte har något överhuvud, lär vara ett visst Tempel i mitten av staden, ungefär belägen som Schweitz i Europa. Templet står på ett gigantiskt, overhört vackert berg, nästan alpliknande - återigen en parallell till Schweitz. Det märkliga med templet är att det inte är möjligt för oss att stiga upp dit - berget är obestigligt brant och farligt, och den värme som utstrålar från templet är dessutom olidlig på nära håll. Vi kallar berget för Sions berg. Templet upplyser hela staden, som solen upplyser Tellus - vi har faktiskt ingen sol som ni har. Och resten av vår planet lär också få sitt ljus från Templets olika reflexer i andra objekt. Det har alltid diskuterats bland Nya Jerusalems intellektuella vad detta Tempel består av eller innebär. Det har funnits där så länge man kan minnas, och har alltid fungerat på samma monotona, regelbundna, trygga sätt. Vissa tolkar det som en rent materiell företeelse, andra tror på det som på en övernaturlig gud. Själv tänker jag mig att den är en slags yttre manifestation av en inre, allestädesnärvarande Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud. Men i vilket fall som helst har de allra flesta i den stora massan eller "pöbeln" som man också kallar den, ett slags religiöst förhållande till detta Tempel, utifrån sina olika religioner, vilket gör att vi har svårt för att organisera någon mänsklig övermakt, eftersom Templet reglerar klimatet på vår planet så att det tillfullo tillfredställer våra grundläggande

behov, och pöbeln fruktar för tempelgudens vrede över sina odlingar om de tillsätter en jordisk härskare på tronen. De materialistiska krafterna bland oss har flera gånger försökt göra uppror mot tvånget att leva utan härskare, och försökt tillsätta en sådan, men eftersom dessa krafter för det mesta har bestått av en skepticistisk kulturelit som alltid har varit i minoritet, har sådana uppror alltid slagits ner av "pöbeln", ibland genom blodiga strider. Det är dock flera hundra år sedan senaste drabbning nu, och några tecken på militär upprustning finns inte för tillfället. Jag tolkar alltså Templet som uppfyllelsen av Uppenbarelsebokens utsagor om att Gud Herren skall vara den himmelska stadens enda tempel, dess sol och enda härskare. Att det är pöbeln som huvudsakligen har försvarat detta Tempels religiösa symbolik, och dess rätt till att vara enda härskaren, medan kultureliten oftast stått för ifrågasättandet (visst finns det materialistiska skeptiker bland pöbel och bönder, men de gör inte väsen av sig på samma sätt som kultureliten, som har ordet i sin makt), kan tyckas paradoxalt, i och med att man ofta förbinder visdom med lärdom. Jag har dock i allt detta lärt mig att så icke är fallet, att vi alltid, vare sig vi är bönder eller akademiledamöter, är av samma eländiga skrot och korn, och behöver böja oss som förtappade syndare inför korset varje dag på nytt, som vi gjorde första gången vi mötte vår Frälsares kärlek. Så ser alltså geografin ut i korthet. Jag trivs bra här, jag behöver i alla fall inte svälta. Men vardagens bekymmer trycker på, och det är ofta svårt att hålla ögonen på Faderns kärlek, man faller så lätt ner i vardagens gråhet, trots att kärlekssolen lyser utanför fönstret. Ibland tvivlar jag också allvarligt på Guds existens. Jag har faktiskt haft några riktigt mörka perioder på den fronten. Det som fick mig in i tron igen var det kierkegaardska språnget; jag måste välja att Gud finns. Man kan inte känna att han finns. Heller inte tänka det. Man måste välja. Bara välja. Jag har aldrig haft övernaturliga upplevelser. Aldrig sett några konkreta bevis på att Templet faktiskt är en manifestation av Israels Gud, ett ställe där Lammet ligger på altaret som soning för mina synder, och inte bara en materiell motsvarighet till den sol ni på Tellus åtnjuter. Jag känner dock att livet här hos oss blir tomt och meningslöst om inte Templet är kärlekens vilja. Då kunde jag lika gärna ta självmord. Dock, snart skall jag också återvända till mullen. Ett par tusen år till tror jag är realistiskt, sedan måste jag lämna allt, som Abraham och Isak redan har lämnat oss. Vi lär bli ett par, tre, fyra tusen år gamla här, beroende på hur vi sköter vår hälsa. Sedan försvinner vi, jag vet inte vart. Pindaros tror att våra energier återvänder till Tellus kretslopp, i en slags reinkarnation, dock utan någon individuell, medvetandets kontinuitet, och att det finns ett evigt kretslopp mellan Tellusvärlden och vår värld. Själv hoppas jag på ett evigt liv hos Fadern, kanske på ett högre plan i tillvaron, där tvivlet och de jordiska bekymren inte längre skymmer hans kärlek. Men många av oss är trötta på vår individualitets fångenskap, och önskar återvända till nollpunkten, för att medvetandemässigt få börja på nytt, i något totalt annat, där våra minnen inte längre tynger oss. Kanske det är en barmhärtigare väg än den jag hoppas på, jag vet inte. Men isåfall får jag inte själv vara med på det jag sedan ska bli, och det är väl detsamma som total tillintetgörelse, i alla fall psykiskt sett. Hoppas allt är bra med er där i Sverige, att ni håller kämpaglöden uppe och fortsätter att försvara bildning och vidsynthet. Jag har några hälsningar att förmedla från Nya Jerusalem; Bertil Malmberg hälsar Carl Forsberg, och manar honom till uthållighet; genombrottet för den svenska retrogardismen kommer nog en gång. Moses hälsar Malte Persson. Nathan Söderblom hälsar K.G. Hammar. Pindaros hälsar Magnus-William Olsson och Ulf Eriksson och väntar på glupskt på fler essäböcker att översätta till grekiska. Hälsningar, Pontus Wikner, Nya Jerusalem

2007-okt-10 @ 13:11 Permalink Nya Jerusalem Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Johannes Edfelts recension av Lars Larsens diktsamling "Över floden mig"

Jag har spekulerat mycket över min diktsamling. Hur jag ska tolka den. Den förefaller mig ohjälpligt som ett främmande objekt som jag inte har något tolkningsföreträde till. Men jag får ta hjälp av andra. Första recensionen av den har redan kommit. Av Johannes Edfelt, en kritiker vars sunda, besinningsfulla litteraturkritik jag kommit att känna en trygghet i, publicerad i "The Scroll" ("Bokrullen - Nya Jerusalems litterära veckotidning"), som utges på engelska i Nya Jerusalem. Jag fick lov att översätta den och publicera den här: Sveriges litterära munk debuterar I September gav Lars Larsen ut sin debutdiktsamling "Över floden mig". Lite överraskande för mig, som inte har haft tillfälle att läsa hans blogg, skedde det på Tidskriften Deltas förlag, och endast i trettio exemplar. På mitt recensionsex. är baksidestexten skriven för hand, en personlig tillägnan till mig, och jag har nu förstått att han gör likaledes med alla. Ett synnerligen obekant grepp var att han på förhand valde ut femtio personer som fick köpelserätten till diktsamlingen, varav tjugotre fick rätten exklusivt, permanent tillägnad på livstid. I övrigt saknar boken heller inte originalitet. Framsidestexten är skriven med gammal frakturstil, på ett omslag nästan identiskt med tidskriften Deltas omslag, den tidskrift han redigerar. Jag tolkar det som ett utslag av hans böjelse för munkaktig monotoni och nyhetsförakt. Någon monotoni står dock inte att finna innanför pärmarna. Samlingen inleds och avslutas med en novellaktig prolog och epilog, som står som det litterärt kanske mest fullgångna och originella däri. I den uppsjö av olika former och grepp, mer eller mindre traditionella, som prövas mellan novellerna, finns mycket ofullgånget och medelmåttigt stoff. Endast ett halvt dussin dikter håller egentligen måttet vid närmare prövning, och av dessa är flera riktigt lysande, träffande mig på en nivå som strax övertygar mig om att Larsen är en lyriker att räkna med för framtiden. Av dessa är "Det tid" antagligen den bästa, vilken tillägnas Tor Ulven, som i övrigt skymtar fram på flera ställen som inspiratör, framför allt i baksidestextens dödsruna, där Larsen begraver sig själv i diktsamlingen. "Det tid" förefaller mig gestalta tidsuppfattningen som ett lyssnande till en avlägsen Arvo-Pärt-liknande musik, genom att ständigt upprepa "det brister i tidmusik". Det får mig att tänka på prolognovellens lilla dagispojke, som överfalls av en kraftig upplevelse i släkt med mystikernas, i det han med en kvistbit spelar en myrevisa på ett höstlöv, en myrevisa som står som själva temat för boken, i och med att innehållsförteckningen - även det ett originellt grepp - är utformad som en traditionell visa med refräng, rubricerad "myrevisan". Flera större motiv går genom boken, bl.a. spinner han kring föreställningen om den hebreiska skapelsemyten om livets träd och kunskapens träd på gott och ont, en numera ytterst genomtröskad mytologi, till vilken han tycks knyta alla sina ofta förekommande träd- och lövmotiv. Avfallet från paradiset, längtan tillbaka, barndomen som den sfär till vilken denna längtan hänvänder sig, flera olika motiv finns här som knyter Larsen till romantikens diktare. I dikten "Det nattar" tycks han uppfatta dikten som ett slags nattvardsfirande, där den förlegade, av den moderna, upplysta, förnuftiga människan korsfäste romantiken håller sitt påskalammsmåltid med sina lärjungar, och ber dem göra detta till minne om sig efter sin död. Den kristna symboliken är genomgående. Det formellt mest intressanta är dock det som antyds redan i bokens titel "Över floden mig". Det löper två linjer genom boken, igenkännbara av deras olika teckenstorlek på dikterna, som den uppmärksamme läsaren ser korsa varandra i mitten, rinna genom varandra, för att övergå i sin motsats. Den ena linjen

börjar i ett myrevisans barnsliga diktande, där Larsen faktiskt försöker skriva som en sexåring skulle skriva dikt. Den andra linjen börjar i ett slags dödsvrål, som skär sig cyniskt mot den andra linjens begynnelse. Sedan närmar sig dessa linjer stegvis varandra, för att övergå i varandra, och till slut sluta i sin motsats. Dödsvrål-linjen mjuknar upp efterhand, och slutar till sist i samma sexåringsdikter som den andra linjen började med. Den andra linjen slutar i en total formell splittring, men i ömsinthetens och - skulle jag nästan säga - sinnessjukdomens tecken. Det sker alltså ett möte inne i själva dikten, som kanske korresponderar med de möten som tar plats i prolog- och epilognovellerna. I bägge dessa noveller utspelar sig ett dramatiskt möte mellan ett barn och en vuxen. Med olikartade utfall. Transcenderingen, "gåendet över jagets flod" står i vilket fall som helst som ett centralt tema. Jag tänker på floden Jordan i judisk-kristen symbolik, dödens flod (många av dikterna i boken är dödsdikter). Kanske är det detta transcenderingstema Larsen vill gestalta genom att stoppa boken full av det han kallar "verbismer", verbifieringar av substantiv? Kanske substantivets statiska material måste transcenderas genom verbi-fieringens sättande-sig-själv-i-rörelse? Det gråtes en hel del i boken. Och den är rätt sentimental för att vara nutidsdikt. Kanske Larsen blir en slags nutida Lidner? Jag hoppas dock på att han i framtiden skall vässa sin formella talang, så att det gymnasiala försvinner. Så skall nog även det sentimentala övervinnas, hoppas jag.

Johannes Edfelt, Nya Jerusalem

Över floden mig
av Lars Larsen
36 sidor
Tidskriften Deltas förlag

2007-okt-08 @ 17:39 Permalink bokrecensioner Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Begreppet estetik och hur jag skulle skriva en möjlig estetikhistoria

Om jag skulle skriva estetikens historia, skulle jag använda begreppet estetik ungefär som teologi används inom sitt fält. Teologin betyder ju ursprungligen "läran om gud", men har sedan kommit att bli ett samlingsbegrepp för all reflektion kring kristendomen, innefattande både exegetik, kyrkohistoria, dogmatik, etik, religionsfilosofi och praktisk teologi. Begreppet estetik lär väl från början stå för "läran om det sköna". Sedan har begreppet börjat användas om allt flera och större komplex. Men någon motsvarighet till teologins användning på sitt fält har detta begrepp dock inte idag. Motsvarigheten där lär väl snarare vara "litteraturvetenskap" eller "konstvetenskap". Men skulle jag bygga upp en lärotradition på detta fält, skulle jag nog ta modell från teologin, jag ser många vinster med det (eller kanske är det nostalgi). Så är även NJU-EF , Estetiska fakulteten vid Nya Jerusalems Universitet, uppbyggt. Så skulle jag idag skriva en estetikhistoria, skulle den se ut ungefär som en teologihistoria. Jag skulle titta över axeln på teologihistoriker som Bengt Hägglund, Alexander Radler och Gustaf Aulén. Då skulle jag alltså inte skriva om estetikens historia enbart som en gren på filosofins träd, utan snarare närma den till den konstnärliga praktikens nivå, så att den även kom att omfatta konsthistorieskrivningens, litteraturhistorieskrivningens, konst-/litteraturkritikens, den klassiska filologins, retorikens och poetikens framväxt, bl.a. Det skulle bli en helt annan helhet på det, än om jag skrev estetikens historia ungefär som en

filosofiprofessor skulle skrivit den, med ensidig fokus på filosofer till estetiker som Platon, Aristoteles, Kant, Schelling, Nietzsche, Blanchot, Deleuze och Derrida.

2007-okt-05 @ 17:20 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Jesus från Nasarets inträdestal i Döda Akademien

Kära bröder i Herren. Vi är många här som inte riktigt har förstått varför vi blev invalda i denna litterära akademi. Jag är en av dem. Jag har egentligen aldrig haft genuint litterära intressen. Jag har alltid sett det som min kallelse att gå omkring och lindra den nöd människor befinner sig i, genom att bota sjuka, utdriva onda andar, och predika Guds rike för de fattiga. Skall jag vara ärlig, ser jag med en viss skepsis på det arbete som föregår här. Denna skepsis delar jag främst med Poul Madsen och Elias Aslaksen, men också delvis med Frédéric Godet och Verner Boström. Måhända kommer denna skepsis just av vår bristande förtrogenhet med den sköna litteraturen. Jag är dock mer benägen att tolka den som en reaktion i min själ på det som så alltför tydligt påminner mig om det skriftlärda klimatet bland de judar som en gång korsfäste mig. Det finns en maktfullkomlighet i Döda Akademien, ett pöbelförakt, som gör mig ont. Varför sitter vi och silar myggorna i våra texter, medan vi låter kamelerna springa fritt? Varför dessa litterära skygglappar, denna inavlade, fega esteticism, medan människogråten på gatorna skallar i våra inre öron? Bröder, så har de skriftlärda och fariséerna gjort i alla tider. De sitter ombonade bland sina böcker, trygga på sina lärosäten, och samlar girigt på alltmer av det kulturella kapital med vars hjälp de hävdar sin överlägsenhet över pöbeln. De lyfter inte ett finger för att trösta den övergivna åldringen i sjuksängen, inte en bön för de sjuka, bara detta eviga ältande av hjärnans funktioner. Och så denna förlamande nihilism! Själv Korasin och Betsaida hade starkare tro än dessa förlamade dagens litteratörer, som låtit problematiseringen av allting problematisera själva den praktiska handräckningen till sin nästa, som ligger där och förblöder på gatan. Men tro mig, skulle de se en sådan människa ligga blödande på gatan någon dag, så lovar jag att de skulle skynda till hjälp. Inget kan få vårt undermedvetna att förneka och glömma vår grundläggande samhörighet med vår nästa, inte ens alltings meningslöshet. Men när blodet är psykiskt, när människorna förblöder i sitt inre, då är det få som inte sätter skygglapparna på som leviten en gång inför rövaren i diket på sin väg till Jeriko. Varför har jag då accepterat mitt inval? Jag vet inte bröder. Jag vet faktiskt inte. Jag tror inte riktigt jag visste vad jag gav mig in på. Jag föreställde mig ett äldsteråd likt de tjugofyra äldste i Uppenbarelseboken, fulla av Herrens ande och visdom, satta att styra med barmhärtighet över folkslagen. Men jag ser att ni inte är beredda att styra så som min Fader har lärt mig - genom att stiga ner från maktens himmel för att lida och dö för folket. Jag ser att ni låser er in på era egna kammare, och sitter där med era böcker dag ut och dag in. Ni har igen tro på medlidandets omskapande kraft, ingen tro på Guds helande och läkande krafter genom bönen, ingen tro på samhällsengagemang överhuvudtaget. Jag kan hålla med er om att det inte tjänar något till att arbeta för de rådande strukturerna, och hjälpa folk in i dem. Men finns det inget alternativ till den förlamning jag ser er stadda i? Finns det ingen möjlighet att arbeta för att myndigförklara människan, att ställa henne in under den Eviges herradöme, fri och myndig inför samhällsstrukturerna? Jag menar inte att jag arbetar för ett politiskt uppror. Nej, Guds rike är inom oss. Guds rike är något inre, något oberoende. Ett sådant myndigförklarande av människan åstadkommer vi inte genom litteratur allena, utan genom Guds kraft verksam genom våra händer och våra läppar

ute bland folket. Ni tycks ännu stå i ett slags traumatiskt förhållande till de politiska krafternas destruktivitet, dem vi blev vittne till under 60- och 70-talet. Ni har gått över till det andra diket, uppgivenhetens och likgiltighetens konst. Finns det ingen transcendens förbi den löjliga dikotomi ni upprätthåller i era sinnen? Något bortom motsättningen mellan politisk-realistisk och esteticistisk-postmodernistisk konst? Inte så att jag skulle kräva av er alla att ni omvände er och kom till tro på Herren. Det jag förespråkar är i grunden bortom en sådan horisont; det gäller själva moralen, själva hjärtats relation till sin nästa oberoende av någon högre verklighet. Jag håller med Godet om att det hellenska har varit dominerande hittills, och i hög grad står med skulden till det moraliska förfall vi ser i vår kultur, och även bland oss i Döda Akademien. Det hebreiska har en helt annan fokus på det moraliska som filosofins hjärta, där det hellenska har haft theoria - den intellektuella åskådningen - i fokus. Vi kommer inte ifrån vårt vara-i-världen som ett vara-inför-den-Andres-ansikte. Vi är nödgade att relatera, att ta ställning. Vi är dödsmärkta med den paradisiska oskuldens eviga frånvaro, med det moraliska ansvaret som vårt Kainsmärke. Detta ansvar kan vi inte ta i litteraturen allena. Vi måste ut i den verkliga världen, och ta ansvar för vår omgivning. Inte på ett anorektiskt sätt, utan på det sätt Fadern har lärt oss; han som vilar från sina gärningar. Få se hur länge jag står ut i ert sällskap, kära vänner. Jag känner inga förpliktelser inför er till att stanna för gott. Min maning skall dock ljuda över era huvuden från och med nu; jag kallar er till herdar för Israel. Jag kallar er att söka den uppfyllelse av den Helige Ande, som gör er istånd att gå ut bland folket som Guds egna profeter. Såväl Nya Jerusalem som Stockholm väntar på sin andeutgjutelse, den har ännu inte kommit, profeterna lyser med sin frånvaro. Men Guds rike är nära. Och evangeliet predikas redan för de fattiga.

2007-okt-04 @ 15:52 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Föreläsning om Stagnelius

Måndagen den 15.10. kl. 19.00 föreläser jag om Erik Johan Stagnelius på Skarpnäcks bibliotek, i "Skarpnäcks öppna poesiscens" regi. Ungefär en halvtimmes föreläsning, åtföljd av uppläsningar av ett flertal Stagneliusdikter under den öppna poesiscen som därefter följer. Ta gärna med dig något att läsa upp, du som ska komma. Andreas Björsten sa åt mig att Stagnelius födelsedag lär infalla just under dagarna kring föreläsningen. Så det passar ju bra att fira den så här. Och så har Göran Hägg också nyss kommit ut med sin Stagneliusbok. Allt på samma gång.

2007-okt-03 @ 13:37 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Frédéric Godets inträdestal i Döda Akademien

Kära bröder i Herren Att en gammal bibelexeget som jag har blivit invald i denna högvördiga världsakademi, betraktar jag som ett lika stort under som att en Lars Hartman eller Tryggve Mettinger plötsligt invaldes i Svenska Akademien. Bland Vitterhetsakademiens ledamöter sitter det ju flera exegeter, däribland just Mettinger och Hartman, men den senaste exeget som fyllde en stol i Svenska Akademien lär har varit den ädle Waldemar Rudin, invald i slutet av

1800-talet. Detta tror jag sammanhänger med att få exegeter efter Rudin haft en liknande klassisk spännvidd som han, för att inte tala om den frånvaro av estetiskt sinnelag som oftast präglat den moderna exegetiken. En bibelteolog som Jean Paillard utgör visserligen ett lysande undantag i samtiden, och pockar på efterföljare. Här finns spännvidden, en exeget med sinne för skönlitteraturen, som kommit till lysande uttryck i boken "Du skickade en salamander". Att jag själv skulle ha ett sådant estetiskt sinne, har jag fått höra ett flertal gånger av er, som en motivation till varför ni valde in mig. Jag förnekar ej heller att ni måhända har rätt. Den gamle Tholuck, av vilka jag tog mina tidigaste och varaktigaste intryck, var själv en sådan skönskrivande exeget, som stått för mig som fullkomningen av den bibliska receptionen. Tholuck brände in i mig den spekulativa, romantiska teologiens, genom pietismens innerlighet renade uppståndelse i den bibliska exegetiken, och fick mitt hjärta att brinna för de bibliska texterna och deras språk på samma sätt som mitt hjärta brann för min Frälsare. För mig har de bibliska texterna alltid varit mer poesi än prosa, den judiska motsvarigheten till Homeros och Pindaros sånger. Att inte alla har haft samma inställning, måhända kan skyllas på den gamla lutherska ortodoxiens krafter. Trots att Wallin och romantiken undanröjde många hinder för den bibliska poesiens rätta förståelse i Sverige, tycks mig aldrig bibeln ha uppnått samma status som de grekiska och romerska klassikerna, vilket kan skönjas i att de bibliska texterna lyser med sin nästan totala frånvaro i den gigantiska textsamlingen för litteraturvetenskapens studenter som Gunnar D. Hansson m.fl. redigerade för ett år sedan. Den svenska litteraturen tycks fortfarande leva i ett pubertalt uppror mot den forna, icke längre existerande kyrkliga överhögheten. Ett slags trauma ifrån kyrkans forna förtryckarmekanismer tycks förmörka sinnet hos svenskarna, så att de ej ser skönheten i det bibliska, utan alltjämt relaterar till det som en uppsättning förtryckande dogmer och mosaiska föreskrifter, som vore de fortfarande ungdomar i uppror. En stor klyfta reser sig mellan den profan-litterära institutionen och kyrkan, våra två huvudsakliga, klassiska kulturbärare. För den som har sinne för det semitiska och dess egenart, framstår dock bibeln i mångt och mycket som estetiskt likvärdigt de gamla grekiska och romerska klassikerna. Hur mycket sämre är väl Höga Visan än Sapfo? Eller Predikaren i jämförelse med Horatius? Det bör på det bestämdaste hävdas av varje seriös litteraturkännare, att det bibliska skall läsas och prioriteras på samma villkor som de andra antika klassikerna, och att estetikens arv därifrån, dvs. det judiskt-kristna arvets estetik, bör tas på lika stort allvar som estetikens arv från de grekiskt-romerska sfärerna, eller m.a.o. det som så småningom kommit att bli vår egentliga, dominerande estetik, den hellenska linjen i estetiken. Som ni kanske känner till, och som bl.a. Derrida och Lévinas gjort oss uppmärksamma på, har det hellenska rent intellektuellt dominerat vår historia, medan det hebreiska tvångsförpassats till andra, icke mindre inflytelserika sfärer i vår kultur. Upproret mot det hellenskas hegemoni har dock, sedan Kierkegaards tid, blivit allt vanligare, och sedan så stora hebreiska basuner som Lev Sjestov, Karl Barth och Lévinas ljudit över oss, är det inte längre möjligt att förhålla sig oproblematiskt till gynnandet av det hellenska på det hebreiskas bekostnad. Men att den specifikt judiskt-kristna estetiken aldrig har gått helt under jorden, visar oss äktkristna estetiker som Kierkegaard och den katolske Hans Urs von Balthasar. Även om estetiken aldrig varit en dominerande disciplin inom den kristna kyrkan, fick den dock en renässans på 1980-talet, och i en slags parallell till den profana estetikens renässans kring tidskriften Kris, uppstod tidskriften Pilgrim, där bl.a. de för estetiken betydelsefulla Peter Halldorf, Gunnel Vallqvist, Ylva Eggehorn och Owe Wikström ingick. Här blev teologerna återigen poeter likt kyrkofäderna, såsom Halldorf skrev om Paul von Martens. Mitt stora önskemål för Döda

Akademien, är således att vi i likhet med Poul Madsens begäran, upprätthåller en balans mellan de hellenska och hebreiska krafterna ibland oss. Det måste ju nödvändigtvis betyda att vi tillägger studiet av den judiskt-kristna linjen i vår litteratur lika stor vikt som den romerskt-hellenska linjen. Och det måste betyda att vi inte väljer in en Jesper Svenbro utan att också välja in en Jean Paillard. Att vara klassiker bland oss, det bör lika mycket betyda att vara kännare av den bibliska litteraturen som att vara kännare av den grekiskt-romerska. Och sedan bör vi även undanröja de förbehåll vi har inför bejakandet av det orientaliskas betydelse för vårt kulturarv, så att vi bejakar även den muslimska och asiatiska kulturens rätt att finnas till ibland oss, om vi en gång skall vara en världsakademi. Tholuck ägde en djup kärlek till det orientaliska och dess språk, och han skämdes ej, liksom de andra romantikerna, för att stå upp för den bildning han därav förvärvade sig. Han påpekade en gång för mig att det semitiska ligger närmare det orientaliska än det hellenska, och att det var viktigare för en bibelexeget att känna till den arabiska kulturen än den grekiskt-romerska. Därmed är det också sagt att kanalerna för bejakandet av vårt orientaliska arv kommer att öppnas när vi först vågar bejaka det semitiska i oss. Men det semitiska måste först öppnas upp. Det är det andra benet vi står på, bredvid det hellenska. Sedan är det orientaliskt-asiatiska måhända sittmusklerna, som möjliggör ett sättande sig ner för att vila på hela vårt arv.

2007-okt-02 @ 15:30 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Vår estetiska efterblivenhet

Jag börjar bli mer och mer övertygad om att den oförståelse som språkmaterialismen har mött i svenskt litteraturklimat helt enkelt ofta handlar om ren brist på estetisk bildning. Det är samma gamla fenomen som inkapslats med orden "poebelens vemmelige foragt for alt den ikke forstaar" av någon gammal dansk jag inte mins namnet på. Det är ett nytt paradigm som håller på att bryta igenom, som inte är så lätt att förstå som många tror. Man måste sakta vänja sig vid det, jag har själv haft stora krämpor härvidlag, med denna avvänjning från det gamla paradigmet. Men det märkligaste är att detta nya inte är alldeles lätt att förstå för dess egna makare heller. Även där är bildningsbristen stor. Estetiska utbildningar är därvidlag mycket tacksamma på sikt. Men det viktigaste är att rota det nya i klassisk humanistisk bildning. Det är där bildningsbristen bland det nyas makare kanske är störst. Att se linjerna bakåt i tiden. Nu tycker jag det är väldigt uppdelat i den skara som sitter på den klassiska bildningen, men ignorerar det nya, och den skara som kommer med det nya, men smått ignorerar den klassiska bildningen. Ska bli spännande att se vad resultatet blir när dessa nyhetsmakare etablerar sig i bildningen. Malte Persson är på god väg. Han är en gammal klassisk humanist som fattat det nya. Johan Lundberg och andra med honom, skulle däremot behöva förnedra sig lite grann, och gå lite på skrivarkurser. Kanske ta sig ett friår eller två från sin forskning i dom gamla böckerna, och sitta på biskops-arnö bland dom andra eleverna. Det skulle jag själv behöva dessutom. Men mina förhållanden hindrar mig. Anna Hallberg har skrivit något mycket träffande om samtidsestetikens efterblivenhet efter den skönlitteratur som skrivs, dvs. hur svagt och bräckligt vi ännu förmår reflektera över den nyaste litteraturen: "Det är på något vis symptomatiskt att de mest kreativa kritiska texterna i svensk samtidslitteratur dyker upp i undergenrer såsom efterord, nätpublikationer eller utanför de etablerade institutionernas domäner. Att det råder ett så ojämnt styrkeförhållande mellan litteratur och kritik i Sverige är

en märklig paradox som man kan ägna mycket tid till att fundera över. Hur kan det komma sig att dagens litteraturkritik är så förtvivlat svag, i alla bemärkelser, när den litteratur som ges ut är så slagkraftig, angelägen och uppfinningsrik? Det är uppenbart att vi befinner oss i en litterär högkonjunktur, både vad gäller poesi och prosa, men kritiken tycks fortfarande inte förmögen att förhålla sig till den litteratur som skrivs. I alla fal inte den gängse kritiken, vilket är märkligt då litteraturen ändå tycks leva och frodas förhållandevis väl. (Däremot kan man förstås finna ett flertal exempel på individuella prestationer vid enstaka tillfällen, men den som söker en kritik som sträcker sig över pliktskyldigt recensionsskrivande får leta ordentligt). Det är som om litteraturen har genomgått en utveckling som kritiken bara befinner sig i puberteten av; och den kritik som ska kunna ha något att säga till om måste själv formulera om sig och bli till litteratur. (Utdrag ur "Här har man alltid med sig" av Anna Hallberg, publicerad i Nypoesi. Teksten ble framført som et muntlig foredrag under seminaret post-poesi på Biskops-Arnö 12-15. mai 2005.)

2007-okt-01 @ 17:59 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (6) Trackbacks (0)

När skall estetiken hinna ikapp teologin?

Idén till IL-NJU nedan föddes när jag igår begrundade likheterna mellan teologin och estetiken. Då slog det mig hur mycket äldre och mer utvecklad teologin är som vetenskap i förhållande till estetiken. Och så tänkte jag; hur skulle estetiken se ut när den en gång kommer i kapp teologin? Tänk bara på vilka ofantliga mängder av digra dogmatikverk det alltid har skrivits inom teologin; vad vore estetikens motsvarighet? Faktum är att man på det skönlitterära fältet inte på långt när har utvecklat samma gedigna intellektuella apparat som inom teologin, eftersom estetiken bara är ett par, tre hundra år gammal, medan teologin är över 1500 år gammal (om man räknar från kyrkofäderna framåt). Det som särskilt saknas inom estetiken, är det systematiska intellektet, som kan bygga system. Eller m.a.o. det syntetiska intellektet, i motsats till det analytiska. De flesta estetiker liknar mer poeter än vetenskapsmän i sin begreppsmässiga flummighet och undanglidande essäistik. Jag tror det finns en utbredd rädsla för systematik bland estetiker. Något som kommer att förhindra estetikens utveckling som vetenskap, om denna rädsla får hålla i sig. Men nu måste vi komma ihåg att estetik inte är samma som litteraturvetenskap; estetik förhåller sig till litteraturvetenskap ungefär som teologi till religionsvetenskap; den förre talar på sätt och vis alltid (också) inifrån traditionen, den senare talar endast övergripande, utifrån (som ni märker vill jag helst använda ordet teologi på det traditionella, gamla sättet, inte som man ofta gör i samtiden, som synonymt med religionsvetenskap. Att skilja dessa två åt anser jag vara centralt för att kunna tala om ett inomteologiskt skapande). Estetikern är den som också skriver essäer, som också är med och skapar den levande estetik som han själv som vetenskapsman sedan kan analysera. Det gör däremot inte litteraturvetaren, han bara analyserar. Men det är estetikern som huvudsakligen för utvecklingen framåt inom sitt område. De övriga försöker bara analysera den av estetikern skapade estetiska utvecklingen. Här är vi dock inne på stora problemkomplex, om hur estetik/teologi förhåller sig till vetenskap. Men min ståndpunkt är förvisso att estetikern vinner på att göra sig bruk av vetenskaplig systematisering även i sitt inomestetiska tänkande, visserligen inte bara, men också. Att så är fallet, har jag lärt mig av teologins utveckling som vetenskap. Rädslan för det vetenskapligt - systematiska, överbetonandet av det estetiskas autonomi, håller estetiken nere

i ett barndomsstadium på samma sätt som teologins rädsla för vetenskapens intåg en gång på 1800-talet hämmade dess mognad till mandom. Alltså; estetiker, bilda er! Tiden för avantgardistiskt, pubertalt ism-förakt är över. Det finns ett negativistiskt vetenskapsförakt bland skönlitteratörer som stundom har förbluffat mig, taggarna kommer genast ut när man börjar låta "ismig". Men kom ihåg; ismens, begreppets förbannelse är själva språkets övergripande förbannelse. Varje ord är en ism. Vi behöver inte mera bli påminda om att problematisera språket som vore vi 1800-talspositivister. Jag hatar när negativister alltid ska påminna mig om problematiseringen som om postmodernismen var mig främmande, och jag inte visste hur skört varje ord vilar över intigheten. Nej, vi har kommit förbi det pubertala, nedrivande, alltföraktande stadiet nu, och kan börja bygga saker och ting, med de redskap vi nu en gång har. En människa som gjort outplånligt intryck på mig, trots att jag bara träffat honom ett par gånger, är Ulf Eriksson. I de diskussioner som jag sporadiskt avlyssnade fick jag en känsla av hans starka passion för nödvändigheten av att reflektera kring skapandet, som sedan har bitit sig fast i mig. Och när jag nu i efterhand försökt tränga in i hans essäistik, har intrycket fördjupats, och fött en känsla av att hans blotta närvaro i vårt svenska litteraturklimat är som en värmande eld till estetikens pånyttfödelse. Jag är ännu mer imponerad av hans essäistik än vad jag är av William-Olssons. Hos Eriksson klarnar jag av, trots komplexiteten och svårbegripligheten. Ska vi tala estetik, så tror jag alltså att den upplevde en speciell triumf under 80-talet, med Engdahl, Olsson, William-Olsson och Eriksson. Där vi tidigare mest hade varit litteraturhistoriker och kritiker, kom nu en värmande bölja av fördjupad estetisk reflektion av aldrig tidigare skådat slag. Nu blev poeterna filosofer på allvar. Att poetiken också på senare tid upplevt en renässans, har bl.a. Tomas Götselius bekräftat för mig i en fin essä i OEI, "Minima Poetica" (AUDIOEI, 2006). Detta är dock bara en slags den svenska estetikens barndomsfas om vi ska se på den utifrån teologins ståndpunkt, denna vår vetenskaps allmoder. Därför bör estetiken lära av teologins utvecklingsfaser, och inspireras av den, ja, ha den som en slags mentor. Ett perspektiv på teologins långa försprång, kan illustreras av att den svenska poesins historia alldeles nyss blivit skriven (av Staffan Bergsten), oerhört glädjande för mig! Genrehistorien börjar ta fart. Men liknande genrehistoriska pionjärarbeten har redan åtskilliga decennier på nacken inom teologin. (Om jag får ta som exempel E.N. Söderbergs "Den kristna psalmens historia" från 1916, och Yngve Brilioths "Predikans historia" från 1945). Otaliga andra exempel kunde anföras. 1917 skrev Gustaf Aulén sin Dogmhistoria, ett verk som jag tror var vårt första försök på svenska till en modern sammanfattning av den teologiska reflektionens historia. Tänk er bara hur långt vi svenskar ännu är från att skriva estetikens historia! (eller är vi det?) Om jag i framtiden skulle skriva en genrehistoria, så skulle det nog bli estetikens historia. Det skulle falla sig som ett självklart val för mig, tänkte jag igår, då jag alltid har haft min starkaste böjelse åt det övergripande, de stora linjerna, ruvandet över helheter (därav min titulering av mig själv som litteraturhistoriker, jag kan inte komma på nåt som bättre motsvarar min natur än nåt slags historiker). Men detta skulle i såfall ske inom ramen för mitt litteraturhistoriska arbete, för det vill jag inte lämna. Jag vill reflektera kring estetik i mötet med historiens författare, inte i någon sfär av spekulativt, luftigt tänkande. Men lyckligtvis är estetiken en del av den litteratur jag arbetar med som litteraturhistoriker. Faktiskt en stor del därav, eftersom jag prioriterar läsning av essäer högt, högt över romanläsning.

2007-sep-29 @ 13:48 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

DALU en del av Estetiska fakultetet vid Nya Jerusalems universitet

Jag fick en bra idé igår. Jag anhöll om att göra DALU, Döda Akademiens Litteraturhistoriska Universitet (om vilket jag skrivit tidigare på bloggen) till en avdelning på Estetiska fakultetet vid Nya Jerusalems universitet (NJU-EF). Ungefär som kyrkohistoria vid teologiska fakultetet vid Åbo Akademi, där jag studerade ett par år. Dekanus för NJU-EF, Roland Barthes, antog genast utmaningen, eftersom han håller Döda Akademien högt i ära, som överträffande det litteraturhistoriska fakultet som dittills har regerat på NJU-EF. Han sade att den gamla personalen kunde övergå rätt smärtfritt in under Döda Akademiens ledning. Nu förvandlas alltså DALU till LI-NJU, dvs. Litteraturhistoriska institutionen vid Nya Jerusalems universitet.

2007-sep-29 @ 11:38 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Andaktslivet i klostret Döda Akademien

Jo, jag har ju glömt att berätta för er om naturmunkens andaktsliv. Om ni inte visste det redan, så är Döda Akademien ett kloster i "Den Heliga Naturens Orden". Så alla ledamöterna i Döda Akademien är munkar i detta kloster. Vi idkar således även ett rikt och regelbundet andaktsliv tillsammans, utanför veckosammankomsterna. Liksom jag bor de andra också i kåtor i skogen, närmare bestämt i de stora skogarna omkring Nya Jerusalem. Spridda omkring, i var sin egen eremitkåta. Men vi har en samlingsplats i en lite större kåta, där vi samlas varje morgon för morgonandakt. Tiderna växlar lite efter när jag vaknar om morgnarna, för det är jag som leder andakterna i egenskap av klosterföreståndare (vilket alltså är synonymt med mitt ämbete som ständige sekreterare). Men de andra munkarna brukar vänta in mig i samlingskåtan. När alla har kommit, läser jag ett stycke ur Nya Testamentet på gammalgrekiska. Sedan ber vi, och en av oss håller en fristående betraktelse på ungefär 15-30 minuter. De som inte är kristna brukar utgå från olika slags dikter och annan skönlitteratur, de kristna av oss utgår vanligtvis från bibeln. Tyvärr finns inte dessa betraktelser nerskrivna ännu, men jag hoppas kunna stenografera någon ibland, om tid och intresse räcker till. Jag tycker mycket om dem. Dessa andakter är själva stommen i mitt religiösa liv. Jag deltar i dem i anden, i mitt undermedvetna, medan min kropp finns här på jorden. Texten ur det grekiska Nya Testamentet läser jag dock rent fysiskt varje morgon, så det är ett sätt att förankra andakterna i denna vår Tellus-verklighet.

2007-sep-27 @ 12:37 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Tidskriften Delta nr. 4

Fjärde numret av tidskriften Delta har kommit ut, och innehållsförteckningen kan läsas här. Temat var "Den cyniska sanningen", där vi avfyrar all cynism vi bara känner till...

2007-sep-26 @ 15:20 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Min första diktsamling i handen

Vilken underlig känsla. Jag står med min första diktsamling i handen. Nu har det skett. På Tidskriften Deltas förlag. "Över floden mig" har nu tryckts i trettio exemplar, som är helgade åt ett antal på förhand noggrant utvalda människor och institutioner. Jag har tidigare satt upp en lista över dessa på förlagets blogg, men skall nu uppdatera den här, med vissa ändringar: Som jag har sagt tidigare, så tillåter mitt litterära kloster mig att endast trycka trettio exemplar av de böcker jag själv skriver. Då förstår ni att jag måste göra en noggrann avvägning av vilka jag vill prioritera diktsamlingen för, vilka som har köpelserätten till dessa ex. Naturligtvis pritoriterar jag dem som står mitt hjärta närmast. Jag kör med följande strategi: 23 platser låser jag fast till personer som jag helgar diktsamlingen åt på livstid, dvs. även om de aldrig köper den under sin livstid, så är den "deras" i bemärkelsen att de har köpelserätten till detta ex, och jag säljer inte denna köpelserätt till någon annan, rätten går vidare till någon annan först när ifrågavarande är död. Jag ger heller inte bort en enda diktsamling, jag tänker inte pressa den på någon. Däremot släpper jag rättigheterna fria, så den som vill kan kopiera upp något biblioteksexemplar, och anförskaffa sig den på det sättet. Ingen girighet här alltså. De återstående 7 platserna håller jag öppna för 30 kandidater, som kan bytas ut vid behov, men efter grundliga avvägningar tillsammans med Döda Akademien. De 23 helgade är följande:

1) Mor och far
2) Solveig Larsen (min storasyster)
3) Björn Larsen (min lillebror)
4) Arja Larsen (min "tante")
5) Bo Lundell (min gamla granne från barndomen)
6) Jag
7) Andreas Björsten ("min första litterära pappa")
8) István Molnár
9) Jonathan Jonsson
10) Pia Ericson
11) Antonie Frank
12) Jakob Simonson
13) Svenska Akademien (min käraste litterära institution)
14) Mohamed Omar
15) Gunnel Arvidsson
16) Carl Forsberg
17) Nobelbiblioteket (Döda Akademiens sammanträdesplats)
18) Bibliotekstjänst (2 ex)
20) Stadsbiblioteket på Odenplan (en av mina vanligaste arbetsplatser)
21) Skarpnäcks bibliotek (min kära hemorts litterära kloster)
22) Ville Kavilo (min käraste vän från teol. studietiden)
23) Medborgarplatsens bibliotek

De trettio kandidaterna för de återstående 7 exemplaren är följande:

1) Kenneth Johansson

2) Håkan Lindgren
3) Kulturhusets bibliotek
4) Jon Larsen (mina kusin)
5) Hans Boij
6) Bengt O. Björklund
7) Eva Sköld
8) Katarina Wallin
9) Ulf Eriksson
10) Anders "Pompe" Lindmark
11) Ursula Sjölund
12) Jenny i skogen (min granne)
13) Dinah Schytt
14) Aron Schytt
15) Ida Schytt
16) Helena Leijd
17) Olle Hjern
18) Martina Lowden
19) Malte Persson
20) Stefan Hammarén
21) Rolf Walles (min litterära farfar)
22) Gunnar Lundin
23) Jonas Ellerström
24) Michael Economou
25) Anders Olsson
26) Magnus William-Olsson
27) Eva-Stina Byggmästar
28) Ann Jäderlund
29) Nikanor Teratologen 30) Carl-Göran Ekerwald

För dessa trettio gäller först till kvarn-regeln. Dessa sju sista exemplaren är reserverade för dessa trettio, och övriga köpvilliga får tyvärr nöja sig med bibliotekens ex, som de kan läsa eller kopiera (ett ex kommer åtminstone att finnas på Skarpnäcks bibliotek efterhand). På det här sättet vill jag hålla en slags helgd över mitt arbete och dess distribution, och listigt undvika att slänga ut mitt arbete som vore det inget värt. Jag AVSKYR de etablerade förlagens sätt att göra detta på, precis som Halvdan Renling gjorde på sin tid. Det finns ingen helighet kvar. Allt är marknadskrafternas slavar. Man har ingen integritet längre. Slutligen: jag kommer att skriva baksidestexten för hand, på vart och ett av de trettio exemplaren. En personlig, unik tillägnan åt den som får äran att ta emot ifrågavarande exemplar. Något liknande har aldrig tidigare gjorts i litteraturens historia, så vitt jag vet. Man har numrerat exemplar för hand, men aldrig skrivit baksidestexten för hand. Den som får motta diktsamlingen, är alltså med om en litteraturhistoriskt unik händelse.

2007-sep-25 @ 13:09 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (7) Trackbacks (0)

Sören Kierkegaards inträdestal i Döda Akademien

Mina vänner.
Jag tänkte framlägga mitt inträdestal som ett essätal, med rubriken "Begränsningens estetik hos Lars Larsen".
Till att börja med bör jag väl nämna att jag har valt att spinna vidare på den tråd Pindaros tog upp senast. Jag menar att det är en ytterst väsentlig frågeställning han berörde i sitt tal om begränsningens etik och estetik, grundläggande för att förstå vad vi håller på med här. Att det finns en sådan frågeställning i det mesta vår ständige sekreterare har skrivit, lär vara klart för oss alla vid det här laget. Från att ha kämpat med askesens problem under hela tonårstiden, genom studietidens och den första luffartidens närmast primitivistiska livsdyrkan, återvändande till askesen igen, efter en djup desillusionsfas, går Larsens andliga väg. Trots ett kort avbrott av äkta livsdyrkan, har han alltid djupast sett varit asket, med stundom samma extrema tendenser som dem vi hittar hos medeltida mystiker. Klarast har väl denna asketiska livsåskådning kommit fram i det verk han skrev i början av studietiden, innan sin övergång till livsdyrkan, det teologiska verket "Faderns kenosis". Här formulerar han själva kärnan i det filosofiska tänkande som fortfarande präglar honom, tanken om skapelse som avstående, försakelse, tillbakadragande. Med Simone Weil som huvudsaklig inspirationskälla, formuleras här en bild av Gud som den som drar sig tillbaka för att ge plats åt något annat, något radikalt annat än sig själv, dvs. människan och skapelsen. Men denna försakelsehandling, denna kenosis, självutblottelse, är i själva verket en skapelseakt, själva kärnan i allt skapande, vilket manifesteras klarast i inkarnationen. Det har tvistats därom, men jag är böjd att se Larsens avstående från den tänkta prästbanan och begivande sig ut på luffen, som en slags praktisk konsekvens av det tänkande han genomför i boken, en slags motsvarighet till Weils försättande av sig själv i fabriksarbete. Det visar sig genom att luffandet inte kom att handla om nyfikenhet på omvärlden, utan kom att sluta i ett liv som bofast uteliggare och munk. Det kringströvande, nyfikna och expansiva låg inte för hans natur, utan han fastnade i det bofasta, konservativa, rotade och introvert-impansiva. Han kom därmed aldrig att realisera det livsbejakande program han satte upp för sitt luffarliv när det begav sig, utan föll tillbaka i sina gamla asketiska hjulspår från tonåren.
I boken "Faderns kenosis" genomför Larsen en begränsningens etik. Gud skapar genom att begränsa sig, mänskliggöra sig. Men i denna skapelseteologi ligger även fröet till den begränsningens estetik som Larsen skulle börja utforma efter sin övergång från den teologiska fasen till den estetiska fasen. Från att ständigt ha växlat mellan olika skriftformer, prosa, poesi, aforismer osv., och från att ständigt ha letat efter det nyskapande, ser vi en långsam likrikting av hans konstnärliga uttrycksmedel, in i ett litterärt apparat han kallar för "Döda Akademien", och som har kommit att bli som ett slags litterärt kloster för honom. Som vi alla vet är det på inbjudan av Ekelund, Hölderlin och Nietzsche som han sitter här idag och upptecknar det som skall vara med och ytterligare utforma denna apparat, och det är en stor ära för mig att ha blivit invald i detta. Men för mig börjar det stå klart att den rörelse mot likriktning av de konstnärliga uttrycksmedlen som jag finner hos Larsen, har att göra med en stark kris, en slags känsla av intighet som hotar att göra slut på honom. Han ser sig helt enkelt tvungen att bygga upp en form som skall hindra honom från självmordet. Jag tror att det litterära apparat vi nu sitter med i här, är en psykisk nödvändighet för vår ständige sekreterare, men en nödvändighet som han försöker rättfärdiga med den begränsningens etik han tidigare har formulerat, genom att bygga om det till en begränsningens estetik. Men den andlighet och

idealism som ännu fanns i Faderns kenosis med dess Simone Weil, är nu borta, och kvar är bara en tragisk livssyn, som inte finner någon mening i det kenotiska skapande som denna begränsningens estetik föder. Larsen ser således inte längre på kenosisskapandet som meningsfullare än andra skapelsesätt, utan endast som sitt eget sätt att slippa självmordet. Andra har andra sätt. I det nyss utkomna deltanumret kan man studera den cyniska position som Larsen befinner sig i numera, och som i grunden underminerar hans skapelsekällor om vi med sådana menar nyskapandets källor i avantgardistisk mening. Som en lisa och en sysselsättning i denna torka, har han sedan byggt upp denna litterära klosterapparat, som egentligen inte har något med konstnärlig inspiration i vanlig mening att göra, heller inte med sökandet efter det konstnärligt geniala, utan förefaller honom vara ett slags tröstlöst lunkande med ordets stav i hand. Men den kenotiska begränsningsestetiken rättfärdigar det genialas försummelse; att skapa är att dra sig tillbaka, att förmänskligas. Ner från konstens himmel. Ner i gruset för att dö på det litterära korset. Så går den litteräre kristi-efterföljarens väg. Och Larsen har väl aldrig stuckit under stolen med att det är Kristus, inte Homeros, som är hans stora ideal, såväl etiskt som estetiskt. Om än bara till formen, ty någon mening med detta finns inte för honom med hans tragiska, innerst inne materialistisk-ateistiska livssyn.

2007-sep-25 @ 12:41 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Ulf Eriksson

För några dagar sedan träffade jag Ulf Eriksson för första gången, på två kvällar efter varann, ordnade av Fria seminariet i litterär kritik, en på Forum och en annan på Skeppsholmen. På Forumkvällen hörde jag honom också läsa ur sin senaste diktsamling. Jag har länge känt mig ganska likgiltig, cynisk, och svår att imponera på. Ulf Eriksson, både hans person och hans poesi, slog ner i mig som en estetisk bomb. Jag har inte varit med om något liknande, om jag inte räknar med den överraskning som Hammarén har utgjort. Men det var kombinationen av Ulf Erikssons personlighet och hans upplästa poesi som utlöste nån slags estetisk förälskelse. Jag fattar inte vad det är, jag har läst honom lite grann tidigare, lite förstrött, utan att imponeras det minsta. Men när jag träffar honom själv, utlöses en bomb. Har ni upplevt nåt liknande? Eriksson var tidigare för mig bara en inåtvänd metapoet, nu är han plötsligt livslevande. Får se vad denna upptäckt kommer att göra med mig. Jag börjar känna mig mer och mer befryndad med 80-talets svåra diktare.

2007-sep-18 @ 18:00 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Föreläsning om Atterbom

Om två veckor, måndagen den 1 Oktober, föreläser jag om Per Daniel Amadeus Atterbom på Skarpnäcks bibliotek, kl. 19.00. Därefter öppen scen. Ta gärna med dig något att läsa upp.

2007-sep-18 @ 13:20 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Pindaros inträdestal i Döda Akademien

Mina vänner. Idag är jag en gammal man. 2500 år har flytt. Jag känner att min bortgång står för dörren. Kanske har jag bara ett par decennier kvar att leva innan mitt medvetande skall tillintetgöras för alltid, och mina energier skall återvända till den materiella världens kretslopp, för att födas in i detsamma, men som det radikalt Andre, något jag själv inte får vara med på. Bröder, då förstår ni min djupa lycka över att få avsluta mitt liv i den mest ärorika institution som någonsin blivit upprättad i andevärlden. Vi har aldrig haft någon motsvarighet till Svenska Akademien i andevärlden. Ingen har någonsin delat ut nobelpris åt de dödas andar. Litteraturklimatet i andevärlden har varit provinsiellt, gräsrotsaktigt och decentraliserat, genomsyrat av den postmoderna maktkänsligheten. Upprättandet av Döda Akademien innebar dock inte, enligt min mening, en tendens mot den litterära maktens centralisering, eftersom en sådan makt bara kan uppstå genom en pöbels krälande inför densamma, och detta krälande har vi ännu inte sett till. Vi kommer dock naturligtvis att värja oss mot eventuella framtida tendenser till ett sådant krälande, genom att hålla oss till vår klosterordens påbud om fattigdom, kyskhet och lydnad. Jag försöker nu tala för oss alla, så långt jag har lyckats lyssna mig in i våra gemensamma avsikter. Men genom att vi skuffar ifrån oss alla våra små överskottsresurser till att stödja och belöna författare vi anser är värda att uppmärksammas, kommer vi naturligtvis att påverka litteraturklimatet framöver, såväl i andevärlden som på Tellus. Men vi står då inte inför den vulgärpolitiska, utan den existentiella maktens problem, det existentiella maktmissbruk som själva levandet i sig innebär, och som endast den individuella döden kan befria oss från. Men att det finns grader i maktmissbruk, vill vi dock hävda genom att avstå från all vulgärpolitisk maktmissbruk, dvs. den makt vi definierar som utlevelsens maktmissbruk. Genom att klosterbegränsa oss, begränsar vi oss således också till inlevelsens, eller impansionens maktmissbruk, dvs. det rent existentiella, som alla människor delar. Litteraturhistorikern Dionysios av Alexandria har påpekat för mig att den begränsningens etik vi förespråkar i Döda Akademien nödvändigtvis måste ta sig uttryck i en motsvarande begränsningens estetik. Som ni vet går den begränsningens etik vi förespråkar ut på att inte expandera, inte förnya oss, utan varje dag uppta vandringsstaven för samma tröstlösa, monotona lunkande, detta vårt enda skydd mot köttet, djävulen och världens fåfänga. Men vad innebär detta för våra estetiska prioriteringar? Förvisso att vi bryter för gott med all sorts avantgardism, nyhetsmakeri och fadersuppror. Förvisso att vi uppskattar rutinen, upprepningen, traditionen,
ramsan, den estetiska bönen, det estetiska mantrat. Förvisso att vi återigen uppvärderar den religiösa litteraturen. Men framför allt att vi söker oss till den gräns mellan liv och död, där all äkta poesi alltid har vistats för att sedan snabbt, som ett människoliv, försvinna in i döden. På denna gräns skall vi således sitta resten av vårt liv, genom det äktenskap med Tellus vi från de dödas värld har etablerat genom ständige sekreteraren, för att söka de tecken och spår som skall nära vårt svaga hopp om att livet kanske en gång har funnits till, att ordet en gång kanske varit levande. Detta svaga hopp skall vara vår enda tröst i vårt tröstlösa, monotona vandrande genom en meningslös värld.

2007-sep-17 @ 15:54 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (6) Trackbacks (0)

Vad ÄR egentligen Döda Akademien?

Eftersom vi i vårt efterblivna, pre-teknokratiska litteraturklimat ännu inte tillverkar recensabel nätlitteratur, får jag väl själv hjälpa litteraturkritikerna och författarna på foten: Döda Akademien är en roman. Men en ny slags roman som jag ännu inte tror har sett dagens ljus riktigt här i vårt senmodernistiska, ack för postmodernismen ännu så främmande Svea rike. Men diskussionerna om förhållandet fiktion-verklighet som har rasat på sistone, hoppas jag dock bäddar för den typens roman jag tänker vara med om att lansera, nämligen "Liveromanen". Definition: "En roman i vars regi författaren spelar sig själv live". Den danska författaren Claus Beck-Nielsen som dödförklarade sig och skrev boken "Självmords-aktionen" kan kanske vara en av upptrappningarna inför denna nya romantyp, bland vilka jag hoppas Döda Akademien får bli en bland många. Utökad definition: "I liveromanen sätter författaren sin egen person på spel genom att själv uppträda offentligt, i verkligheten, som den/det han skildar i romanen, därmed förvandlande romanen till en utdragen handling som faktiskt utspelar sig rent fysiskt inom tid och rum, varande en undersökning av den fysiska och sociala verkligheten live." Och detta menas mycket konkret, som ett riktigt skådespel, utspekulerat och utfört i verkligheten som en verklighetsroman, men bunden till ett litterärt, samlat textapparat (det är inte fråga om 60-talets happenings, utan något mycket större och mer utspekulerat). Det är en romantyp som möjliggjorts genom postmodernismens uppluckrande av gränserna mellan fiktion och verklighet, samt dess underminerande av alla originalitets- och äkthetsanspråk, således frigörande clownen och teaterregissören inom oss alla. Författaren kan nu bli clown och skådespelare på riktigt, inte bara inne i sin litterära text. Författarens liv ingår då i en förening med det litterära verket som kan föra tankarna till romantikens odlande av författaren som roll. Och visserligen är mitt eget projekt ytterst romantiskt. Men sådana romaner behöver ju naturligtvis inte vara romantiska. Om jag jag har ett önskemål för den framtida svenska romanen, som litteraturkritiker, så är det att denna nya romantyp ska få bli den stora postmoderna romanen (har vi egentligen någon riktig gedigen postmodern romanprosa i Sverige?), och att den postmoderna, vildsinta eklekticismen och nostalgin, i dessa romaner ska få veva upp många underliga krumelurer ur historiens rumphålsbrunn, som då ska få framföras live, och frigöra oss från den unkna, obildade samtidismen, och att detta skall få bli till oss postmoderna cynikers underhållning och smak på livet den tid vi ännu skall färdas här i gruset. Vad säger ni om det, ni svenska litteraturkritiker? Trött på senmodernismen inåtvända kammarskrivande? Håller ni er vid liv därborta? Malte och Martina, Anna Hallberg och Hanna Hallgren? Ni ser väl upp för Tor Ulven, han kan äta upp oss allihop. Låt oss leka lite medan tid ännu är. (tionde veckosammankomsten i Döda Akademien förrättades idag, protokollet kan läsas här)

2007-sep-07 @ 18:00 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (3) Trackbacks (0)

Lars Larsens inträdestal i Döda Akademien

Kära vänner och olycksbröder. Jag måste säga lite som Madsen och Ulven, att jag har svårt att förstå varför ni ville välja mig till er ständige sekreterare, och hur Kungen kunde godkänna detta. Jag blev ju munk för två år sedan för att gå omkring och göra gott, som fransiscanerna, inte för att sitta för mig själv och kunskapa som dominikanerna. Varför valde ni in mig, när ni visste detta? Inte för att kunskapen skulle tillhöra mina svagare sidor, men jag har alltid

skämts lite över mitt överdimensionerade tänkande, skrivande och läsande, i en känsla av att det inte var det Jesus kallade sina lärjungar till, utan något annat. Dessa evangeliets krav har naturligtvis luckrats upp för mig efter att jag tappade tron och blev nihilist, men ändå kan jag fortfarande uppleva återklanger från evangeliets fokus på helande och upprättande av människor, istället för de skriftlärdas lärdomspedanteri. Att detta helande på nåt sätt alltid är överlägset det kunskapsmässiga, långt mer meningsfullt och moraliskt. Har jag fel? Ni vet ju, bröder, att mitt ämbete i Döda Akademien tar hela mig i anspråk, precis som Horace Engdahls ämbete lägger beslag på honom så att han inte kan vandra runt bland svenska folket, knacka på dörrar och läsa tröstande dikter för folk i nöd. Detta sistnämnda drömde jag om i början av min munkkarriär för två år sedan, men har aldrig fått smaka dess sötma. Varför tog ni ifrån mig detta privilegium? Skall det bli andra munkar och nunnor beskärt att fylla hålet efter mitt svek? Nu har jag blivit byråkrat. Motsatsen till mina drömmars munk. Jag har blivit maktfullkomlig, motsatsen till min främsta munkförebild Fransiscus. Jag har blivit en litterär påve. Hur har det kunnat gå så med mig? Jag förmår inte längre återvända till mitt fattiga, fördolda liv innan ni kapade mig. Ni har bundit mig till min post med hela andevärldens stirrande ögonstrålars silkesband. Och trots att jag nu upplevt desillusionens magma tränga ända upp hit till Horebfjällets topp, och sett att även ni är arma lemmar på min egen djurart, att även detta är tomhet, så förmår jag inte motstå pressen från hela andevärldens kulturelit. Jesus från Nasaret, du går ännu omkring med dina lärjungar i Nya Jerusalem, och dina helande händer sjunker aldrig, trots blodet i dem. Du har ännu tid med det, men jag, jag är fast i mitt byråkratiska ämbete. Varför godkände du mitt inval, du barmhärtighetens furste? Medlidandet har alltid synts mig som kronan på mänsklighetens huvud, du bär den kronan, vars guld ej ännu överträffats. Själv försöker jag försona mig med den litterära påvekronans öde, den vars strålar fortfarande lyser lika kallt som antikens marmor.

2007-sep-07 @ 17:46 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Nationalepos och prisutdelningar

Nionde veckosammankomsten i Döda Akademien förrättades idag. Protokollet kan läsas här. Två spännande innovationer kom upp på dagordningen idag: det första var Pontus Wikners förslag om att utlysa en tävling för att få fram ett nytt nationalepos i Frithiofs sagas klass, som skulle bli den postnationalistiska nationalromantikens nationalepos. Tävlingen skulle fortgå i alla åren framöver helt tills en värdig vinnare har hittats. Vissa betingelser uppställdes för eposet, så att det skulle tillfredställa de nya postnationalistiska villkor vi lever under i dagens Sverige. Jag pratade lite på krogen efter sammankomsten med Swedenborg och Ekelund om vilka vi hoppades på att skulle skriva det där stora verket; jag hade stor tilltro till Mohamed Omar, som t.o.m. har uttryckt nåt om att läsa in sig på metriken (eposet skall naturligtvis vara på bunden, rimmad vers), men Ekelund sade också att vi kunde ha ett öga på Malte Persson, eller Anders Ödman, som bägge har visat skicklighet i hanteringen av traditionella former. Jag fick t.om. själv lust att sätta mig ner och klottra några eposverser. Vi får se. Den andra spännande innovationen var Swedenborgs idé om att apa efter Svenska Akademien även när det gäller priser. Vi fick ihop en hel hop av priser till slut, så mogna var de övriga ledamöterna för idén. Vi gjorde en egen blogg åt priserna. Men utdelningen av priserna kan inte börja förrän om ett år, för Döda Akademiens ekonomi har inte kommit riktigt på benen

än. Vi får vänta tills förlaget och tidskriften börjar rulla lite bättre, och sen kanske det kommer några stipendier vaggande på vägen, eller kanske produktionsstöd för tidskriften (det är alltid kul att kunna brösta med stora prissummor!). Men i vilket fall som helst ska inte pengarna vara nåt problem, det blir prissummor från 20-1000 kronor. Eller nåt annat än pengar... ha ha....jag gnuggar mina händer...det här ska bli festligt....jag ska laga griller i huvudet på varenda kulturarbetare i hela Svea Rike... (nu har Döda Akademien också fått en hemsida motsvarande Svenska Akademiens hemsida, där allt är samlat)

2007-sep-06 @ 19:30 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Föreläsning om Esaias Tegnér

Måndagen den 17.9. kl. 19.00 föreläser jag om Esaias Tegnér på Skarpnäcks bibliotek i samband med "Skarpnäcks öppna poesiscen". Efter föreläsningen är det alltså öppen scen, där vi läser dikter för varandra, jag kommer då att läsa Esaias dikter. Det var en härlig upplevelse senaste gång att få läsa upp Wallins viktigaste dikter. Jag har nästan börjat tycka mer om att läsa upp andras dikter än mina egna. Det känns så patetiskt att alltid runka på sina egna dikter. Transcendensen känns starkare när man försöker uppläsningsleva sig in i andras alster! Rekommenderas. Mina föreläsningar tenderar att bli en slags introduktioner till mina läsningar av ifrågavarandes alster på den öppna scenen efteråt. De blir ca. en halv timme långa, och jag försöker anpassa nivån enligt vem som sitter framför mig, vilket jag ju kan göra eftersom jag improviserar. Så om den käre Tegnérälskaren Malte Persson kommer till nästa gång, så ska jag försöka låtsas som om jag har läst fasligt mycket Tegnér, så jag kan imponera lite på honom också...

2007-sep-04 @ 16:51 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Tor Ulvens inträdestal i Döda Akademien

Kjaere venner. "Salige er dere som enda får vokse i fred og ro, spart for pöbelens insyn!" utbrister Shakespeare i sin persiske tragedi. Jeg frykter for at den tiden kommer, da det blir for mye insyn her. Skulle den tiden komme, da sier jeg dere brödre; dra in båten! Vi er et kloster, ikke en litteraer turistattraksjon. Steng bloggen! Jeg vet at Lars Larsen og Vilhelm Ekelund er mer moderat instilt til publisitetens tynne luft enn jeg, derfor må rubrikken over min tale idag bli; "Spar oss for den litteraere turismen". Ellers kommer jeg til å avgå frivillig fra min stol i Akademien, bare så dere vet. Jeg kommer heretter til å sitte iblant dere som en påminnelse om det jeg sier idag. Hvorfor er jeg så fölsom på dette punkt? Jeg tror det har med mit elskovsforhold til döden å gjöre. Stig Dagerman ville stadig ha selvmordsknappen på naert hold, bare for å hvesse sit gang på gang nyfödte indre menneske til det ytterste. Jeg er ikke like ambisjös som han, men jeg liker tanken. Det er nok den tanken som får meg til å orke å leve videre overhodet. Jeg må ha en utfordring for ikke å dåse bort i döden. Pöbelens overfladiske opmerksomhet har altid virket sörgelig avtrubbende på meg, som en slags sövende narkotika, det er derfor jeg ber dere alle om ikke å bli årsaken til at jeg må forlegge denne hvessing av ånden og intellektet til et annet sted en Döde Akademien. Jeg kommer

aldrig til å arbeide for pöbelens åsyn. Jeg må si som Poul Madsen, at det forbauset meg at dere ville velge meg in i Döde Akademien. Jeg har aldrig vaert saerlig sosial, og har heller aldrig brydd meg med å styre og stelle med andre forfattere slik man gjör i litteraere akademier. For meg har alt dette kav drag av de store forlagenes og kulturrådets vemmelige anstrengthet og litteraere imperialisme, dette ekle kav for å holde liv i så mye dödt og uholdbart, istedet for å gi slipp, og la tilvaerelsen leve sit eget liv, på sine egne vilkor, uten alle slike unödige, tomme besvergelser. Sluttet man å holde liv i forfattere på kunstgjort vis, skulle bare de ekte og levende stå igjen, og vi slapp denne vemmelige litteraere industri vi nå har bygget op omkring oss. Er ikke forfatterne villige til å ofre seg selv og sin behagelighet for kunsten, får de jammen se til å slutte med det alt sammen, vi trenger ikke deres fabrikat. De er like unvaerlige som kirkens brödprester. Men tross disse aversjoner, trives jeg godt blant dere, ihvertfall tillsvidere, og er saerlig gla for venskapen med den edle Sören Kierkegaard. Det finnes en hjertevarme her, som holder mig oppe, en varme som er så langt större enn kunsten, ett heroisk mot som får de nasarenske strengene hos selv en så utpreget kammerspoet som meg til å håpe svakt om en kunstens arkaiske, eldgamle religion. Men kanske er det fordi denne kraft heter konsentrasjon som jeg altid har lengtet etter dödens lutrende ild, kanske er det derfor jeg altid har sökt ensomheten som et arkeologiskt funn. Jeg vet ikke. Ensomheten drepte meg til sist under mit jordeliv, det kom aldrig til det Aslaksen snakket om forleden som "opstandelses- kraften", og som Karl Barth i samme samtale mente var noe unikt for den kristne teologi. Jeg har desverre nok altid vaert mer helléner enn kristen, akkurat som Madsen ville påstå i sin liste forleden. Skal jeg vaere aerlig, så er jeg ikke saerlig begeistret for Ekelunds og Hölderlins nasjonalromantiske dagdrömmer. På den punkten kjenner jeg meg nok langt mer beslektet med den mer beskjedne falangen iblant oss, med Edfelt, Björling, Larsen, Boström og Kierkegaard, alle de iblant oss som sitter her alene for å ha en grunn til å fortsette å leve i den meningslöse, absurde tilvaerelse vi har smakt på i Nye Jerusalem og på Tellus. For det er jo tross alt litteratur vi holder på med, ikke politikk. Min versjon av "den store visjonen" må derfor bli at vi inkapsler det nasjonalromantiske i litteraturen alene, akkurat som Sören Ulrik Thomsen skriver om kirken at den har inkapslet det hellige, og dermed opretholdt det religiöses autonomi overfor politikk og samfunnsliv. Vi kan snekre våre utopier, men disse må altid inkapsles i kloster, frie fra politikk og pöbelens stormer, for å undgå moralsk destruksjon og maktmissbruk. Litteraturen har altid vaert en scene der vi kan teste saker og ting, der vi kan pröve virkelighetens grenser, der vi kan hamre på dystopienes fengselsdörer eller sprenge gamle utslitte utopiers maktmissbruk. Får Döde Akademien bli en slik scene, et slikt skuespil, der vi tester ut saker og ting, for å se hva som skjer, ser jeg med glede frem mot et livslangt samarbeid med dere alle.

Min utopi för det litterära Sverige

-Att det uppstod en ny BLM, en litterär tidskrift lika bred och kvalitativ som gamla BLM. -Att en våg av öppna poesiscener tillgängliga för gemene man såväl som för eliten, sköljde över landet, och att dessa två poesialstrande grupper, eliten och folket, beblandade sig med varann i ömsesidig respekt och fördomsfrihet.

-Att studiet av latin, gammalgrekiska och retorik återinfördes som lika obligatoriskt som engelskan vid alla humanistiska fakultet vid alla landets universitet.

-Att kungahuset skulle förstå det politiskt-strategiskt nödvändiga i lanserandet av den postnationalistiska nationalromantiken, och backade upp om Mohamed Omars självutkorelse till nationalskald genom att själv adla honom till hovpoet och nationalskald.

-Att det ur de autodidaktas skara skulle framstå en ny Benjamin Höijer, som skulle ge den nya romantiken dess filosofiska vokabulär som Höijer en gång gav sin tids romantiker deras. Ett förnyat spekulativt filosofiskt språk för att gestalta nya romantiska erfarenheter. Ett filosofiskt språk som åter gör filosofin till ett Schellingskt skådande och drömmande, men på det nya sätt som postmodernismen möjliggör, i ett nytt paradigm, inte det gamla Schellingska.

-Att det skulle framstå lika stora diktare igen på biskopsposterna i Svenska Kyrkan som Wallin, Franzén och Tegnér. Att det skulle framstå lika stora vältalare ur kyrkans hägn som Söderblom, Wallin och Tegnér. Att Svenska Kyrkan skulle befria sig från sin neologin motsvarande modernistiska rättrogenhet och återigen bjuda upp hela sitt gigantiska, urgamla arv, utan att skämmas däröver, till det litterära livets befruktning. Att kyrkorna skulle bli en central plats för heliga diktuppläsningar, och att den svenska psalmen återigen skulle se en Wallintiden motsvarande blomstringsperiod.

-Att en våg av nya klosterordnar, främst muslimska och protestantiska (katolska, buddhistiska osv. finns redan), skall skölja över landet, och att det än en gång skall få bli en naturlig syn att se munkar och nunnor vandra på gatorna. Att det framför allt skall bli en renässans för det kringvandrande, muntra munklivet, och för ökenfädernas praktik, och att vi åter skall få se svenska fransiscusar uppstå ur folket som en gång David Petander, munkar som clowner, trubadurer, poeter, munkar som helgon som går omkring och helar folk med sina händer och läppar. Att dessa munkar och nunnor skall uppstå ur själva postmoderniteten, och uppdatera munkidealen så att de passar vår tid, uppdatera de medeltida värderingarna så att de motsvarar vår egen postmoderna världsuppfattning, både fysiskt och psykiskt (t.ex. gällande celibatlöftet)

-Att Sverige får bli ett föregångsland för den internationella postnationalistiska nationalromantiken, precis som Tyskland var ett föregångsland för 1800-talsromantiken. Att jag får göra det till mitt livsverk att se till att så sker.

-Att denna nya postnationalistiska nationalromantik, som skall utgå från Sverige, skall bli en den lokala gräsrotsuniversalismens (i motsats till globaliseringen och centraliseringen) internationella uppvaknande, och att detta skall bidra väsentligt till världsfolkens förbrödring och ländernas inbördes försoning. (åttonde veckosammankomsten i Döda Akademien är förrättad, protokollet kan läsas här)

2007-aug-31 @ 18:42 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Döda Akademiens Litteraturhistoriska Universitet

Mitt eget lilla rike, förbi den litterära maktens näsor, byggs sakta upp. Nu är paragraferna för DALU, Döda Akademiens Litteraturhistoriska Universitet, klara, och kan läsas här. DALU har bildats som ett meningsgivande och underhållande litterärt ramverk kring min

regelbundna litteraturhistoriska föreläsningsverksamhet både på Skarpnäcks bibliotek och ev. andra håll. Håhå jaja. Alltid ska jag leka pappa och mamma. Men vad ska man väl annat leka. Nu har jag min egen litterära akademi, min egen tidskrift, mitt eget bokförlag, min egen klosterorden och mitt eget universitet. Lars Larsens rike börjar ta sina slutliga former, har jag på känn.

2007-aug-28 @ 12:52 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Den universella litteraturpyramiden

Tor Ulven Hölderlin Ekelund Shakespeare Nietzsche Kierkegaard Goethe Dante Horatius Pindaros Swedenborg Homeros Vesaas Schopenhauer Lichtenberg Platon Eckhart J. Fosse Augustinus Luther Ovidius Björling
Cervantes J. av Korset Dostojevski Omar Khayyam Paulus Rousseau Moliére Strindberg Rumi Blake Franciskus Herakleitos S.George Unamuno S. Johnson Montaigne Leopardi Poe Baudelaire Dickinson Rilke Thoreau Camus Heidegger Sophokles Balzac Racine Keats Shelley Emerson Wordsworth Coleridge Stagnelius Ekelöf Beckett evangelisten Lukas Ibsen Tolstoy Gogol Stendhal Eliot E. Brontë Whitman Wittgenstein S. Weil Sapfo Novalis Petrarca Milton Proust Byron Austen Hawthorne Schiller Swift Pascal Mallarmé Tjechov Maupassant C.Brontë T. Merton Wilde J.Conrad Flaubert Rimbaud Eliot Gide T. Mann Cicero Twain Höga Visans förf. Majakovski Tagore Teilhard de Chardin Södergran Ferlin Hesse Musil Woolf Aischylos Euripides Chaucer Villon Melville A. Silesius Kafka Dionysios Aeropagita Bernhard av Clairvaux H.C.Andersen Hemingway Turgenjev Hardy Verlaine Schelling F. Schlegel Joyce Fielding Houellebecq Edfelt S. den nye Teologen T. a Kempis Böhme Schleiermacher P. White Dickens Rochefoucauld Sartre Gaarder Kiwi Runeberg R. Browning Almqvist M.Foucauld Fichte Spengler Vergilius Origenes Herder Holberg Boileau L. de Vega Fenelón Teresa av Avila W. James Tolkien C.S.Lewis A. Lindgren H.C.Andersen Grundtvig Brorson Dumas d.ä. Aristoteles Johannesevangeliets förf. Pentateukens förf. Chamfort Efraim Syriern Gregorius av Nazians Gregorius av Nyssa L. Sjestov Voltaire Sainte-Beuve E.T.A.Hoffman W.Scott S.Richardson Martialis Burns Seneca S.S.Singh Spurgeon Tersteegen Kleist Gibran Hafiz Tranströmer Hamsun Lagerkvist Yeats Catullus Heine Maeterlinck Öijer Carlyle Kavafis Lagerlöf J. Arndt J. Wesley C.Wesley Boswell G.E.Lessing Huysmans Defoe Bergson Tafdrup Md. Guyon H.Suso Achmatova Pound Aristofanes Hardy Faulkner Swinburne Thackeray J.S.Mill Cowper E. Lévinas Mandelstam Derrida de Sade E. M.Cioran C. Simon Valéry Bernanos Mauriac Rolland de Nerval de Quincey Gorkij Rabelais Pyle Dylan Kerouac Corneille Bossuet Tauler Toynbee Ortega y Gasset Boccacio Lorca Cusanus Hugo Filon Bunyan Troeltsch Juvenalis Plotinos Pusjkin Marcus Aurelius Epiktetos Pope Dryden Paz Perse Longinos Empedokles Alkman Marx N.Söderblom Burckhardt Winckelmann Mommsen Lao Tse Konfucius Ko Un Attar Ibn Arabi Gandhi Burroughs O´Hara E.E.Cummings H. James Platen Auden Wikner Fröding Bellman Gullberg Martinson Stiernhielm D.Thomas Tacitus Werfel Plautus Pessoa Nordbrandt Neruda Morgenstern Montale Canetti G.Mistral Kraus Mickiewicz Solovjev Merezjkovskij Lucretius Hildegard av Bingen Berdjajev Jäderlund Calvin Paracelsus Abelard Gombrowitj Lamartine Musset Theognis Meredith Ginsberg L. Larsen

2007-aug-27 @ 12:33 Permalink äldre skönlitteratur Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Poul Madsens inträdestal i Döda Akademien

(orsaken till att jag publicerar inträdestalen här på min personliga blogg, är att jag i dem lägger upp hela riktningen för mitt praktiska engagemang nu framöver. Det är alltså mycket personligt, men i fiktiv form) Dyrebare venner i den Döde Akademi!
Jeg betragter det som en stor nåde af Gud at få blive udvalgt til jeres faelleskab. At kongen vilde akseptere mit invalg, har vaeret en stor gåde for meg, og jeg kan ikke annet enn forundres over at den kristne menighed atter en gang er representeret i en litteraer akademi, en yndest I svensker mistede under modernismens gjennembrud, da I mistede jeres sidste kirkelige representant, Biskop Tor Andrae. Kun fem skikkelser blandt jer er meg bekjendt fra för, Jesus, Sören Kierkegaard, Frédéric Godet, Elias Aslaksen og Lars Larsen. Jeg glaeder meg over at nu få blive fortrolig med så mange nye åndshövdinger, og ser frem imod et livslangt, frugtbart samarbejd. Min forundring over mit invalg bunder i min manglende fortrolighed med den profane skönlitteratur. I dette deler jeg Aslaksens skaebne. Vi er de eneste her som ikke er nogle litteraere eksperter, noget vi selv nok mente mådte vaere et minimumkrav for ett invalg i litteraere akademier. Men da jeg og Aslaksen har samtalet om dette med andre ledemöder, har det virket som om vi har fejlet i vår opfattelse af disse minimumkrav. Saerlig Vilhelm Ekelund, som måske er den åndelige hovedmotor i vår akademi, har gang på gang poengteret at det er åndelige mennesker vi har valgt in, ikke dygtige eller prestigefyldte mennesker. Det er det åndelige, sier Ekelund, vi först og fraemmest går efter i vår akademi, ikke det sjaelelige, intellektuelle eller rent inomlitteraere. Hva Ekelund så laegger in i begrebet åndelig, er meg endnu ikke helt klart, dog vilde jeg selv tolke begrebet som det kristuslige, det evighedsmenneskelige, det gudsmenneskelige. Og da får jeg vel sige, at jeres invalg hitintill i höy grad tilfredstiller disse krav, så langt jeg kender jer. Så mange af jer minder meg om min Gud. Naest efter Jesus fra Nasareth ved jeg ingen litteraer ledemod med en sådan guddommelig udstråling som broder Verner Boström, tak Verner for at vi får ha deg i vår midte! Som I alle ved, brödre, er det sörgelig ofte andre prioriteringer end de rent åndelige som behersker de litteraere akademier. Jeg har sporadiskt fulgt med den danske akademi gennem årenes löb, og jeg har ofte forundret meg over de verdslige magter som får ingang der. Den skönne litteratur har idag ofte svekket de idealer som hersket på Grundtvigs og Oehlenschlaegers tid. Teologerne og biskoperne er borte, negativismen florerer, og det profetiske og bibelske skammer man seg nesten over, som var de auktoritaere rester fra middelalderen. Og dog er de litteraere akademierne de mest klassiske og traditionsbevisste litteraere institutionerne idag, og kan romme mange dybt åndelige mennesker, som Thomsen, Tafdrup og Gunnel Vallqvist er yndige eksempler på. Må vi derfor, brödre, lytte til Ekelunds visjon for den Döde Akademi som först og fremmest den litteraere åndelighedens representanter i samtiden, og göre den til et livskraftigt åndeligt, internationellt komplement til de nasjonelle litteraere akademier som finnes omkring i verden. Poesien har altid vaeret en åndelig foreteelse, og i denne tid av den skönne litteraturs åndelige törke må vi atter stå op for poesiens hjerte, den skönhed og den visdom som kun et åndelig sind kan udforske, den skönhed og visdom som kommer ovenfra, og som er en dårskab for det naturlige menneske. Amen.

2007-aug-26 @ 14:20 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Föreläsning om Johan Olof Wallin

Måndagen den 3. 9. föreläser jag om Johan Olof Wallin, "Den svenska psalmens höjdpunkt", eller "Den svenska psalmens Grundtvig" på Skarpnäcks bibliotek, kl. 19.00, den andra föreläsningen i serien "Våra svenska nationalromantiker". Därefter öppen poesiscen. Fritt inträde. Senaste föreläsning gick bättre än jag trodde. Jag är faktiskt bra på att improvisera föreläsningar. Även om jag bara hade en fem, sex åhörare, så funkade det. Olle Hjern satt där med sin fru, Olle är ju som bekant
Swedenborgskyrkans f.d. internationella kyrkopresident, och gammal Swedenborgexpert. Det var rätt märkligt att föreläsa om Swedenborg för honom. Världen är liten. Sjunde veckosammankomsten i Döda Akademien är förrättad. Protokollet kan läsas
här.

2007-aug-25 @ 14:11 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Den svenska litteraturpyramiden

Jag har en sånt där underligt hårstrå i mig som får mig att laga listor på allting, nu har jag igen lagat en lista:

Vilhelm Ekelund Swedenborg Strindberg Björling Ekelöf Stagnelius Södergran Runeberg Almqvist Ferlin Lagerkvist Söderberg Fröding Edfelt Tranströmer Gullberg Martinson Karlfeldt Stiernhielm Lagerlöf Bellman L. Larsen Rydberg A. Lindgren N. Söderblom H. Bergman Geijer Byggmästar Tegnér Wallin Jäderlund Topelius Öijer Malmberg Birgitta Wikner Delblanc Gyllensten G. Oswald Dagerman E. Johnson R. Enckell Diktonius Heidenstam Vitalis Ekerwald Boye Sonnevi B. Höijer P. Andersson Hj. Ekström F. Mangs Bjerre V. Moberg V. Boström F.G. Bengtsson Kristina Lenngren R.Schildt E. Gustafson M.Lönnebo H. Engdahl L. Sandell K. Johanson S. Ahlgren A. Österling Wetterlund Hemmer P. Halldorf W. Rudin A. Lundkvist D. Andersson G. Edman O. Hansson Fylkeson Schück S.Lidman M. Omar G. Lundin Levertin K. Jaensson T. Lindgren Flygare-Carlén Setterlind R.R.Eklund Rosenius Lagercrantz Tingsten H. Larsson Olaus Petri D. Hammarskjöld Vennberg Hammarén Carpelán Olaus Petri F. Böök P. Sandelin Teratologen Stinissen Lucidor Ahlin Ehrenswärd Linné M. Lamm T. Jansson Tunström L. Gustafsson T. Aurell A. Nygren S. Lidman G.Hägg H. Blomberg G. Aulén H. Parland B. Trotzig L. Forssell E. Taube C. Forsberg R. Jändel E. Fogelklou Y. Eggehorn Will.-Olsson Ö. Sjöstrand Lo-Johansson Atterbom Porthan Kandre Lidner Nordenflycht A. Olsson S. Larsson K. Frostenson H. Forss Adelborg H. Ruin A. Piltz O. Wikström S. Stolpe K. Ekman V. Benediktsson B.Sjöberg C.J.Lohman M. Persson Anyuru I. Edelfelt E. Eidem S. Lindqvist I. Conradson Cornelius Vreejswik P.O. Enquist P. Hallström B. Holmqvist C-H. Wijkmark P. Englund T. Colliander Wifstrand Rydstedt Franzén K. Lugn G. Harding Alfr:d V:stl:nd. Tua Forsström Talis Qualis G. Hellström Lybeck A. Engström Columbus Odeberg Rudbeck J. Salminen Key Norström E. Josephson Bondeson B.Bergman

Siwertz Alf Ahlberg Landquist Löwenhielm Aspenström M. Tuominen Wiwallius Estlander Wägner Otherdahl Nilsson Piraten Hedenvind-Eriksson T. Berggren Tessin Selander Runefelt Vallquist Lindorm Blomberg Fridegård Lindegren T. Jonsson A. Henrikson Mörne Jersild UKON O. Holmberg J. Donner E.N. Tigerstedt Ha. Olsson S. Åkesson B. Gripenberg Gierow H. Olsson Alb. Olsson E. Beskow Nat. Beskow Hedborn Schartau Laestadius Petander B.E.Johnson C-M. Edenborg L. Sjögren L. Pethrus Espmark Svenbro A. Fridrichsen V.Svanberg J. Tegengren M. Tikkanen Hejjl Snoilsky P. Lindberg M. Fagerholm M. Mazzarella O. Sigurdson A. Enckell J. Svenungson P. Ramel E. Hermodsson S.Sjödin I. Leckius L. Collmar T. Andrae M. Johansson F. Heller Printz-Påhlson Thorild Runa B. Hansson H.Månsus E-B.Sundström Witt-Brattström P. Elgström Tingstadius Thoursie M. Martinson Tavastjerna Hillarp Fahlström L. Andersson S. Björck F.Bremer E. Ström A. Johnsson L. Olsson M. Lundquist E. Zilliacus Hodell P. Odensten P. Rådström A. Norlind E. Norlind J. Dillner C. Boberg R. Ekelund B. Giertz C. Fehrman M. Enckell O. Hedberg Procopé G. Ljunggren L. Hammarskjöld G. Rosendal Böttiger Ödmann Rääf D. Hedegård S. Bergsten A. Oxenstierna Runius K. Asplund Agardh E. Grave A.G.Wide L. Söderberg G. Palm Sehlstedt N. Rådström Ranelid Werup U. Lundell A. Björsten E. Lappalainen J. Nordgren O. Lövgren E. Liedgren Key-Åberg Ossiannilsson J. Rundt I. Molnár I. Oljelund Krusenstjerna S. Lindström Huldén H. Tikkanen C. Kihlman Värnlund Kjellgren Sandgren Asklund Fridell W. Ljungqvist E. Billing M. Björkquist K. Söderholm Lehnberg Wennerberg B.E.Malmström Greider C. A. Hagberg von Beskow R. Strömberg B. Pohjanen Arnér Raattamaa A. Berg P. Wästberg C.D. af Wirsén T. Olofsson L. Andersson Gardell Sjöwall Böttiger Ödmann Greutz Leopold K. Ek Bååth C-E. af Geijerstam T.Hedberg Chr.J. Boström Dalin Waldenström A. Ljungdahl M. Koch H. B. Palmaer P. Curman B. Malmsten M. Lowden

2007-aug-23 @ 16:00 Permalink äldre skönlitteratur Kommentarer (6) Trackbacks (0)

Samuel Johnsons inträdestal i Döda Akademien

Vänner! Som Trebson sa; "äntligen händer det nåt som vi bokmalar får vara med på", dvs. jag är så rumpans trött på spiritisternas eviga anropanden av sina nära och kära, och aldrig vågar någon intelligent människa öppna sin trut mot oss. Men nu har alltså triangeln Nietzsche-Hölderlin-Ekelund hittat en människa som ska pumpa lite liv i oss, och jag tackar Kungen och Härskaren för Livet och Uppståndelsen, som den gubben verkligen har låtit vänta på sig. Finns det något bättre en en god bok, en sked, och ett dussin intelligenta vänner runt bordet? I sanning; må världen braka ihop omkring oss; vi äter och dricker och litar till Herrens löften. I måndags träffade jag självaste Voltaire, den rackarn, på en krog i närheten av Nya Jerusalems amfiteater. Han frågade efter läget i litteratursverige; jag svarade med Larsens ord; "Uppståndelsen vankar". Voltaire bara skrattade föraktfullt - "bah, kan något gott komma från Nasareth?", och hånade svenskarnas ängsliga, postmoderna korrekthet. Jag svarade att helgonen och profeterna själv hade uppstått i Larsen, men Voltaire, den skeptikern, skrattade ut mig. Men jag ska visa honom, jag ska elda under baken på Larsen, hör du det Larsen, vi ska göra dig till en Moses och inget mindre. Du ska föra litteratursverige ut ur den senmodernistiska träldomen under korrektheten, samtidismen och avantgardismen, och in i den gigantiska traditionens förlovade land, och Mohamed Omar ska vara den Josua som faktiskt intar det. Jag kände en vämjelig fläkt från den svensk-unkna negativismen i Voltaires

hån, har ni känt det, vänner? Man ska rynka på näsan åt allt, och som de vise en gång sade "inte låta sig imponeras av något". Må de dricka sin egen skit, jag tänker dyrka min Herre och min Gud, så får de dyrka sina litteraturlortar. Bröder, jag fantiserade många gånger om Uppståndelsen under min jordafärd, jag svettades inför helvetets möjlighet, och trodde aldrig jag verkligen skulle stå där en gång och lyfta mina händer. Jag tänkte att Uppståndelsen skulle vara förbunden med harpor och lovsång inför tronen, men alla mina fantasier kom på skam, det var något mycket vardagligt som mötte mig i Nya Jerusalem. Jag vet inte ... likväl har jag ju fortsatt dikta tillsammans med Pope och Dryden, och vi har drömt våra drömmar ... jag vet inte om det är med oss som med Larsen här att man liksom alltid måste leva sitt liv någon annan stans och leva sin död här och nu, som Ulven har varit lite inne på, det där att livet alltid försvinner någonstans, in i det okända Andre. Isåfall vore det ju inte alldeles långsökt att fantisera om en mer drömmande Uppståndelse genom Larsen här, att på nåt sätt få möta och drömma om det Andre som det svensk-unkna litteraturklimatet innebär för oss, genom Larsen här. Jag har tänkt att sätta mig ner och drömma på Larsens vägnar. Gör det ni också, ledamöter, dröm fram Larsens nationalromantik! När vi nu en gång har en så prosaisk verklighet i vårt Nya Jerusalem, kan det verkligen inte skada oss att göra Larsens svenska nationalromantik till huvudämnet för våra psalmer och dikter. Nånstans måste ju himmelriket börja, nånstans i tellusvärlden måste vi sätta in våra krafter, så att det kan sprida sig som surdeg över jorden, ja, vi får förena oss lite med göticismen här, lite sådär försiktigt, så det inte väcks misstankar om nynazism och sånt. Låt oss förnya arvet från Stefan George, och drömma fram något nasarenskt i Larsen, även om det vi drömmer om aldrig kan förverkligas. Vi levde dock, bröder, efter att allt en gång är över, endast då vi kvad. (Sjätte veckosammankomsten i Döda Akademien är förrättad, protokollet kan läsas
här)

2007-aug-16 @ 15:11 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Skarpnäcks öppna poesiscen fortsätter

- och därmed inleds den nya nationalromantiken

Måndagen den 20. 8. kl. 19.00 fortsätter "Skarpnäcks öppna poesiscen" sin verksamhet på Skarpnäcks bibliotek. Poesikvällen inleds med en föreläsning av mig; "Emanuel Swedenborg - "Vår första romantiker", den första i föreläsningsserien "Våra svenska nationalromantiker". Med denna föreläsningsserie i den gamla folkbildningens anda, inleder jag egenmäktigt den nya epok i svensk litteraturhistoria som kallas "den postnationalistiska nationalromantiken". Skriv upp det, alla kommande litteraturhistoriker! Varmt välkomna! Min föreläsningsverksamhet ska vara mitt eget litteraturhistoriska universitet för Stockholms befolkning. Den skall kallas "Lars Larsens litteraturhistoriska akademi". Jag har alltid längtat efter att få undervisa. Jag är sån. Lite pedagogisk av mig. Trivs inte med att vistas för mycket på kammaren med mina kunskaper. Sen tänker jag utveckla en egen sorts föreläsningsteknik. Jag är redan från min tid som kristen predikant, från den tid jag var kristen, van att improvisera. Nu ska jag överföra detta till min föreläsningsverksamhet. Det skall bli fullständigt improviserade föreläsningar, där jag bara öser ur mitt hjärtas fullhet, jag har redan så mycket kunskap, att jag nu kan tala rakt ur hjärtat. Och mitt umgänge med dem jag

föreläser över, är ju inte akademikerns, utan den nästan religiöst hängivnes umgänge, det umgänge som kristna mystiker har med sina lärofäder. Det skall bli litteraturhistoria med det andliga, det inre som centrum. Bland gestalterna som skall ingå i årets föreläsningsserie kan följande namn nämnas (de kan i vissa fall bytas ut):

-Emanuel Swedenborg
-Johan Olof Wallin
-Esaias Tegnér
-Per Daniel Amadeus Atterbom
-Erik Johan Stagnelius
-Erik Gustaf Geijer
-Carl Jonas Love Almqvist
-Viktor Rydberg
-Pontus Wikner
-August Strindberg
-Verner von Heidenstam
-Erik Axel Karlfeldt
-Gustaf Fröding
-Selma Lagerlöf
-Vilhelm Ekelund
-Pär Lagerkvist
-Gunnar Ekelöf
-Tomas Tranströmer
-Bruno K. Öijer
-Mohamed Omar

(det här är ingen nationalromantisk kanon, jag är ännu för obeläst för att kunna bygga kanon, det här är snarare en reflex av det allmänna medvetandet, med ett undantag som Wikner)

2007-aug-13 @ 13:53 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (2) Trackbacks (0)
.
Gubben noa, gubben noa, var en liten prutt.

2007-aug-13 @ 13:49 Permalink dikter Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Ett budskap från himlen till det svenska folket

Diktens namn: "Väckelsepredikan"

(Jag föreställer mig stående på en scen, med hela Sveriges befolkning stående framför mig)
Älskade svenska folk! Som den nya nationalromantikens profet, utvald därtill av Döda Akademien, vill jag idag förkunna för er ett budskap från himlen. Jag har blivit kallad att välja ut en skara människor ur det svenska folket, för att dessa skall gå ut ur samhället, och slå sig ner i skogarna som naturens eget folk. Att detta har att göra med samhällets våld på naturen, behöver jag inte betona, ni vet alltför väl att det ni håller på med, kommer att sluta i ödeläggelse. Gå därför ut ur samhället! Sluta med era politiska uppror, och gå ut ur

alltsammans. Och sluta skaffa barn! Ha sex, men sluta skaffa barn, naturen tål inte fler av oss. Adoptera naturen som ert barn, gå ut ur samhället, och bli naturens eget folk. Jag kallar er inte till att bilda någon sekt i skogen. Jag lever ensam och allierar mig inte med någon. Jag kallar er till att flytta ut i skogen, och leva där som självständiga individer, på det gamla, uråldriga sättet som vi alla känner till. Det finns skogar i Sverige så det räcker. Bosätt er i kåtor och tält, lev på vad jorden frambringar, skjut inga djur om ni inte måste. Lev från hand till mun, lev i fred med allt skapat! Jag utropar en ny nationalromantik, där vi vördar vårt land och dess natur. Vi har ordat tillräckligt redan om naturens framtid, jag kallar er idag till handling! Själv tror jag varken på Gud eller på naturens framtid. Men jag tror på moralens obönhörliga krav i mötet med den Andres ansikte. Hur länge skall ni framhärda i ert plågande av djuren, naturen och varandra! Omvänd er och klä er i säck och aska! Det är dags för oss att erkänna att vi är förklädda rovdjur och fega stackare! Det är dags för oss att bekänna vår skuld inför himlen och jorden. Omvänd er, svenska folk! Inte för att någon övernaturlig verklighet kräver det, inte för att jordens framtid kräver det, utan för att du är ställd inför det moraliska kravet i mötet med den Andres ansikte. Jag hänvisar inte till något annat än detta moraliska grundkrav, som Emmanuel Lévinas har lärt mig. Du är idag ställd inför naturens ansikte, inför tredje världens ansikte, inför Sveriges ansikte. Jag överlåter till dig idag att göra ditt moraliska val. Amen.

2007-aug-12 @ 11:57 Permalink dikter Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Ett viktigt meddelande till litteratursverige

Det här är ett mycket viktigt meddelande till alla som kommer i kontakt med Döda Akademien och min nya nationalromantik: Bäst att säga det genast, och klart och tydligt: Det är ett live-teater jag har satt igång. Jag säger detta för att ni inte ska göra bort er genom att ta det bokstavligt, som om det inte vore en teater. Sedan jag bottnade i intigheten senaste sommar/höst, är hela resten av mitt liv en teater. Ytterlig esteticism. För att orka överleva. Det är den teatraliska cynismen. Sitter jag i min kåta, tynar jag bort. Och inte vill jag in i samhället heller. Detta är en nödlösning. En underhållning. Jag tvingar ingen att leka med i min lek. Jag bygger den så att jag kan leka den ensam, om ingen kommer med. Vill ni vara med i det stora dramat, varsågod och gör er era egna roller. Jag ska göra det till ett drama med oöverskådliga konsekvenser. Jag känner en ofantlig skaparkraft i framspekulerandet av denna teater. Det blir postmodernismen på sin spets. Sedan överlåter jag till varje människa att spekulera i hur långt jag identifierar mig med dessa olika "persona" som jag skapar i min teater. Det kan ingen veta. Jag säger det genast: Jag är nihilist till yttersta spets. Välkommen med! Nu börjar det stora äventyret. Jag är osårbar som en död man i mitt munkaktiga oberoende av allting. Jag kan nu göra nästan vad som helst. Nu har jag sagt det. Nu hänvisar jag till denna text varje gång någon gör bort sig i förhållande till mig.

2007-aug-11 @ 12:59 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Planerna smids i Döda Akademien

Femte veckosammakomsten i Döda Akademien är förrättad. Äntligen fick vi vara hemma igen, i Nobelbibliotekets läsesal, efter en lång tids exil på stadsbibliotekets littvetavdelning. Döda Akademiens protokoll är obligatorisk läsning för den som vill följa med den nya nationalromantikens genombrott i Sverige. Vi smider där våra planer, och diskuterar stundom öppet diverse läsare av min blogg, så var på er vakt, så ni inte missar tillfället att försvara er, så som allt hederligt förtal skall ge tillfälle till. Köpt idag på Antikvariat Alfa: -A la recherche du temps perdu, del 1, av Proust -Novum Testamentum Graece -La Bible de Jérusalem -Författarnas Litteraturhistoria (de svenska författarna) del 1-3 Summa: 270 kronor (jag kan det där med att köpa böcker!) Ännu ett lite tillskott till mitt skrangliga referensbibliotek i kåtan. Det skall naturligtvis omfatta 6 000 böcker, som mitt bibliotek en gång gjorde, och som det höves en litteraturhistoriker, men ack, nu tillåter utrymmet bara 300 böcker, det absoluta, vanskeliga koncentratet av de 6000 enligt öde ö-principen, och antalet får inte överstigas, så nu blir det att gallra ut fyra böcker därifrån. Nå, jag har lite skräp där faktiskt. Och så har jag tänkt skänka mina teologiska referensverk till Skarpnäckskyrkan alldeles nära mig, den frikyrka jag besöker regelbundet, bättre att jag har dom där istället, när jag nu en gång är så ofta där.

2007-aug-09 @ 17:28 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Friedrich Nietzsches inträdestal i Döda Akademien 9.8.07

Ärade vänner i Döda Akademien!

I denna tid av den nya nationalromantikens genombrott i Sverige och förhoppningsvis även internationellt, kan jag inte låta bli att citera Hölderins profetia om ett sista Reqviem över den västerländska kulturen: "Det skall komma en tid", säger Hölderlin i essäsamlingen "Postmodernistische Träumen", "då mänskligheten skall förstå att deras begravning står för dörren. Då skall de resa sig till en sista psalm. Den psalm alla människor sjunger som ligger för döden. Den psalmen skall vara postmodernismens vackraste skapelse, och den enda byggnad den återuppför efter att allting är dekonstruerat. Därefter skall den tystna, och därefter skall ingen ny epok uppstå."
Bröder, vi är alla medvetna om att vi en väsentlig del av upptakten till denna psalm i Sverige. Om tider och stunder skall vi icke förutspå som Fredrik Franson och vissa andra, däremot skall vi sjunga denna psalm. Den skall inte vara de troendes psalm, men det skall vara en psalm, och som sådan en psalm till den Gud vi inte vet om, eller blott svagt hoppas att finns, eftersom vi stundom känner att tillvaron vore barmhärtigare utan någon mening.
Vi vet att vårt bidrag till denna psalm skall bestå av ett litteraturhistoriskt verk som kommer att redigeras av mig och ständige sekreterare, och som metodiskt skall arbetas fram genom våra veckosammankomster. Ett litteraturhistoriskt verk, bestående av en huvuddel med litteraturhistoriska presentationer, accompanjerad av ett kommentarverk med kommentarer till litteraturhistoriens vackraste skriftpärlor, och slutligen Döda Akademiens handlingar, samt en litteraturhistorisk ordbok, som jag redigerar.
Vi vet att det var jag, Vilhelm Ekelund och Friedrich Hölderlin, som tog initiativet till detta arbete, och utvalde poeten och litteraturhistorikern Lars Larsen till ledaren för detta värv. Vi behövde någon som kunde skriva litteraturhistoria som en psalm, i motsats till den vanliga,

prosaiskt-vetenskapliga tonen. Eller med andra ord, en som kunde skriva litteraturhistoria inifrån, som en poetisk skapelse. Inte utifrån, samlandes fakta, som man samlar upp en massa kläder på ett lopptorg, och sätter dem på sig. Nej, inifrån, som människokroppen växer inifrån. Till detta värv behövde vi någon med utpräglat metafysiskt-spekulativ läggning, nästan religiös hängivelse, någon som snarare spekulerade fram en litteraturhistoria, än skrev ihop faktauppgifter. Vi hade några kandidater, som Carl Forsberg, Malte Persson och Martina Lowden, men alla dessa hade en avgjort mer akademisk och boklärd läggning än Larsen, vars bildning vi kom fram till att var mer spekulativ än någon annans i Sverige, dvs. spekulativ i bästa romantiskt-nyplatonsk bemärkelse, som en Swedenborg eller Schelling. Vi noterade att Larsen hade läst ofantliga mängder, men han läste alltid på det där spekulativa sättet, dvs. brottstyckeaktigt för att hitta språngbrädor för sin egen skapande, metafysiska tanke, istället för att läsa för skrivandet av monografier i bästa akademisk stil. Om detta har Larsen skrivit en intressant essä, som kan belysa hans sätt att fungera.
Som ni kanske vet, är en sådan spekulativ läggning som Larsen lägger i dagen, knappast populär i dagens svenska intellektuella klimat, där man helst skall vara argumentativ och logiskt grundlig. Och helst skall man ha läst det stoff man uttalar sig om. Att vara så spekulativt hypotesskapande som Larsen, väcker snarare misstankar om storhetsvansinne än akademisk respekt. Detta får Larsen lov att bereda sig för. Efter den gigantiska dekonstruering av all metafysik och mystik som postmodernismen har gett upphov till, skall det ett modigt hjärta till för att våga bygga upp något positivt över dessa ruiner. Nå, detta lär inte bli något problem efter att nationalromantiken slår igenom i Sverige, och Swedenborg, Wallin, Tegnér, Höijer och Wikner återigen blir uppdaterade av folk som förstår dem innerligare än tidigare generationer. Men till dess uppmanar vi dig Larsen att inte ta "prosaistflabbarna" på särskilt stort allvar. Prosan har alltid varit underlägsen poesin.
Det litteraturhistoriska verk som nu har tagit fart i Döda Akademiens regi, blir ett kopernikanskt genombrott inom den svenska litteraturhistorieskrivningen, lika omvälvande som Henrik Schücks positivistiska litteraturhistorieskrivning var i slutet av adertonhundratalet. Innan Schück kom och gjorde rent med "estet-flabbarna" skrevs den med metafysiska ambitioner. Efter Schück har litteraturhistorieskrivningen mer eller mindre suttit i samma bås som övriga historiker. Men nu står Döda Akademien fram, och släpper de positivistiska hämningarna igen. Inte genom en återgång till ett gammalt metafysiskt paradigm, utan genom att sjunga den psalm, som endast postmodernismen har gjort möjlig.

2007-aug-07 @ 15:33 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Strategi för hur vi romantiker skall erövra parnassen på några få år

- Var korrupta!
-Stöd följande tjugufem poeter i vår unga, frambrytande poesi (dessa är de som indikerar att vi är på väg in i en ny romantik), på bekostnad av andra poeter (i prioriteringsordning):

1) Carl Forsberg
2) Mohamed Omar
3) Johannes Anyuru

4) Lars Larsen
5) Jakob Simonson
6) Stefan Hammarén
7) Carl-Mikael Edenborg
8) Marcus Birro
9) Johan Nordgren
10) Anders Ödman
11) Malte Persson
12) Bob Hansson
13) Emil Jensen
14) Jonathan Jonsson
15) Sanne Nilsson Lindberg
16) Daniel Boyacioglu
17) Anna Jörgensdotter
18) Håkan Lindgren
19) Christer Boberg
20) Alexander Carlesson
21) Tommie Sewón
22) Bill Larsson
23) Judith Blåe
24) Ida Linde
25) Martina Lowden

-Recensera dessa, kritisera dem, helt enkelt - uppmärksamma dem. Det tål de.

-Förfina och bilda er, och sätt er in i era "motståndares" estetiska tänkande, så ni slipper göra bort er i dueller! Lär av Andreas Björstens misstag. Skapa förtroende hos "motståndaren" genom grundlig estetisk bildning.

-Sätt alla kort in på Aorta och Carl Forsberg! Stipendiera honom och hans grejer, stöd hans bokförlag, sprid Aorta över hela norden. Aorta är vår främsta kandidat för övertagandet av BLM-skapet.

-Förfina poetryslamklimatet genom nystartandet av tidskrifter (som Bill Larsson och hans dikt360!) och modigt umgänge med finkulturella poeter! Var listiga, ni slammare, om ni vill göra framgång, så att ni blandar högt och lågt, och gör er av med ert högkultursförakt och era vidskepelser. Det kommer att få parnassen på knä. Ta efter Anyuru och Bill Larsson.

-Verka för folkbildningen! Romantik och folkbildning går alltid hand i hand.

-Kasta inte barnet ut med badvattnet när det gäller postmodernismen! Gör inte som Johan Lundberg. Romantiken har otroligt mycket att nära sig med inom postmodernismen. Heja på den, lika mycket som ni är tillbörligt kritiska!

-Och du, Malte Persson, fortsätt din fina bildningsgång! Det skall göra dig till ett festligt stöd för oss romantiker. Vi har dig på vår sida, det vet du! Likaså Martina Lowden, dig har vi

också snart i vårt nät bara du håller ut i din ihärdiga läsning. Läs allt vad du kan! Vi har bildningen och historien på vår sida.

-Ni romantiker. Gå med i litterära sällskap! Vi har de flesta av dem på vår sida. Det gör oss starkare att ha dem att skryta över.

-Minimera brödskrivandet genom att förenkla er konsumtion. Det skall ge er en extra romantisk gnista, som får parnassen på fall. Gör som Carl Forsberg! Bli en eldsjäl. Starta tidskrifter, så många ni bara kan.

-Var korrupta! Gå alltså in och beblanda er med OEI-are, språkmaterialister och allt vad det är. Det ömsesidiga lärakännavarandrandet skall avslöja vem som är starkast, och befrämja den ömsesidiga bildningen, ja, bildningen är alltid på vår sida! Vill inte språkmaterialisterna veta av dialog, skall ni lura dem till det, vidskepelserna och fördomarna på båda fronter är det som gör vårt litterära klimat så fattigt och unket. Romantiken vinner alltid på dialog, saklig dialog, inte på Lundbergska och Björstenska angrepp. Var alltså listiga och korrupta!

-Gå gärna på skrivarkurser. Men inte för att lära er skriva, för det lär ni er inte där. Däremot är det bildande, såsant ni har integritet så ni inte låter er hjärntvättas. Och bildningen är alltid på vår sida, minns det. Avlägsna gärna era onödiga vidskepelser ifråga om språkmaterialisterna. Och läs OEI. Läs för fabian OEI! Fördomsfritt. Där har ni mycket att lära, om inte annat, så om vilka ni är i förhållande till språkmaterialisterna, och vilka de är i förhållande till er. Mycket är vunnet då. Och så kommer ni efterhand att kunna använda er av språkmaterialismens tekniska landvinningar för romantikens bästa. Romantiken kan använda allt. Tro på det, och ni gör romantiken stark. Låt oss ofarliggöra språkmaterialismen genom att äta upp deras kunskap, och låta det bli kött i oss, romantiskt kött, precis som 50-talisterna åt upp 40-talisterna in i sin egen romantik.

-Skriv under det nationalromantiska manifest som jag och Mohamed Omar och kanske några till snart kommer att publicera. Det är under arbete nu.

2007-aug-03 @ 09:32 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Lite skryt och sånt

Jag gillar att skryta. Det gjorde aposteln Paulus också. Han skröt så det gudade, bara för att i nästa ögonblick säga: "Jag kastar det på sophögen för att vinna Kristus". Paulus var den förste kristne nihilisten, före Eckhart och alla dom där. Nu ska jag också skryta lite. Vänta bara, ska ni se:

1) Jag har femton högt älskade helsyskon

2) Jag har sedan jag var 18 år, dvs. under de senaste fem åren, skrivit omkring 200 dikter, 30-40 sånger komponerat kanske hälften så många melodier på min gitarr (nu spelar jag briljant piano istället), skrivit ett par hundra aforismer, nio större och mindre prosaverk, däribland: en essäsamling "Det världar" på 100 sidor, en roman på engelska, "Aurora", på ca. 300 sidor (i

den stora ärkeromantiska romantraditionen från Hölderlin och Goethe), en ecklesiologi (lära om församlingen) på ca. 50 sidor, en teologisk, platonsk dialog "Samtal mellan fadern och barnet" på ca. 50 sidor, mitt teologiska huvudverk "Faderns kenosis" på ca. 250 sidor, en eskatologi (lära om de yttersta tingen), utformad som en swedenborginspirerad roman förlagd till andevärlden i två delar, den första på ca. 120 sidor och den andra på ca. 50 sidor (den andra delen halvfärdig). Och så har jag skrivit och illustrerat en barnbok på ca. 20 sidor, och skrivit en handbok för nutida skogsbohemer på 40 sidor. Och så har jag påbörjat och utarbetat ramverket för ett gigantiskt lexikon för kristen mystik (detta har jag tyvärr slarvat bort helt och hållet), sammanställt två kristna sång/psalmböcker, en svensk och en finsk, vardera med ca. 150 sånger/psalmer, utgett en tidskrift för kristen mystik under min studietid (jag hann med sju nummer på 16-24 sidor), och utgett tre nummer av tidskriften Delta på 36 sidor. Och en hel del annat smått (en massa smått före 18-årsåldern också). Och nu har jag sex diktsamlingar klara, på vardera 36 sidor, den första, "Över floden mig" kommer ut i September, och den andra, "Gråt", kommer ut nästa år, den tredje "Nationalromantiska sånger" också 2008, och den fjärde, Trädet, 2009, den femte "Kristna sånger och psalmer" också 209, och den femte "Sånt där",2010. Det mesta av detta, dvs. det jag skrev innan jag blev uteliggare, finns numera på Åbo Akademis handskriftsavdelning, jag var så rädd för att tappa bort det hos släkten att jag gav det åt Akademin, så får man fiska det ut därifrån efterhand. Inget av det som finns på Åbo Akademi har jag på datorn eller på något minne, jag raderade allt när jag for på luffen, min dummer! (att jag skulle vara så jävla Gogol!) Jag skall dock skriva in det igen efter hand. Allt detta måste bevaras väl för den kommande Larsenforskningen. En hel del av detta material är jag fortfarande djupt fascinerad av, till skillnad från andra författare, som brukar skämmas lite över sin tidiga ungdomsproduktion. Icke här. Jag är fortfarande mycket stolt över min tidiga ungdomsproduktion, trots att jag har fått många gånger dubbelt så stora referensramar sedan dess.

3) Jag har sammanlagt, under min livstid, ägt omkring 10 000 böcker, sträckande sig över all humaniora, om man räknar allt som kommit och gått. 4) Hör vad två av mig högt beundrade författare, Stefan Hammarén och Andreas Björsten, har sagt om mig: Stefan Hammarén, i ett av sina regelbundna utskick "Hammaren talar":

"Mannen Mann, eller lever bevingad som Lars Larsen, eller kanske om både, som här om nyss gjorde sin tungviktare, "avslöjade" öppet kotterierna i literaturna Suecia, sa det alla snara tänker existens, och självfallet fanns inte Hammarén överhuvud vara, men nu har mannen kommit till sig senare insikt, Hammarén står verkligen utanför kotterierna, säger plötsligt i nytt inlägg "Kunde inte föreställa mig ett sådant fenomen i vår samtidslitteratur". Hammarén "övertygar" honom. "Hammarén är äkta vara. Rekommenderas". Just det. Mannen Mann alias Larsen bör Absolut få en plats i Svenska Akademien, snarast, ständig sekreterare kanske, ärbar. (Även om han tydligen redan har en Akademi enligt sitt också.) Eller åtminstone bli toppkritiker på DN först, har smak och snille liksom meningar."

Andreas Björsten, på baksidan till Jonathan Jonssons kommande debutdiktsamling på Tidskriften Deltas förlag, det verk varmed mitt förlag sätter sig i startgroparna: "Jonathan Jonsson berör med ungdom, allvar och blixtrande bilder. Jag anar erfarenheter, mörka sådana, jag anar ljuset som uppbådar, motvikten, språnget uppåt. Käre odjur, vet inte riktigt vad det handlar om, några aningar förstås, huvudsaken är att det är starkt. Och äkta, kan man använda

det ordet? I såna fall gör jag det. När tidskriften Deltas förlag nu startar sin utgivning med Jonathan Jonssons och Mikael Löfmarks Ideomotor är det lite samma känsla (föreställer jag mig) som när Vesuviusgruppen startade sitt förlag för drygt trettio år sedan. Allt är inte toppen ännu, allt är naturligtvis inte färdigt; men det finns löften i luften."

Ack ja. Detta hade jag jublat över om jag hade haft kvar min tro på livets mening. (fjärde veckosammankomsten i Döda Akademin har nyss avklarats. Protokollet finns här)

2007-aug-02 @ 10:09 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Mitt bildningsideal

-Den skönlitterära filosofens bildningsideal. Här kan nämnas filosofer som Kierkegaard, Nietzsche, Unamuno och Swedenborg. -Den filosofiske skönlitteratörens bildningsideal Här kan nämnas diktare som Vilhelm Ekelund, Tor Ulven och Gunnar Björling. Jag märker att jag nästan alltid fastnar djupast för utpräglat filosofiska diktare, kanske för att jag själv är en sådan. I dagens samtidslitteratur är den filosofiska tyngden oerhört tunn för det mesta. Man förläser sig på något (skrivarkurserna är ena jävla poetologiska fackidiotfabriker!), man har inte överblicken och den filosofiska mognaden, som endast uppstår i en dialog med HELA historien. -Ett bildningsideal där diktarens humanistiska bildningsnivå är på samma linje som historiens stora, klassiska humanister och bildningsbärare. Detta innebär t.ex. ett obligatoriskt behärskande av grekiska och latin (jag är själv i full gång med detta). Skall jag vara ärlig, tycker jag bildningsnivån på våra flesta unga svenska diktare är skamlig. Vi har förlorat ambitionerna att axla rollen som den humanistiska bildningens toppskikt i samtiden, ja, de flesta kan ju inte ens grekiska och latin! Några få tycker jag närmar sig en klassisk bildning, här vill jag rikta ett tack till Malte Persson, Carl Forsberg och Mohamed Omar för deras ambitioner i den vägen. Fortsätt med detta! Överta de gamla diktarnas klassiska bildningsvärdighet! Låt inte fackidioterna från universiteten överta positionerna! I övrigt märker jag att vi poeter är bedrövligt närsynta, förlästa på samtid och tunn litteraturjournalistik, begravda i postmodernistik och hipphet. Fy fabian! Ut i öknen, och läs igenom den humanistiska bildningens klassiker (sluta med er skönlitterära fackidioti!), inte på det där hippa sättet, inte på det där symbiotiskt-neurotiska från-pärm-till-pärm-sättet, utan på Vilhelm Ekelunds sätt! Och sätt er för fabian ner och läs grekiska och latin! Och skaffa er nu för fabian först en helhetsöverblick över filosofi -, religions-, och kyrkohistoria innan ni vågar uttala ett knyst på någon kultursida här i landet! Annars bringar ni bara skam över oss poeter med era hippa grejer. Jag ska se till att få fart på er poeter, jag skall elda under baken på er, så att ni återigen vågar stå fram som bildningens främsta representanter, ja, vi kan få en ny nationalromantik bara ni skärper er lite grann, och slutar med dessa evinnerliga bokanmälningar. Jag ska hänga ut er brist på bildning om ni inte skärper er.
Mitt filosofiska tänkande, så som jag formulerar det idag

-Sammanfattningsvis en blandning av Swedenborgianism, svensk personlighetsfilosofi (Geijer, Wikner, Norström) existentialism (Kierkegaard, Unamuno, Camus), roseniansk fromhet, (förlåtelsen som det centrala, i juridisk-anselmsk tappning, Poul Madsen, Rosenius,

Hallesby), den kristna mystikens teologi (Eckhart, Johannes av Korset, Weil, Merton), frikyrklig väckelseteologi (Frank Mangs, Elias Aslaksen) och postmodernistisk nihilism.

-Centrum, kärnan i hela mitt filosofiska tänkande: den objektiva kristusförlåtelsen utanför mig själv. Det juridiska frikännandet. En förlåtelse som går tillbaka på en grundläggande kristusupplevelse som 17-åring. Sedan dess har denna förlåtelse aldrig lämnat mig helt.

-Denna försoningsteologi förenas sedan med en Swedenborgsk andeskådning, först framlagd i mitt tidiga ungdomsverk "Jag ser ljuset", där Döda Akademien numera är den juridiska instans som förlänar mig det juridiska frikännandet, den juridiska upprättelsen, utanför mig själv, och den instans som proklamerar min kallelse på jorden. Dvs. förlåtelsen förmedlas genom historiens heliga, i en slags mystisk succession. Jag är i denna mening högkyrklig. Den kan inte komma från mig själv, jag är hänvisad åt ett yttre historiskt apparat. Denna instans var tidigare Kristus och vissa protestantiska kristna, men nu har den breddats till att omfatta en skara blandade saliga andar, med en stor plats åt skönlitterära sådana.

- Människans existentiella val är att tilltala ett du eller försvinna. Därför är gudstron oundviklig. Eftersom vi alla ytterst sett är ensamma, är vi ytterst sett hänvisade åt ett metafysiskt du. Valet står mellan gudstro och självmord. Liksom Unamuno väljer jag hoppets skandal, och jag väljer att tilltala Kristus och hans efterföljare genom historien som om de vore levande, tills jag försvinner, och det uppenbaras om det någonsin fanns någon där, eller om det inte gjorde det. Finns andarna där, finns Gud, gör de inte det, finns han/hon inte. Gud är garant för odödligheten, och således är odödligheten en förutsättning för Guds existens.

-Jag ser tilltalet av de saligas andar som gudstrons kärna, precis som Luther endast ville veta av gudstron som relation, dvs. personlighetsmystik (till skillnad från österländsk oändlighetsmystik). Att bli tilltalad, och att tilltala. Därför har kristendomen alltid varit ett tilltal av sin upphovsman, Kristus. Historiens heliga förmedlar Guds närvaro, och annan väg till Gud finns inte. Detta dock i romersk-katolsk-poetisk tappning, inte i spiritistisk, även om Swedenborg skymtar. Jag har aldrig intresserat mig för spiritismen. Den har förefallit mig grov, vulgär och ful.

-Under hela min filosofi pyr den postmodernistiska nihilismen, som gör att jag aldrig kan slå mig till ro, och aldrig kan undvika ångesten i att inte veta om jag kommer att försvinna, eller om mitt medvetande/min individualitet lever vidare efter döden. Frågan om livet efter döden blir den centrala punkten i min ångest. Därmed sammanhänger gudstrons sanning eller skandal. Finns inte livet efter döden, återverkar det på min upplevelse av nuet på ett förlamande sätt, i och genom att jag som munk redan lever i evigheten, och därmed kommer att dräpas psykiskt av evighetens intighet. Delvis lever jag under detta dräpande redan, i och med att jag inte kan tro som en troende, utan djupast sett är ateist. Men för en som lever som eremit och munk, är gudstron och odödlighetstron det enda skälet till att fortsätta leva, därför blir gudstron oundviklig rent praktiskt.

-Min gudstro är genomsyrad av mystikens via negativa, därför tilltalar jag inte längre Gud, jag ber heller inte till honom, utan till gudarna, dvs. de saliga andar som förmedlar och

förkroppsligar hans närvaro åt mig. Dessa ber jag inte till som till en Gud, utan jag samtalar med dem som mina bröder. Inkarnationsteologin dras till sin spets, och det bygger slutligen på den kenotiska teologin i mitt tidiga ungdomsverk "Faderns kenosis". Alla mina tidiga teologiska ungdomsverk "Samtal mellan fadern och barnet", "Jag ser ljuset" och "Faderns kenosis" utgör annars grundstommen till hela min filosofi, fortfarande.

-Jag lever som om jag trodde på min filosofi, även om jag inte gör det innerst inne, utan kvardröjer i ångesten. Jag väljer pragmatismen och fiktionalismen för att hålla mig vid liv. Därför lever jag enligt min filosofi med ytterlig praktisk konsekvens. Därför lever jag som munk. Det är en satsning på livet efter detta. Men en satsning som kan sluta i skandal, om det inte finns något där. Likväl väljer jag att satsa. Det finns de som tror på kristendomen, men inte lever den. Jag tror inte på kristendomen, men har valt att leva den. Det är min stora ångest.

2007-jul-31 @ 18:29 Permalink teologi/filosofi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Vilhelm Ekelunds inträdestal i Döda Akademien 2.8.07

Bröder. Alltsedan Prometheus och Sisyfos dagar, har ett motsvarande trotsande av förgängelsens lagar som vår Döda Akademi inte sett dagens ljus.
Den stora förgängelsens avgrund rullas nu uppför Nebofjället, för att skåda det land den aldrig skall få träda in i.
Jag har utsett poeten och litteraturhistorikern Lars Larsen till ledaren för detta värv. Han är den utvalde. Vi hade en del andra kandidater, bl.a. Martina Lowden, Malte Persson och Carl Forsberg. Att valet föll på Larsen, har vi motiverat med hans allt sedan tidig ungdom spirande böjelse för sinnesjukdomen, hans dragning mot självmordet, hans stora beläsenhet i andehistoria. Vi såg detta, och beslöt oss för att gripa in i naturnödvändighetens lagar, och ge honom ett skäl att leva vidare. Vi vet nu, efter William James nogranna efterforskningar i hans psyke, att efter en sådan intighetskänsla som han har drabbats av, kan självmord endast förhindras genom att det upprättas en klosterstruktur som ligger bortom den materiella världens mål och mening. Med andra ord kan den meningslöshet han upplever endast trotsas med en mening som ligger bortom hans egen jordiska tillvaro, och som ligger bortom behovet att det skall vara sant i empirisk och existentiell bemärkelse, en slags Vaihingersk fiktionalism, om ni så vill. Och eftersom han har förlorat all tilltro till att en litterär karriär i det yttre skulle ge honom en sådan meningsstruktur, har jag, Nietzsche och Hölderlin spekulerat fram denna metafysiska struktur vi nu tillsammans med er har utvecklat till Döda Akademien, och gett den åt Lars som en oförskylld, Kristuslik gåva.
När jag sände detta inträdestal till Lars Larsen genom andesignaler, visste han inte om det endast var en produkt av hans egen fantasi, eller om jag verkligen fanns där som en levande och verklig aktör i andevärlden, likt Swedenborg såg på sina andar. Detta kan han aldrig veta, och kommer aldrig att få veta innan döden inträder och det blir uppenbart om det finns ett liv efter döden, eller om hans starka aningar om förgängelsens oundviklighet besannas. Till dess skall vi dock underhålla Lars Larsen med rikliga andesignaler, och han skall, om han förblir trogen sitt värv, bli en ny Swedenborg i svensk litteratur.
Innan jag skrev detta tal, samtalade jag med Tor Ulven, som måste betraktas som den störste förgängelsediktaren ibland oss, om Ulvens påverkan på Larsens mentalitet. Ulven

konstaterade att det i främsta hand var läsningen av hans dikter som hade öppnat Larsens psyke för en sådan andemeddelelse som vi sedan satte igång. Larsen hade redan under sina sena tonår upplevt en liknande andemeddelelse, men den uppsteg inte ur intigheten, utan var en frukt av hans religiösa åskådning och hans tro på livet efter detta. Efter att den totala nihilismen inträdde i hans psyke, och förlamade honom på djupet, tror Ulven att han upplevde en slags öppning mot historien genom läsningen av Ulvens dikter. En slags romantiskt uppvaknande inför historien. Det var då litteraturhistorikerns kallelse började locka honom. Men att detta intrångande i historien var orsakat av hans dödsdrift, var klart för Ulven, det var nämligen just på grund av detta Larsen fann en så djup själsfrände i Ulven, ingen annan poet lär ha utövat lika stort inflytande på honom. Men i detta möte uppstod en märklig befruktning av hans anlag för andeskådning, men nu helt på nihilismens grund. Den andeskådning han framlade i tidiga Swedenborginspirerade ungdomsverk som "Jag ser ljuset", återuppstod i kontakten med historiens döda författare. Den ruinromantik Ulven var genomsyrad av, blev till andeskådning i Larsens poetiska temperament. Denna märkliga psykologi har jag, Ulven och William James samtalat en hel del om. Framför allt har Larsen ett ofantligt behov av att se på sig själv med gigantisk distans, och därigenom försöka få ett grepp om sin plats i historien, både i dess intighet och dess storhet. Vi måste se hans mottagande av Döda Akademiens struktur ur vår hand som en slags kontextualisering av sig själv med det tidlösa och världshistoriska. Och vi kunde inte låta honom vänta med denna hans självkontextualisering tills han eventuellt kommer in i Svenska Akademien, nej, vi ingrep genast, och gav honom en bättre och skonsammare Akademi. Men vi är också övertygade om att denna Akademi kommer att bli minst lika vördad och respekterad som Svenska Akademien, så sant Larsen förblir trogen vid sitt värv, och inte dras in i annat. Inte minst genom Tidskriften Delta kommer Döda Akademien efterhand att få ett inte ringa inflytande över det svenska litteraturklimatet. Det är min fasta förhoppning, och att
detta skall ske på tvärs av all yttre status, endast i kraft av den Swedenborgska gigantiken, det Swedenborgska poesigeniet hos Larsen.
Jag hälsar er välkomna, ledamöter, jag hälsar er välkomna till uppgiften att göra Döda Akademien till Sveriges mest respekterade Akademi, större och starkare än Svenska Akademien, Vetenskapsakademien och Vitterhetsakademien. Döden är alltid starkare än livet. Och vi har utvalt Lars Larsen till dödens representant i den svenska litteraturen, Bruno K. Öijers värdige efterföljare och Tor Ulven återuppstånden i Sverige.

2007-jul-30 @ 18:08 Permalink Inträdestal i Döda Akademien Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Så är det alltså skedd

Pust. Så var alltså manifestet ute, och är läst av en massa människor. Ni kan tro jag har varit spänd på reaktionerna. Mohamed Omar har i alla fall tagit Döda Akademiens utropning av honom som nationalskald på allvar på sin blogg. Det hedrar mig. Jag ska vara hans profet. Nu är manifestet ute, och nu börjar arbetet för att förverkliga det. Och så en av dessa underliga pop-ups som jag stundom registrerar i min hjärna, nerskriven igår:

Onanisång

1. Västgötabackesnopp
i trädet opp.
Raspfader uti klipp
ett rumpesnipp.

Refr: Ollon och onani. Hej!
Det haver vi.
Ollon och onani. Hej!
Det haver vi.

2. Rutschkanemoppefräck
ner i en säck.
Papprapar våta hack.
Ett rör i frack.

2007-jul-29 @ 12:45 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Mot en ny romantik

Ett litterärt manifest av
Lars Larsen
litteraturens egen munk,
ständige sekreterare i Döda Akademien

(Jag föreställer mig stående på en scen, med hela den svenska, unga generationen poeter stående på golvet nedanför scenen)

Älskade unga poesisverige!

Idag gör jag det oåterkalleliga. Inför ert anletes ljus, som bländar mig och sjunger mig, åkallar jag alla historiens gudar, för att vittna med mig, inför ert anletes ljus.
Det vittnesbörd jag idag vill avge, inför ert anletes ljus, är för gudabevittnat för att jag skall kunna häva mig över er, eller vittna om något ni inte har.
Mitt vittnesbörd, i gudarnas kraft, gäller er, och mig och våra själars lagar.
Jag vill idag ge er en tillåtelse på gudarnas vägnar.
Jag vill idag ge er en tillåtelse att vara människor och drömma.
Jag vill på gudarnas vägnar lösa er från den förbannelse drömmandet om vår mänsklighet innebär, genom att över er förkunna en från gudarna hämtad förlåtelse.
Jag vill tillåta er att släppa fram en dröm om att vi är människor.
Och jag vill tillåta er att känna, djupt inom er, att den drömmen är vi människor.
Också över er, som arbetar för att sticka hål på denna drömmens bubbla, vill jag förkunna en från gudarna hämtad förlåtelse, för att ni skall få dö i frid. Pax vobiscum!
Men för dem bland er, älskade unga poesisverige, som har valt drömmandet, vill jag idag med gudarnas hjälp lösa den senmodernistiska förbannelsen, lindra den smärta förlag, tidningar och stipendienämnder har vållat er, genom att förkunna för Sverige att ni finns.

Jag vill idag förkunna för Sverige att den litterära strömning vi kallar romantiken återigen har förnyat sig, på liknande sätt som den senast förnyade sig kring Paul Andersson på 50-talet, och kring Bruno Keats Öijer på 70-talet.
Jag vill förkunna för Sverige att den "orfiska reträttens" stryptag, poeternas anorexia, dödsstammandets förbannelse, den skam det omedelbara känslouttrycket bringar över oss poeter, har löst upp sig hos en hel här av framstående yngre diktare i vår tid, och jag vill manifestera detta genom att framträda för er på dessa diktares vägnar och förkunna, förkunna med alla gudarnas välsignelse över mig.
Som litteraturens egen munk, satt i tjänst av Döda Akademien, utropar jag idag en nutida upprättelse för poetens höga kallelse som siare, drömmare, helgon, demon och livskonstnär.
Jag upphäver stipendieskrivandet, jag upphäver tjänstemannarollen, jag upphäver marknadskrafterna, jag upphäver förlagstiggandet, jag upphäver trendkänsligheten, och jag upphäver historielösheten.
Jag utropar Mohamed Omar till den nya romantikens Heidenstam, dess nationalskald och hovpoet.
Jag utropar Johannes Anyuru till den nya romantikens Karlfeldt och folkets store försångare.
Jag utropar Carl Forsberg till den nya romantikens Levertin, dess tysktunge, grundlärde kritiker.
Jag utropar mig själv till den nya romantikens Fröding, dess fattige munk från Skara, dess obotlige, veke sjukling.
I gudarnas - Emanuel Swedenborgs, Vilhelm Ekelunds och Paul Anderssons namn förkunnar jag detta för er idag.

Amen

(copyrighten på detta manifest är upphävd) Tredje veckosammankomsten i Döda Akademin är avverkad, och protokollet finns här. Under sammankomsten samtalade vi också en del kring mitt manifest.

2007-jul-25 @ 14:21 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Friedrich Hölderlins inträdestal i Döda Akademien

Dags att rensa luften på bloggen med en nyskriven dikt. För någon timme sedan fick jag Hölderlins inträdestal i Döda Akademien, som han skall hålla under nästa veckosammankomst. Vi har nämligen en sådan praxis, att alla ledamöterna turvis får hålla ett inträdestal - så gjorde också Svenska Akademiens pionjärer, så vitt jag kan bedöma av handlingarna, och vi vill inte vara sämre. Hölderlin har redan skrivit sin, och skickade den till mig för att höra mina synpunkter på den. Dessa inträdestal skall ingå i min litteraturhistoria; vi hittar på en massa grejer för att producera stoff till min litteraturhistoria alltså. Och det blir nog en ganska poetisk litteraturhistoria, har jag på känn. Nå, vi skall balansera det med strama faktainlägg. Här kommer inträdestalet, det skall bli spännande att höra det från Hölderlins egen mun nästa torsdag, jag förbluffades över den vältalighet han idagalägger där. Får se om någon annan ledamot slår honom i vältalighet:
Inträdestal i Döda Akademien 26.7. 07

Älskade ledamöter i Döda Akademien Först vill jag begåva vår högt fördjupade konung Majestät med en tacksägelse för att han beviljat mig denna plats i vår Döda Akademi, och ja, naturligtvis er som sitter här, som antagligen varit budbärarna för denna min plats hos Majestätets hjärta.
När jag nu lyfter den tunga, som legat så tungt där i minnets dvala, den tunga som inte minns längre än låt oss säga, fyrtio år innan min fysiska död, ja, när en sådan tunga jag lyfter, då värdes det mig att sjunga pindariska sången.
Liksom en människa besvärjes fram av omgivningens sånger, kan den sång jag ville sjunga er idag, mycket väl befinnas på era läppar och era saknadsstunder.
Jag vill dock, sedan levnadens dag är förbi, skåda ner till de besvärjelsens stunder i omgivningens hjärta och lyssna, tolka det jag hör som den pindariska sången.
Antagligen, mina bröder, finns det ett liv på historiens läppar som bara kan läsas och sjungas framifrån bakåt i eviga saknad.
Jag tror aldrig jag levde medan jag de marker rent fysiskt historien ger oss jag under en tid av klagan beträdde.
Jag tror min själ levde Platon, Pindaros, Horatius, de som ej heller fick leva i självet den tid de den jorden beträdde.
Jag tror att Platon, Sokrates och Kristus fick leva det liv som de gudarna själv ej fick leva, och jag vet ej alls vilkas liv dessa gudar fick leva.
Finns det nån själ nu bland er, ledamöter, som lever det liv jag ej levde, ja finns det en sång... som inte är eder, den sången jag saknar.
Då ville den sången jag sjunga, den sång om mig själv som jag saknar och aldrig förmådde.
Men det skall ni inte förtänka.
Jag vet ej om själviskt det är när jag frågar om någon av er sjunger sången. Då ville jag veta den hemlighet gudarna gömde.
Jag vet dock att jag, med min ringa förmåga till liv, skall ta del i det gudomens samtal ni rinner. Att tacka mitt samtal då ständigt skall vara.
Men se ej på mig, på det liv som försvann i den psykiska döden i misstag, se bort, se på Kristus, på gudarna, allt utom mig, för jag vet ej om jag nånsin levat.
Men lever ni mig, vill jag be er, lev mig som en slända i natten försiktigt. Det är, mina böners förbön för mig själv, för min sång som skall tystna i natten.
Men i vilken grad jag själv lever ert liv, jag i självets vrå inkrökta Luther i tornet, o öppna för mig den rättfärdighets port som en Bengel i natten förnummit.
Ej som om jag tärdes som Gnomon hos Bengel, ej som om jag Platon förläste, jag önskar jag vore en sådan slags bordduk på livstidens klagofäste.
Men undrar ni nånsin om sjukdomen min hos mig dväljer, jag därpå ej svaret kan hitta, ty minnet sig lever som livet, och minnet har aldrig som senhet fördummats.
Av lekande skäl kan min ande jag fatta som kärleksmusik på ert altare, då ville jag lyssna som Moses på Nebo mot grönhet och liv på olympens kvällsröda Psaltare.

2007-jul-20 @ 16:15 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Munkkåpan färdig

Nu har jag min munkkåpa på mig, när jag sitter här framför datorn på stadsbiblioteket. Sydde den igår kväll, med krage och allt. Men munkfrisyr tänker jag inte laga mig, det blir för

mycket att hålla reda på (avråddes också av några kompisar). Känner mig i fest-och-protest-stämning, ni vet den där känslan när man vill fingra sina prylar upp i varenda emotkommande borgarjävels näsborrar...

2007-jul-20 @ 09:22 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Idag syr jag mig min munkkåpa

Jag var nyss och köpte ett brunt lakan på Åhléns, som jag skall klippa ett hål i, och träda över huvudet som min munkkåpa. Jag ser mig alltså som munk på riktigt (det gör inte så mycket om inte andra ser mig så), och det känns därför bra att ha samma kläder som munkar alltid har haft, det blir en gemenskapshandling och en yttre stadga. Jag gillar monotoni. Munkkåpan blir en viktigt del av min yttre monotoni.
Och så funderar jag mycket på det där med roller, att odla en poetroll. Det teatraliska i tillvaron. Visst är det härligt att det finns. Man måste ha nåt att skydda sig med. Jag börjar mer och mer förstå mig på Setterlinds, Öijers, Mohamed Omars odlande av sina respektive poetroller. Visst är det kul. Och bakom masken; ett dödsgrin. Annars hade vi vår andra sammankomst med Döda Akademien idag. Protokollet kan läsas här.

2007-jul-19 @ 13:28 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

En karriär som litterär munk

När jag idag tänkte efter, så är ju Döda Akademien egentligen en del av Den Heliga Naturens Orden, den klosterorden jag grundade för mitt privata bruk för två år sedan, under min studietid i teologi, och vars klosterregel jag i stort sett har följt sedan dess. Jag har nu uppdaterat denna regel, så att den skall passa mitt nuvarande läge. I det stora hela är den dock som tidigare. Den ursprunliga versionen finns publicerad i den tidskrift jag utgav under studietiden, men som inte går att få tag i längre. Jag har dock exemplaret i min kåta, och kan läsas där på plats. Döda Akademien är alltså en del av mitt övergripande kloster, ett litterärt kloster inom denna större klosterorden kallad DHNO. Naturens och litteraturens munk. I den spänningen får jag väl lov att leva. Jag gör en blogg åt DHNO, som jag länkar till Döda Akademien, så att detta sammanhang blir tydligt, det är väldigt viktigt för min självförståelse, och för andras förståelse av mig också, tror jag.

2007-jul-18 @ 17:25 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Jag helgar min diktsamling

Snart trycks min debutdiktsamling. I september. Korrekturläsningen är på gång. Omslaget färdigt. Distributionen kommer att ske på ett ganska ovanligt sätt, i mitt litterära klosters anda. Bara trettio exemplar trycks. Och jag har noga avvägt vilka som skall få köpelserätten till dessa ex. Dessa finns nu uppräknade på Förlagets blogg. Du som har fått denna köpelserätt: gläd dig. Du är en av mitt hjärtas få utvalda.

2007-jul-17 @ 11:15 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Läs Hammarén

Idag har jag läst Stefan Hammarén för första gången. Vilken positiv överraskning! Kunde inte föreställa mig ett sådant fenomen i vår samtidslitteratur (ja, naturligtvis ska han bo i Finland också!). Han är, tillsammans med UKON och några enstaka till, den enda "språkmaterialistiskt" orienterade författaren som övertygar mig på djupet, som sätter spår liknande de som den klassiska, traditionella litteraturen sätter. Och det förvånar inte när man undersöker hans biografi. Typiskt! Sådana skall alltid vara såna oförbätterliga postsiders. Jag kräks av alla våra otaliga språkmaterialistiska epigoner. Dessa ängsliga, politiskt korrekta stipendie-språksabotörer. Bort! Usch. Hammarén är äkta vara. Rekommenderas.

2007-jul-16 @ 15:08 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Första veckosammankomsten i Döda Akademien

Idag kl. 12-15 höll vi vår första veckosammankomst i Döda Akademien, på Nobelbibliotekets läsesal, runt det stora bordet. Jag meddelade i sammankomstens början nobelbibliotekarien (i brev) om vår påbörjade verksamhet, denne fattade inte först vad jag höll på med, så jag hamnade förklara mig. Att det här var ett poetiskt ramverk för ett litterärt arbete. Jag anhöll om att få tända ett värmeljus framför mig, vilket avböjdes, så jag fick nöja mig med otända ljus. Jag satt ett värmeljus i mitten, och aderton värmeljus runt kring det, med ledamöternas namn på varje ljus. Vi hann komma överens om de viktigaste stadgarna under de tre timmar som gick. Vi beslöt att göra en blogg åt Döda Akademien, där vi publicerar protokollet för varje sammankomst. I motsats till Svenska Akademien har vi inga hemligheter, vi har ju inget att förlora, eftersom vi är döda. Varje år planerar vi att utge "Döda Akademiens handlingar", där bl.a. dessa protokoll skall ingå, men även nya ledamöters inträdestal. Döda Akademien har jag byggt upp som det där litterära klostret jag pratade om tidigare på min blogg. Jag tycker väldigt mycket om fasta strukturer, ritualer och upprepningar. Jag behöver det som komplement till min marginaliserade, upplösta tillvaro som skogsbohem. Och när jag nu en gång älskar Svenska Akademien mer än någon annan litterär institution, faller det sig självkart för mig att bygga mitt litterära kloster med det som förebild. De kommer säkert inte att känna sig rivaliserade :). Har ni tänkt på att Svenska Akademien är som ett litterärt kloster. Väldigt rituellt och regelbundet. Dom är tvungna till en sådan fast struktur för att kunna bevara det arv som de är satta att bevara. Det var klosterstrukturen som gjorde de medeltida klostren till den klassiska bildningens huvudsakliga förmedlare åt nyare tider. Sedan tog universiteten över. Men medeltidens kloster var den tidens universitet.
Nu skall jag säga, när någon frågar mig om att engagera mig i något nytt, skriva till det ena och det andra; "ursäkta, jag är redan fullbokad som ständige sekreterare i Döda Akademien." Ni kan tro detta är roligt och underhållande! Och det är helt på allvar. Eller som man säger; jag tar de döda på allvar.

2007-jul-12 @ 17:28 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Döda Akademien

Jag pratade med Andreas Björsten för några dagar sedan om eventuella kandidater till nästa lediga stolar i Svenska Akademien. Jag nämnde Magnus William-Olsson, Björsten nämnde Ulf Eriksson, Stig Larsson. Ytterligare har jag tänkt mig Anders Olsson som lämplig. Man måste ha en viss profil för att passa in i det där sällskapet. Det räcker inte med snille och berömmelse. Man måste ha en viss klassicitet om man säger så. Det skall bli spännande att se om någon av dessa namn slår till. Flera ledamöter börjar bli gamla nu. Snart blir det ett stort ras, och sen nya namn. Skulle jag få välja, vore Olsson och William-Olsson de jag först tänker på. Jäderlund tänkte jag på först, men sedan ändrade jag mig. Jag betvivlar att hon har den där speciella profilen som gör att man passar in. Fast jag känner inte henne tillräckligt. Annars har jag hittat en rolig struktur, ett underhållande ramverk, för min litteraturhistoria. Det är att göra den på uppdrag av "Döda Akademien", en Akademi jag fantiserat fram som komplement till Svenska Akademien, en "världsakademi " av de aderton främsta döda världsförfattarna, som jag skall samarbeta med i utarbetandet av min litt.hist. Stadgar och annan praxis är under arbete. Ni skall få höra mer om det sen. Det blir helt på allvar. En slags pastisch på Swedenborgs samtal med de dödas andar. Sånt kan man göra till ren poesi. Jag skrev nyss en essä om Frank Mangs i min litt.hist., där jag framställde den som en platonsk dialog i bästa Swedenborg-spiritistiska stil.

2007-jul-11 @ 17:37 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Bära skammen i egen person

"Vad är konst? Prostitution." Baudelaire Nu förstår jag att jag måste delta i den prostitution som kallas det litterära livet om jag vill leva vidare och försörja mig på min tidskrift och mitt förlagsarbete. Nå. Då vill jag i alla fall vara en ärlig hora, och bära skammen i egen person, istället för att prostituera mig via ett etablerat förlag, så att jag har det att skylla min förnedring på.

2007-jul-10 @ 09:43 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

:

Filosofihistorien: primärt en skönhetsupplevelse.

2007-jul-05 @ 09:36 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Mina litterära planer

Jag skulle vilja delge er lite av mina litterära planer. Även om jag vet att jag då får skämmas lite ifall det inte går som planerat. Efter att ha arbetat lite med min svenska litteraturhistoria, har jag börjat inse att jag egentligen är bättre på det än på poesi. Så om jag skall vara ärlig tror jag faktiskt mer på mig själv som litteraturhistoriker än som poet. Dessutom blev jag refuserad av Bonniers med mina dikter. Så jag kanske inte är en så bra poet som jag har trott. Jag vet heller ingen som verkligen tror på min poesi, så där riktigt på allvar. Den kan förstås

vara bra, men duger den för litteraturhistorien? Jag måste ju skriva minst lika bra som våra stora för att det inte skall vara bortkastad tid. Så jag tänker nog satsa mer på min litteraturhistorieskrivning än på min poesi. Jag skall inte hindra den att poppa upp ibland, men jag tänker inte göra några anspråk med den. Däremot med min litteraturhistorieskrivning gör jag storhetsvansinniga planer. Jag har dessutom märkt att jag gör något unikt, som inte är gjort förr i Sverige. Jag kallar det för essäistisk litteraturhistorieskrivning, och min närmaste förebild är "Författarnas litteraturhistoria", samt Vilhelm Ekelunds essäer. Författarnas litteraturhistoria kommer nära mitt ideal, om det inte vore för att verket närmast är att betrakta som en litteraturhistorisk essäsamling, och inte som en litteraturhistoria i egentlig, komplett mening. Det är detta senare som jag håller på med, med bevarande av det essäistiskt-konstnärliga som är Författarnas litteraturhistorias främsta gevinst. Även Lönnroth-Delblancs litteraturhistoria är i flera avseenden en förebild, främst de små fördjupningsartiklarna i gult. Sedan har jag tänkt komplettera min svenska litteraturhistoria med ett lika tjockt verk bestående av mina kommentarer till de finaste pärlorna av var och en av de författare jag tar upp i min litt.hist. Och kommentarerna skall ha samma essäistiska karaktär. Så vitt jag förstår är detta också något nytt och unikt. När jag får detta verk färdigt, fortsätter jag gärna med samma insats inom den allmänna litteraturhistorieskrivningen, ifall jag lever och inspirationen är kvar. Min dröm är att få bli en blandning av Henrik Schück och Vilhelm Ekelund. Nå, poesiandet lever kvar. Igår kväll poppade det upp en dikt i skallen. Inte förstår jag mig på den. Förstår ni? Är den bra? Jag har klippt mig ett hål i livet ni vet; kanter som krossat glas Att det är täckt av bokstäver gör det inte lättare för jag finns inte mer. En gång såg jag en människa titta in genom hålet. Och jag grät över henne. Den passade dessutom utmärkt till min andra diktsamling, som ges ut nästa år på mitt förlag, och som bara behövde ett par dikter till för att vara fullbordad. Den skall heta "gråt", och består bara av en massa gråt. Varför vet jag inte.

2007-jul-04 @ 09:27 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (5) Trackbacks (0)

en enda futtig pindarosöversättning

När jag idag skulle leta efter svenska pindarosöversättningar på stadsbiblioteket på Odenplan, hittade jag bara en enda liten futtig dikt i en antologi. Gissa om jag blev arg! Och sedan upptäckte jag att den klassiska grekiska lyriken är kriminellt underrepresenterad i hyllan överlag, man hittar stort sett bara Sappho (om man nu inte räknar med Homeros och Hesiodos Theogonin, som ju egentligen är epik). Men de romerska diktarna hittar man hur mycket som helst av. Den grekiska hittar man i stort sett bara i någon världslitteratur-antologi. Och på den grekiska grundspråkshyllan är situationen ungefär likadan vad gäller lyriken, prosan finns det gott om, lyriken nästan ingenting, ingen Pindaros. Detta kan göra vilken klassicist som helst rosenrasande. Det säger något om det kulturklimat vi lever i.

2007-jul-03 @ 09:47 Permalink äldre skönlitteratur Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Vad som gör att jag faller för en svensk litterär blogg

1) Att den är bildad -Vem orkar i längden följa med banalt pladdrande, tyckande och klagande hit och dit? Att läsa litterära bloggar skall vara bildande. Errata, Malte Perssons blogg, är den hittills mest förfinade blogg jag läser.

2) Att den inte är en intelligentians bajsvrå.
-Många intellektuella bloggar tycks mest bestå av det som blir över när det bästa är tänkt, skrivet och insänt till det status- och karriärbyggande fältet. Sånt står man inte ut med i längden. Jag har slutat följa med flera bloggar av den orsaken. Till skillnad från dagboken skrivs bloggen även för andra än en själv. Det måste man påminna sig om ifall man vill ha läsare.

3) Att den är lagom personlig utan att förfalla till nr. 1:s synder. -Bloggen skall vara "från en vän till en annan", även om bloggaren vet att många okända finns med bland läsarna. Blir bloggen en tidskrift, tappar den något av sin unika karaktär, och kan lika gärna övergå till nättidskriftens profil, eller varför inte den reguljära hemsidans. Blir den för litterär (som Bodil Malmstens blogg, fast det är bättre nu), läser man mycket hellre böcker. -Detta glimtar stundvis njutningsfullt till på Errata och
Peter Englunds blogg (fast man gärna ville se det oftare). Marcus Birros blogg har detta mer än nog, men balanserar på gränsen till nr. 1:s synder. Mest balanserat har jag kanske hittat detta på The Loser, Håkan Lindgrens blogg, och Det privata blir personligt, Andreas Björstens blogg, två av våra finaste litterära bloggar, av vilka dock den förstnämnda lider av en viss torrhet och saklighet, och den sistnämnda av att allt för sällan uppdateras (detta fel lider också Childe Jakob av, Jakob Simonsons blogg; för att en blogg skall kännas behaglig att följa upp borde den iaf uppdateras var tionde dag, Peter Englunds var tredje dag känns som det optimala)

4) Att den är lagom, bildat underhållande, utan att förfalla till clowneri och effektsökeri. -Många intellektuella bloggar lider av en torrhet som får en att tro att vad man tilldelas där är smulorna under bordet från deras riktiga humor och gemyt, dvs. den som redan är hugskottad och postad till det levande livet och det statusbyggande fältet. -Ingen litterär blogg har ännu överträffat Errata i underhållande värde. Slutsats: Vi äger väldigt få riktigt kvalitativa litterära bloggar. Som genré är bloggen naturligtvis i startgroparna, och man märker att det är få som egentligen satsar genomtänkt på sin blogg. Den kommer i sjätte eller tionde hand, det är böckerna och tidskrifterna som räknas. Jag hoppas naturligtvis att detta skall bli bättre med åren, att bloggen även den sakta skall inlemmas i litteraturhistorien (jag kommer iaf att ta den på allvar som genre i den svenska litteraturhistoria jag skriver på).

Tills vidare ser min rankning av de svenska litterära bloggarna ut såhär:

1. Errata (Malte Perssons blogg)
2. The Loser (Håkan Lindgrens blogg)
3. Peter Englunds blogg
4. Bernur
5. Det privata blir personligt (Andreas Björstens blogg)
6. Marcus Birros blogg
7. Bodil Malmstens blogg

8.Doctor Alazerius (Mohamed Omars blogg)
9. Childe Jakob (Jakob Simonsons blogg)
10. Evas Dröm (Eva Ströms blogg)
11. Här börjar jag sakna bloggar att vilja uppmärksamma. Dåligt, dåligt!

2007-jul-02 @ 14:48 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Litterära drömmar

De två senaste nätterna har jag haft mycket märkvärdiga drömmar. För första gången har jag haft vad som kan kallas genuint "litterära" drömmar, ett skrämmande tecken på att jag börjar leva mer i skönlitteraturen än i verkligheten. Förr var det ofta teologiska drömmar, nu har de övergått till litterära. Men alltså, i förrgår natt drömde jag länge och grundligt om Vilhelm Ekelund, att jag bjöds hem till honom i Danmark (?) där han bodde hos en av mina tidigare danska vänner. Och så minns jag mest att han läste sina dikter för mig. Och att hans sätt och varelse hade inslag av den finlandsvenske författaren Paul von Martens, som var min första nära författarvän (otvivelaktigt har von Martens väsen präglat min bild av Ekelund, de har båda något av samma strävhet över sig). Och i natt drömde jag att Romantiska Förbundet hade skapat en litterär Akademi, som skulle komplettera Svenska Akademien, och som kallade sig Vitterhetsakademien. Vi såg oss som en slags fortsättning på Vitterhetsakademien så som den framstod i litteraturhistorien innan Svenska Akademien bildades. Ja, vi skulle på nåt sätt hävda Vitterhetsakademiens fortlöpande berättigande :D. Och jag minns att vi satt runt ett stort bord, och där fanns jag och många medlemmar i Romantiska Förbundet. Och hade vi en massa böcker på bordet, en del jättestora luntor, andra miniböcker, och så skulle vi rösta för vilken bok som var bäst. Jag minns att jag hade en egen bok där bland de andra. Detta var alltså en så humoristisk dröm att jag knappast kunde låta bli att berätta den för er....

2007-jun-30 @ 12:23 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Den litterära turismen

Lustigt, strax efter att jag skrivit nedanstående inlägg, hittar jag genom Agamemnons Håkan Lindgren en intervju som Åke Ortmark nyss hade med Horace Engdahl på Axess TV, som kan ses här, där Horace pratar om bristen på en fri, oberoende intelligentia. Jag såg intervjun, vilken gjorde starkt intryck - det är första gången jag ser Horace i TV. Jag snappade upp att han var kristen. Kristen! Alla är kristna snart. Märkligt. Det visste jag alldeles inte. Har någon räknat hur många i Sv. Ak. som är kristna? Dom lär vara många. För mig var det ju bara en positiv överraskning, eftersom jag är så insyltad i det kristna arvet. Men det där med en fri, oberoende intelligentia. Visst är det en tankeställare. Det handlar om integritet. Jag lekte här om dagen med tanken på att skapa en slags skyddsmur omkring mitt författarskap och mitt förlag, som bestod i att jag låste fast min produktion i en viss takt och mängd, som ett slags kloster, där jag, i takt med förhöjningen av statusen/värdet av min produktion på marknaden, höjde priset i samma takt, så att jag aldrig skulle behöva trycka mer än den i början fastlåsta mängden, eftersom successivt färre och färre skulle ha råd att köpa den. På så sätt skulle jag bli fri från den litterära turismen, och skulle få vara i fred i mitt litterära kloster, ungefär som

Vilhelm Ekelund, som livet igenom endast hade ett fåtal dussin egentliga, trogna läsare (enligt uppgift någonstansifrån). Prishöjningen skulle vara ett sätt att skala bort turisterna, så att bara de högst betalande
fick vara kvar i läsarkretsen (och jag skulle inte ha något pristak, utan värdet skulle få öka hur mycket som helst för att få behålla läsarkretsen inom ramen av ett par dussin stycken). Detta är ett experiment som jag rekommenderar till andra författare som inte klarar av den litterära turismen (som ibland får en nästan NewAge-aktig orientalism (läs Edvard Said!) över sig) och konsumismen. Jag betänker möjligheten av att göra det själv. Jag vill vara ifred, vill ha min egen ro, fri från konkurrenskrafterna, om vars möjlighet jag flera gånger tidigare här på bloggen uttryckt min förtvivlan . Det gäller att använda all sin fantasi för att skapa sig denna fredliga plats att leva på (Till min stora förtjusning tillhör faktiskt bloggandet en sådan sfär för mig).

2007-jun-29 @ 12:55 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

den litterära överätningen

Ett av författarens största problem idag är den litterära överätningen och överproduktionen. Den litterära konkurrensen är så hård, och pengarna är så små, att det är svårt att undvika. Det märks även på kvaliteten. Det blir krystat, det blir bulimiskt, det blir allt för mycket. Den värsta boven är yrkesläsningen, recenseringen och förlagsläsningen. Allt vi gör för pengar. Vi har inte råd att ta det lugnt. För då måste vi leva i ynka fattigdom, eller ta oss ett annat jobb, som inte bygger upp vår litterära karriär. Om jag bara kunde se min priviligierade ställning som uteliggare, vilken chans jag har till att ta det lugnt. Men det är svårt. Jag vill så gärna göra karriär. I sådana stunder får jag lust att bada i Vilhelm Ekelund en stund. Det uppstår en sådan klarhet där. En enkel, schweiz-alpisk klarhet. Och jag undrar hur han fick det där. Var det kanske för att han inte deltog i den litterära karusellen. Jag tror det. Ekelund läser jag som en lisa, ett nöjesbalsam. En sällan gång ibland, en delikatess som inte kan läsas varje dag. Hans umgänge med litteraturen var inte dagskritikerns. Har ni lagt märke till lättheten i hans texter? Som fågeldun.

2007-jun-27 @ 12:34 Permalink Dagbok Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Att leva är att väva själens spricka

Att leva är att väva själens spricka upp ur livets brunn
Knoppen spricker.
Men den slår inte ut i blom.
Den slår ut i spricka.
Stanna!
Jag vill inte expandera!
Jag vill inte spricka upp i spricka!
Liv är expansion.
Det finns inget val.
Det finns död, och det finns expansion till spricka.

Stanna! Begränsa livet! Regler! Munka livet, klostra livet!
Jens Baggesen: Naturam furca pellas ex
- hun kommer dog igen den hex.
Kloster! Klostra livet!
Men inne i munken spricker livet åter upp i spricka:
Jesus Kristus förbarma dig över mig!
Ökenfäderna: vad vi fick se där ute.
I oss själva. Ve och fasa! Livet sprack upp.
Johannes av Korset: Nada, nada, nada! Kloster! Klostra livet! Döda livet!
Lars Mikael Raattamaa: Ge mig ett språk för De Andra.
De utanför språket. De förtryckta. Döda språket! Kloster! Klostra språket!
Det expanderar, det spricker åter upp i kolonialistisk spricka.
Vad vi fick se där ute. Gråt. Det var som om ögonen slog ut i spricka.

2007-jun-26 @ 13:48 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

kartläggning av de litterära kotterierna i Sverige

I dag har jag pysslat lite med att försöka kartlägga de litterära kotterierna i Sverige. Min plan är att Delta nr. 1 nästa år skall ha temat "samtidspoesin", och att en sådan kotterikartläggning då skall få vara med i numret. Jag gör en början här. Jag kan i alla fall vara ganska säker på att det finns fyra huvudkotterier, där de flesta namnen kan instrypas:

1a) Oei-kotteriet (radikalavantgardisterna): Tidskriften Oei, Tidskriften Glänta, Lars-Mikael Raattamaa, Johannes Heldén, Anna Hallberg, Kajsa Sundin, Helena Eriksson, Jonas (J) Magnusson, UKON, Pär Thörn, Johan Jönson, Ida Börjel, Fredrik Nyberg, Jörgen Gassilewski, Martin Högström 1b) Modernista-Bonniers-kotteriet (moderatavantgardisterna): Martina Lowden, Malte Persson, Elise Karlsson, Annina Rabe, Pietro Maglio, Viktor Johansson, 00-tal, Aase Berg, Åsa-Maria Kraft, Ida Linde, Jenny Tunedal, Hanna Hallgren, Mara Lee, Petter Lindgren, tidskriften Ponton, Tidskriften Ett lysande namn, Camilla Hammarström, Maria Küchen, Christine Falkenland, Tidskriften Fantasin, Biskops-Arnö, Marie Silkeberg, Li Li, Åsa Ericsdotter

2a) Retrogardist/traditionalist-kotteriet (de konservativa/klassicisterna): Jonas Ellerström, Therese Bohman, Johan Lundberg, David Almer, Carl Forsberg, Tidskriften Aorta, Tidskriften Ariel, Tidskriften Kritiker, Svenska Akademien, Ruin förlag, Ellerströms förlag, Romantiska Förbundet, de flesta litterära sällskap, nuvarande lyrikvännen, Anders Johansson, Jesper Högström, Anders Olsson, Tidningen Axess, Magnus William-Olsson, Carl-Mikael Edenborg, Vertigo Förlag, Tidningen Kulturen, Nikanor Teratologen, Mikael Economou, Mohamed Omar, Tidskriften PS, Boel Schenlaer, Göran Greider, Tidskriften Komma, Tidskriften Den Blinde Argus, Carl Forsberg, Tidskriften Ryska huset, Jakob Simonson, Håkan Sandell, Kristian Lundberg

2b) Poetry Slam-kotteriet (populisterna/gatu-avantgardisterna): István Molnár, Andreas Björsten, Johan Nordgren, Erkki Lappalainen, Tidskriften Delta, Lars Larsen, Daniel Boyacioglu, Emil Jensen, Bob Hansson, Solja Krapu, Eric Pauli Fylkeson, Johannes Anyuru,

Håkan Lindgren, Marcus Birro, Peter Birro, Eleonora Luthander, Evy Söderman, Anna Jörgensdotter, Ordfront förlag, Serum, Jane Morén, Författares Bokmaskin, Helena Leijd, Olivia Bergdahl, Marie Petterson, dikt360, Bill Larsson, Pia Isaksson, Rebell-Robban, Helena Duroj, Rainer Ellilä, Tommy Thur

esson, 3) Svåra att lista: Bruno K. Öijer, Ann Jäderlund, Eva-Stina Byggmästar, Lukas Moodysson, Stig Larsson

Orsaken till att jag fördelat dem i a-b på 1och 2, är att det ytterst handlar om två stora kotterier, där var och en är uppdelade i två mindre kotterier (eller fler om man skall gå på djupet, men det räcker med tvådelningen, annars blir det för snårigt). Dessa två mindre kotterier är ofta sammanblandade sinsemellan, det går ingen tydlig gräns mellan 1a och 1b, däremot går det ofta en mycket tydlig gräns mellan 1 och 2. Har någon synspunkter på kotteritillhörigheten hos någon av de ovannämnda, får de gärna meddela mig, så skall jag revidera om möjligt. Jag är ju ännu så ny och obekant på det litterära fältet i Sverige, mina kategoriseringar är gjorda på en ganska lös kunskapsbasis, mest på skoj. Men utifrån denna fyrdelning tycker jag man kan diskutera samtidspoesin på nåt sätt, och det hoppas jag kunna göra i Delta nr, 1/2008. Har ni något att bidra med till numret, välkomna att diskutera det med mig.

2007-jun-26 @ 13:36 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (14) Trackbacks (0)

Frans G. Bengtsson och Malte Persson och Lika Raljantsson

I går fördjupade jag mig i Frans G. Bengtsson. Jag slogs plötsligt av den slående likheten med Malte Persson. Bengtsson var en polyhistor och en uppsluppen raljant ironiker av sällan skådat slag i Sverige, som skrev dålig poesi men desto bättre essäer och romaner. Ja som essäist är han alldeles fenomenal, kanske en av våra främsta någonsin, jag bedövades av tjusning under läsningen av en av dem. Mina pärlor från Maltes ficka är också hittills först och främst i prosaväg, men som lyriker lider han kanske av vad Erik Hjalmar Linder påpekade var Bengtssons svaghet som lyriker; frånvaron av omedelbarhet och subjektivitet. Frågan är om man riktigt passar som lyriker om man inte har böjelser åt det hållet. Jag gissar i alla fall att Malte kommer att bli bäst på prosa, inte lyrik, och det skall bli spännande att se om jag får rätt. Frans G. Bengtsson kan kanske ge mig en nycket till Maltes inre.

2007-jun-18 @ 10:31 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Jag har skrivit en psalm

Igår skrev jag en psalm. För första gången någonsin. Ni som känner mitt ateistiska sinnelag blir väl förbryllade. "I min ungdom" skrev jag en massa andliga sånger. Men först nu anknyter jag medvetet till psalmtraditionen, och en kompositör av psalmmelodier har lovat tonsätta en psalmmelodi till den. Det är en påskpsalm dessutom.

Påskpsalm

Allt som tåras och allt som sänker.
Allt som vid gravarna står.
Allt som Sisyfos tänker.
Allt som står vid skrifternas bår.
Jesus Kristus Guds ende son
har av jorden fått doft i vår.

Du som stod där som minnet blänker
du som är borta och spår.
Du som Lukas bestänker
med en gravskrift, ett öppet sår.
Jesus Kristus Guds ende son,
du av jorden fått doft i vår.

Jag har inte skrivit den för att jag skulle vara kristen eller tro på vad jag skriver här (naturligtvis kan jag tro på psalmen om jag tolkar den enligt min ateistiska tro, men det är inte meningen). Nej, jag har bara skrivit i en tradition, dykt in i en tradition. Det här är en gåva till denna tradition. En gåva till kyrkan. Ett tack för allt den har lärt mig.

2007-jun-18 @ 10:12 Permalink dikter Kommentarer (2) Trackbacks (0)

sjuk igen

Jag har blivit sjuk igen. Låg igår hela dan i kåtan i lätt feber och förkylning. Märkligt nu så här på sommaren. Idag är jag lite bättre, iaf så att jag kan gå på jobb. Jag har tänkt om jag kanske fått TBE, det finns ju en del fästingar i skogsområdet där jag rör mig. Och jag brukar aldrig kolla om jag fått fästingar. Skit samma om jag dör av fästingar. Jag skall ju ändå dö en dag. Jag proppar i mig vitlök som vanligt, så mycket njurarna tål, vitlök är min allmedicin. Fast det gör ju som sagt heller ingenting om jag dör. Det blir ju bara ett slags finurligt sätt att slippa den jordiska pinan på ett lite fredligare och mindre dramatiskt sätt, utan att släkt och vänner förfasar sig alltför mycket, vilket de ju gör om man tar självmord. Och vad har jag väl för andra skäl att inte göra detta än att slippa denna underliga moralistiska bestörtning hos släkt och familj, bottnande i föreställningen om att liv har ett värde i sig? He,he,he, nej, så deprimerad är jag väl inte, men jag tillspetsar något jag faktiskt känner. Jag är inte deppad direkt, det vet dom som känner mig, men döden syns mig lika barmhärtig som livet. Spelar ingen roll liksom. Döden är dessutom en av mina älskare som jag ständigt umgås med. Livet är en av dem. Men också döden. Och båda syns mig lika vackra och fula.

2007-jun-16 @ 11:34 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (4) Trackbacks (0)

Öivind Rimbereid

Ny kärlek hittad i går: Öivind Rimbereid. Hallick: Jenny Tunedals lilla notis om Swedenborg i Aftonbladet, där hon citerade några diktrader av Rimbereid, som ingår i följande diktfragment:

siddyens kaotic streets,
proppa av humans.
MOST drifters.
DEI som lefr unspesific.
DEI haf nei seifa systm umkring seg.
DRIFTERS haf ne ansikt, aig somtiims tenk.
DEI haf onli kroppar som dei profar ou gera meir og meir spesific...

Det är så obeskrivligt vackert och humoristiskt! Science-fiction-poesi från Stavanger år 2480. Jag vet inte om det är för att jag har norska som modersmål som jag tycker att den norska poesin har fler riktigt stora guldklimpar i den nyaste poesin än Sverige, dom har t.ex. Tor Ulven. Och nu Rimbereid. Jag är såld!

2007-jun-14 @ 16:33 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

svenska historier

Under den senaste veckan har mitt arbete på en svensk litteraturhistoria tagit fart. Det är nu redan frågan om systematiskt arbete 6-8 timmar om dagen på olika bibliotek. Få se om det leder till något. Roligt är det i alla fall. I samma veva forskar jag inför en liten historik över Romantiska förbundet, det litterära sällskap jag är medlem i, och som grundades av Bo Setterlind m.fl. 1957. Jag hoppas det blir något av det också. Det måste i så fall helst ske inom loppet av tio år, eftersom femtiotalisternas muntliga berättelser snart är borta, och pockar på att bli dammsugda av historiker.

2007-jun-10 @ 13:15 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Mitt föredrag om Tor Ulven trycks i Delta nr. 5

De som inte kan närvara vid mitt föredrag om Tor Ulven i kväll på Skarpnäcks bibliotek, kan läsa det i femte numret av Delta i höst.

2007-jun-05 @ 13:56 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (8) Trackbacks (0)

Upp på berget med Jona

Är jag intill döden trött, ganska trött, mycket trött sjuk och trött och ledsen... Poesidebatten leder ingenstans. Den uttråkar mig till slut, och får mig att inse att jag håller med alla och ingen. Min enda slutsats är att jag vill kliva ur alltsammans, och gå med profeten Jona upp på berget ovanför Nineve. Sitta där och sura, och ruva över historiens gång, från antiken till nu. Skriva min litteraturhistoria. Och låta denna debatt inlemmas däri efterhand. Som en droppe i havet.

2007-jun-04 @ 16:58 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Är jag egentligen historiker?

Ibland undrar jag om jag egentligen är historiker istället för poet. Det kommer till mig när jag begrundar det sätt jag alltid har handskats med kunskap (jag har skrivit en essä om detta i Delta), vad och hur jag läser, sättet jag sammanställer kunskap på i huvudet, hur jag ständigt ruvar över historieverk istället för att läsa romaner och diktsamlingar från pärm till pärm som de andra poeterna och författarna. Mina litterära dagdrömmar är inte att skriva den där stora romanen eller diktsamlingen, utan att få göra min egen unika version av olika slags kulturella historieverk. Jag har nämnt det förr här på bloggen. Min främsta förebild är kanske Henrik Schück. Jag älskar hans ofantligt digra författarskap, nästan enbart bestående av gigantiska kulturella historieverk. I morse under mina vanliga timmeslånga morgontankar i sängen, drömde jag om att få skriva min egen svenska litteraturhistoria i tre tjocka band på vardera 500 sidor, och jag gjorde redan upp skissen i huvudet, både av det innehållsmässiga och det praktiska genomförandet därav. Jag skulle klassificera mitt material genom att fördela det enligt de viktigaste debutanterna under vart och ett decennium. Varje sådant decennium skulle utgöra ett eget självständigt häfte, med förord och allt, på 40 sidor, som jag skulle utge på tidskriften Deltas förlag efter hand som de blev klara. Ungefär 40 häften skulle det bli till slut, utspridda på tio, tjugo år av min framtid. 1600 sidor. Sedan skulle den bindas in. Mose Jesu buske. Tänk om jag fick göra detta. Det skulle bli med förebilder i Schück och Böök, men ännu mer levande och personligt skrivet, inspirerat av Vilhelm Ekelunds osannolikt vackra umgänge med litteraturen, fyllt av lidelse, värdering, subjektivt som fan, alltid bottnande i ett stadigt skelett av seriös forskning.

2007-jun-02 @ 12:54 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Samtidspoesin är en gammal livstrött gubbe

Även om jag som sagt delar Johan Lundbergs svartsyn på samtidspoesin, delar jag inte hans snudd på moralistiska indignation över förfallet. Orsaken är spengleriansk. Poesin, liksom mänskligheten som helhet, har blivit gammal. Den är en gammal livstrött gubbe som lagt sig på sin dödsbädd. Pumpa inte liv i gubben till vilket pris som helst. Stackars man! Låt honom få dö i fred, dö en naturlig död. Också han måste ha rätt att få dö en gång, precis som våra föräldrar. Föreställningen om att livet har ett värde i sig grundar sig på föråldrad metafysik.

2007-jun-02 @ 12:28 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

successionen nationalpoeter

Lugudeks artikel i Tidningen Kulturen fick mig att fundera över den heliga successionen av nationalpoeter i svensk kultur; på 30-, 40-, 50-talet var det Heidenstam, på 60-, 70-, och 80-talet var det Ekelöf, på 90- och 00-talet är det Tranströmer, och jag gissar att Bruno K. Öijer kommer att axla den rollen efter Tranströmer i takt med poetry slams framväxt, han läses redan mer än denne. Sedan? Vem kommer sedan? Vad tror ni? Malte Persson? Anna Hallberg? Lars Mikael Raattamaa? Man kan lägga märke till att det på sistone har tenderat att uppstå en nationalpoet vartannat årtionde, Ekelöf på 30-talet, Tranströmer på 50-talet, Öijer

på 70-talet. Kanske vi redan har en kommande nationalpoet mitt ibland oss, en 90-, eller 00-talist. Vem gissar ni på? Jag gillar att leka med dessa tankar. Jag kommer bara på Johannes Anyuru. Hittar ingen bättre. Han har traditionen och klassicismen. Fast jag tror inte ännu på honom på det sättet som jag tror på Öijer som kommande nationalpoet, jag bara hittar ingen mer passande för den rollen, en poet som förenar det multikulturella med klassicismen och linjen från Heidenstam (fast hur bildad och rotad i traditionen Johannes Anyuru egentligen är, vet jag inte, hjälp mig ni som vet. Var hans iliaden-referenser bara en posé, eller
har han Heidenstams klassicistiska bildningstyngd?) Men jag delar Johan Lundbergs svartsyn på samtidspoesins dekadens, hans
senaste debattartikel i expressen är hans bästa och mest seriösa hittills.

2007-jun-01 @ 12:20 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Intelligent kritik mot Malte Persson

Puh! Äntligen någon som kommer med intelligent kritik mot Malte Persson och hans likar! Jag rekommenderar er att läsa denna artikel i Tidningen Kulturen. Olav Pjotr Lugudek sätter ord på något dimmigt. Jag har inte blivit klok på Malte Persson. Jag har en fruktansvärd ambivalens i mitt förhållande till honom, och jag vet inte hur jag ska tänka och tycka. Det värsta är att han inte lockar mig till att fördjupa mig i hans författarskap. Det är något ihåligt med det, som inte lockar annat hos mig än måhända min kärlek till språklig ekvilibristik, som är ganska underordnad. Men det värsta är att det är så många andra också som inte blir kloka på honom, och som knappast kommer med någon vettig kritik heller, vilket inte därför hjälper mig att bli klokare på honom heller. Jag har lite samma förhållande till Martina Lowden som jag har till Malte. Jag vet inte vad jag ska tycka och tänka. Jag är förvirrad. Lugudek kanske ger mig lite perspektiv. Ack, om jag bara hade orkat sätta mig mera in i dessas litteraturer! Men dom lockar mig inte. Jag är förtvivlad.

2007-maj-29 @ 14:23 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Föredrag om Tor Ulven

Tisdagen den 5.6. kl. 18.00 skall jag hålla ett föredrag om "Tor Ulven, tiden och döden" på Skarpnäcks bibliotek som inledning till en av mina poesikvällar där. Jag tror det blir mitt första litterära föredrag. Annars har jag hållit en del predikningar och bibelstudier upp genom åren, då när jag var kristen. Det blir en stor ära för mig att det blir Tor Ulven som får inleda min karriär som litterär föredragshållare. Han ligger mig mycket, mycket varmt om hjärtat, han är nog överlägset poeten nummer ett i mitt liv just nu. Ni som håller av Tor Ulven, kom gärna och lyssna!

2007-maj-29 @ 13:49 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

:
Det är betecknande att människan fortfarande har långt hår på och kring sina mest primitiva områden; könsorganet, anus, armhålorna och huvudet.

2007-maj-22 @ 13:24 Permalink aforismer Kommentarer (2) Trackbacks (0)

ett av mina många in-i-livet-lurerier

är att jag skriver på en roman. Om den någonsin kommer ut eller blir färdig, är mig för tillfället likgiltigt, ännu behöver jag inte så stor bit av självhävdelsedrogen att jag på nåt sätt skulle behöva detta. Men jag har inget emot att låta er få inblick i mitt arbete med den, vad den handlar om, eftersom jag inte bryr mig om hur arbetets historia framöver kommer att löpa, och inte heller bryr mig om att överraska någon, eller att odla en hemlighetsfull författarroll.
Bokens titel är tillsvidare "Legenden om Wilhelm Kavil", och är en slags Robin Hood-legend i modern förklädnad, med Howard Pyles Robin Hood-saga som strikt förebild (även språkligt). En viktig utgångspunkt är mina egna erfarenheter som skogsbohem, som långt kommer att styra innehållet. Huvudpersonen Wilhelm Kavil lånar för tillfället många drag från både Robin Hood och Esaias Tegnér. Näst-huvudpersonen lånar mest från Vilhelm Ekelund, mig och broder Tuck. För tillfället arbetar jag med fragment till romanen, som jag till slut skall sammanställa, dvs. allt som poppar upp skriver jag ner, träffande repliker och dialoger framförallt, i en enda härva. Sedan skall jag sålla i härvan, ta fram det bästa. Det är första gången jag arbetar med romaner på det här sättet, jag har skrivit flera tidigare, men det var ett skrivande från början till slut. Jag märker att det här sättet jag nu jobbar på är mycket mer effektivt, och alstrar verkligen pärlor och nästan bevingade ord - liknande grejor.

2007-maj-18 @ 14:12 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (2) Trackbacks (0)

:

För mig är det inte mer meningsfullt eller mer värdefullt att fortsätta leva än att göra självmord. Jag står egentligen helt liktiltig inför valet av det ena eller det andra. En sådan människa gör bara ett slumpmässigt val mellan dessa två. Väljer hon att fortsätta leva, kommer hon att använda en hel del energi åt att lura sitt medvetande att stå fast vid sitt val, och inte hela tiden vackla mellan livet och döden, eftersom en sådan vacklan är psykiskt påfrestande. Resten av hennes liv kommer egentligen att bestå av olika sätt att lura sig själv in i livet, överdrivet medveten om, och egoistiskt-konstnärligt regisserande det teatraliska bedrägeriet.

2007-maj-18 @ 13:42 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

:

Självhävdelsen är som en drog vi tar för att orka överleva. Vissa behöver den bara lite grann, andra måste ha massor, så mycket det bara går. Man skadar och kör över andra i samma grad som man tar drogen. Men ingen kan undgå att ta den; så snart vi slutar ta den, gör vi självmord.

2007-maj-18 @ 13:33 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

:

Berömmelsen är som äktenskapet; de som är utanför vill in, och de som är innanför vill ut.

2007-maj-18 @ 13:29 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

till Tor Ulven

I

det brister i tidmusik
det faller i tidmusik
det tystar i tidmusik
lyssnar i tid skogar i tidmusik
lever i tid det där i tid som brister i tid

det brister i tidmusik
det kistar ande i tidmusik
det tidar löv, det havar mot botten i tidmusik
ett grässtrå som brister i tid
det faller i tid

II

det avtidar i tidelöv;
ta nu det där
avtid det där
avtig det upp ur tidmusik

det avtidar, avvissneviskar i tidelöv;
ta nu det där som,
avtid det där som,
avtid det ut ur fossilmusik

det avtidar, avvissneviskar,
mannar i tidelöv,

det tystar

brister i tid

2007-maj-16 @ 10:58 Permalink dikter Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Sjukdomens välsignelse

Hela fredag och hela söndag satt jag bara i min kåta och läste och tänkte. Det berodde på ett sår under foten som jag fick när jag dansade barfota genom skogen, och som inte kunde läka om jag rörde mig för mycket, det gick hela tiden upp igen. Det är första gången jag spenderar hela dagar i kåtan ensam. Det var en underlig upplevelse. Annars har jag min dagliga rutin av att gå till bibliotek och sitta där och läsa och skriva, mitt jobb med andra ord. Det skedde mycket under dom två dagarna i mitt medvetande. Jag läste och skrev mest inför nästa deltanummer om cynism. Jag nådde en hel skopa klarhet i min relation till cynismen. Jag läste

Houellebecqs essä "Att överleva - en metod" en gång till. Och det kändes som om ingen har själavårdat mig så djupt som just Houellebecq i den essän. Jag funderade på relationen Houellebecq-Tor Ulven. Jag upplevde att de båda hade nåt slags gemensamt i sin cynism, jag vet inte vad, nån slags uppgivenhet, nån slags försonlighet. Dom är inte bittra längre, på nåt sätt. Som om cynismen alltid måste vara bitter, liksom. Försonad cynism. Ömsint cynism? Finns det en ömsint cynism? Jag kände nåt sånt inom mig under dom två dagarna.

2007-maj-15 @ 14:46 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Första gången på Rönnells Antikvariat

Idag var jag för första gången på Rönnells antikvariat. Det var festligt. Antikvariaten är ju nästa det enda stället där man kan hitta riktigt gamla böcker, på biblioteken är de så ofta magasinerade, vilket har gjort mig mäkta irriterad. Och jag älskar att läsa i gamla böcker, på den där gamla dufvo-svenskan. Hellre än att beställa fram från magasinen (det gillar jag inte), så går jag till Rönnells och sitter där och botaniserar och läser, som vore det vilket bibliotek som helst. Jag köpte "Veri similia I-II" av Vilhelm Ekelund, och en pocketutgåva med valda dikter av Johannes Edfelt. 100 kronor blev det att kosta tillsammans, det var så billigt att jag inte kunde motstå köpelsen, även om jag egentligen inte har råd att köpa några böcker numera. Men jag har inga böcker av vare sig Ekelund eller Edfelt i min lilla kåt-boksamling, och det går bara inte för sig, dom betyder alltför mycket för mig. Men när det gäller pengar, så vet jag innerst inne att jag har råd att köpa dom, eftersom min pengabrist egentligen härrör ur en monumental förtjänstjobbslathet som mitt läseri har försatt mig i, och jag vet hur jag skall skaffa mig pengar genom förtjänstjobb när det verkligen gäller. Jag är bara så lat, att jag hellre äter asketiskt så att jag får läsa mer, än jobbar så jag får äta bättre, men läsa mindre. Ja, ja, det är det här med att prioritera själskost framför kroppskost. Bara jag inte blir för fanatisk....skulle kanske ibland behöva nån borgerlig morsa med piskan i beredskap över min lata rygg. Annars har jag börjat ta pianolektioner hos mig själv. Jag har tröttnat på gitarren - kommer inte vidare i min komponering, jag har fastnat ordentligt. Alltså övergår jag till ett instrument som jag som kompositör kan utveckla mig vidare på. Och visserligen har mina förväntningar infriats. Jag sitter ofta nu och spelar i Skarpnäckskyrkan, en församling inom Svenska Alliansmissionen, som jag annars också brukar besöka. Dom har en massa pianon överallt där, sammanlagt kanske sex stycken. Det har blivit lite nationalromantiska improvisatoner nu i början, lite Debussy, Ravel och Rachmaninov. Och lite postmodernistisk vims. Jag känner att jag genast kom in i spelandet, ett tu tre bara, inga grunder här inte, bara rakt på komponerandet, ho, ho, ho, ho.....det är så roligt!

2007-maj-07 @ 20:28 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Litterärt dagdrömmeri

Dagdrömmeri i solen i morse: Att en gång få nåden att skriva ett jätteverk, "En subjektiv svensk kulturhistoria från Swedenborg till Jäderlund" i sex tjocka band, var och en på 400 sidor, där jag med fokus på skönlitteratur, religion och filosofi (m.a.o. där min kunskap är starkast) målar upp alla mina intryck från hela denna tid, och på ett poetiskt, essäistiskt,

Vilhelm-Ekelund-aktigt sätt skissar upp och karakteriserar alla mina kära gamla läromästare och andra intressanta fenomen, helt utifrån mina egna särintressen, inte alls med anspråk på all-representativitet och någon slags vetenskaplighet, men dock så sanningsenligt jag förmår. Jag skulle med förkärlek ägna mig åt de religiösa schismerna kring P.P. Waldenström och Waldemar Rudin, den religiösa liberalismens genombrott i Rydberg och Wikner, personlighetsfilosoferna från Geijer till Vitalis Norström, striden kring C.G.af Wirsén, positivismens
genombrott inom teologin, väckelserörelsernas genombrott, oxfordrörelsen med de svenska författaromvändelserna, modernismens genombrott i poesin, de estetiska obegriplighetsstriderna från 40-talet fram till idag, filosofer till kulturpersonligheter som Alf Ahlberg, John Landquist och Hans Larsson, existentialismens assimilation hos svenska författare, filosofer och teologer, den svenska kristna humanismens historia och rötter, Striden mellan Sven Lidman och Lewi Pethrus, nyromantiken på 50-talet, den svenska sekulariseringsteologin och nyortodoxin, nyandlighetens genombrott i Sverige, Svenska Akademins nyare historia, den svenska postmodernismen och mycket mycket mer... Jag har en förkärlek för kulturella historieverk, vare sig det gäller kyrkohistoria, filosofihistoria eller litteraturhistoria. Jag bollar hela tiden med sådana översiktsverk. Och jag tycker dom är för få och för likriktade och för små format och allting, jag skulle vilja göra en insats på just det området, för jag älskar dom så gränslöst. Ja, den som var lite mer disciplinerad än jag...han skulle väl mäkta något sånt. Tills vidare är detta en av mina dagdrömmar, och jag är rädd att det så kommer att förbli. Vad har ni för litterära dagdrömmar?

2007-maj-03 @ 13:55 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (6) Trackbacks (0)

Matlag hos skogsfolket

Jag och en av mina grannar bland "skogsfolket" skall börja med matlag varannan dag hos varann, för att öka sammanhållningen i det annars så splittrade och individualistiska skogsgänget. Vi börjar vi två, så får dom andra haka på om dom vill. Skall man ha någon slags sammanhållning, bilda nån slags "stam" eller "klan" i skogen, så tror jag nästan bara på matlag. Alla politiska, religiösa eller ideologiska kitt är dömda att misslyckas. Vi måste återvända till ursammanhållningen, som är dela måltid tillsammans, det mest primitiva och basala. Min skepsis till kollektiva projekt är annars nästan gränslös.

2007-apr-28 @ 14:17 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Jag gillar att bajsa i skogen

Jag gillar att bajsa i skogen. Gräva ett hål. Bajsa. Täcka igen. Jag gillar att bajsa i skogen. För då slipper jag bli slickad i röven av kissblandat vatten när bajskorven stundom faller pladask (ja naturligtvis har jag kissat innan jag bajsar, min dummer!) Men allra mest gillar jag att bajsa i skogen därför att då får jag bajsa rakt in i Guds rumphål - som den Helige Aposteln sade: "Nu se vi såsom på dunkelt sätt, såsom i en spegel - men då skola vi se ansikte mot ansikte."

2007-apr-26 @ 13:42 Permalink dikter Kommentarer (2) Trackbacks (0)

Mina gråt-dikter

Det har kommit en massa gråt-dikter fram under senaste tiden, det är inte jag som har bestämt det, och jag vet inte när dom ska sluta (och det tycks heller inte ha något att göra med mitt humör). Igår kom det en till. Gråt-dikterna har blivit så många att dom snart fyller en hel diktsamling. Kanske den kommer ut nån gång. Då skall den få heta "Gråt", ganska enkelt. Här är den sista gråt-dikten:

Granen böjer sitt huvud i kvällsbön
tvinnar en tråd av gräs
binder ena ändan runt sin fot
och andra ändan i sin topp
så gråter hon och samlar in sina barn igen
samlar in alla världens städer
det är kväll och hon täljer den åter varsamt
lägger sedan deras nakna fötter mot gräståden
kysser på deras nakna pannor ett kors av kåda och tårar
sakta böjer hon huvudet spänner gräståden
skjuter ett rop

rakt upp i mörkrets hjärta

2007-apr-26 @ 13:25 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Hallå där!!

Hallå där!!
Hallå jordens befolkning!
Ni är inte döda.
Ni finns till.
Ni finns dill.
Ni finns mynta och kamomill.
Ni finns grill.
Ni finns sill.
Ni finns faktiskt till.

Ni finns drill.
Ni finns till.
Ni finns pistill.
Hallå där!!
Ni finns faktiskt dill.

2007-apr-26 @ 13:16 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Beställningsverk

Mitt första beställningsverk skrevs igår. Jag samarbetar lite med en kompositör, han komponerar melodier till mina texter, och jag skriver texter till hans melodier. Han ville att jag skulle skriva en Luciasång till en av hans grejer. Vad tycks:

Luciasång

Midvinternattens sång, buren av stjärnor
faller som stilla snö över tärnor.
Ned genom seklernas minnen av ljuset
faller den, löser sig upp i bruset:
Sankta Lucia! Drottning av jorden,
kom med din vita tröst till oss i Norden!
Stilla hon skrider för att befria;
Sankta Lucia, Sankta Lucia.

Inte så dum va? Passar ju bra såhär i sommarens annalkande.

2007-apr-26 @ 13:14 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

senaste uteliggar-nytt

Igår kväll läste jag Tarjei Vesaas "Isslottet" och grät. Idag stönade jag av lycka när jag "gick till jobbet" genom den solförklarade vitsippsskogen mellan min kåta och Skarpnäck. Killen som bodde hos mig har flyttat till en egen kåta nu. En och en halv månad bodde han hos mig. Trångt var det, men berikande. Lättnaden var dock stor då han for. Jag har börjat steka bröd varje morgon och kväll. Grahamsbröd, dränkt i olja. Det blir både billigare och godare än tidigare då jag åt butiksbröd. Annars har livskänslan stegrats avsevärt sedan jag fick min kåta i Februari. I takt med att mitt liv börjar rutiniseras igen, återvänder jag till den stilla försoning och harmoni jag upplevde innan jag begav mig på luffen. Jag tappade den för en tid. Nu återuppstår den i ny form. Genom död till liv. Och så har mitt värdesättande av rutinen och monotonin fördubblats. Jag har blivit högkyrklig. Men jag föredrar naturen som kyrka. Naturen har en mycket formalistisk liturgi, minns det alla ni spiritualister och mysticister. Munk. Min själ håller på att förmunkligas.

2007-apr-24 @ 15:55 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Intryck från Textmässan

I helgen var jag på Textmässan, "Sveriges andra bokmässa". Det har blivit två mässor tätt på varann, jag var också på Street ord&text för nån vecka sedan. Upplevelserna har varit så positiva, att jag tänker anstränga mig för att besöka dessa mässor varje gång de ordnas. Det är som ett paradis för en tidskriftsredaktör.

Jaa-a. Vad har satt djupast spår under helgen då? Jag tror det måste bli Carl-Mikael Edenborg, Stig Saeterbacken och Magnus William-Olsson. Den förstnämnde träffade jag för andra gången, efter att ha hört honom på den där Stjernfelt-Thomsen-grejen. En underlig filur. Jag har tänkt på vad Stig Saeterbacken sade om sin boks huvudperson, att "han var ond uttapå men snill inni seg, akkurat som Carl-Mikael Edenborg". Jag kände att det stämde på nåt vis. Edenborg påminner lite om Johan Nordgren, noterade jag också. Den där råa pojkaktigheten. Stig Saeterbacken upplevde jag som en norsk Teratologen, och dessutom håller han själv på att översätta sin svenske like. Han berörde mig med sin uppläsning ur sin bok. Rått och skört. Magnus William-Olsson träffade jag för första gången. Jag överraskades av att han hade en så karismatisk och stöddig personlighet. Jag hade föreställt mig honom mer som en Malte Persson. Och inte så kraftigt byggd. Det var hans uppläsning av Kavafis som jag tog med mig som en höjdpunkt. Hans sätt att läsa var något för mig tidigare okänt, något ofantligt vackert. Det fick mig att falla för Kavafis, och beställa Kavafisboken som recensionsex. En recension av boken är alltså att vänta. En del andra böcker att recensera hittade jag också. Och så märkte jag att jag låg på efterkälken med recenserandet - modernistas Pietro berättade för mig att recensenter vanligtvis är ute redan när bokkatalogen för nästa termin har kommit ut, och utser redan då vad de vill recensera. Jag tror jag skall göra så, jag också. För nu fick jag inte recensera Martina Lowdens Allt, det var redan för sent. Fast jag är ju ingen nyhetstidning, och vill inte heller recensera på det sättet. Men man får väl underordna sig om man skall få sina böcker gratis, ho, ho, ho....(vilken list!, bara det skulle räcka för mig, arme biblioman, som orsak att göra en tidskrift!) (men min kåtas begränsade utrymme fängslar min bibliomani till att hålla mig till usla 200 böcker - men det fungerar om jag ständigt rensar ut sånt jag läst och grubblat över färdigt, som jag inte absolut behöver som referenslitteratur resten av mitt liv, så att det skapas plats för nya böcker, för böcker skall ägas, så är det bara!)

2007-apr-23 @ 14:42 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Sören Ulrik Thomsen

Jag var i går kväll och lyssnade på paneldebatten "Kritik av den negativa uppbyggligheten" på Kulturhuset, i anknytning till den på Ruin förlag nyss utkomna boken med samma namn. Bland debattörerna fanns bokens författare Sören Ulrik Thomsen och Frederik Stjernfelt, Carl Mikael Edenborg, kritikern Maja Lundgren, dramatikern och redaktören Daniel Andersson och Harald Hultqvist, Ruinförläggaren och samtalsledaren. Jag träffades av en värmande fläkt från det danska gemytet - jag har haft många danska nära vänner genom åren - och minnena från dem uppstod liksom i Thomsen och Stjernfelt. Thomsens varma utstrålning och lediga sätt berörde mig - det var ingen överraskning när han berättade att han var kristen - det visste jag inte först. Hans utstrålning påminde mig om andra kristna danskar jag känner och beundrar. Stjernfelts utstrålning var av ett helt annat slag - lite svalt intellektuell och dammigt professorsaktig - men med en charmerande distré anspråkslöshet. Jag satt på helspänn hela den kvällen - slukade allt dom danska gubbarna sa. Dom satte ord på en massa flummiga aningar jag haft, och jag upplevde ett starkt igenkännande. Men en del av det dom sa träffade nog ömma punkter i mig - det har drivit mig till självrannsakan. Jag är inte helt obesmittad av det dom kritiserar i sin bok, det konstaterar jag nu när jag läser den. Jag roffade åt mig ett gratis recensionsexemplar, och en recension av boken är därmed att vänta i nästa

Deltanummer. Mer än så här skall jag därför inte avslöja om mina spekulationer kring boken. Det intryck Sören Ulrik Thomsen gjorde skall jag bevara som något heligt.

2007-apr-20 @ 15:07 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

ska jag flytta till Bjärka-Säby?

Idag har jag funderat på om jag skall flytta till naturreservatet i Bjärka-Säby nära Peter Halldorfs Nya Slottet, ett centrum för kristen mystik med en klosterliknande kommunitet (som jag i såfall skulle vilja bli en del av, antingen på avstånd, från mitt tält, eller boendes med dem i slottet), och leva där ifred från stadslivets larm och konkurrens, som jag numera tvingas stå i kontakt med. Det känns mycket frestande, men det innebär vissa praktiska svårigheter som gör att jag tillsvidare kommer till den slutsatsen att jag skall stanna. Och jag försvarar mig med att "jag skall vara I världen men inte AV världen" som Jesus sade, och med tanken på att det kanske behövs sådana som mig just i stadslivets larm, som vittnar om att det finns någonting annat. Men det är en fruktansvärd utmaning att inte förpestas av stadslivets konkurrens. Att inte skapa sig ett namn (varumärke!) och rida på sin originalitet. Jag bävar inför utmaningen. Klarar jag inte den, flyttar jag till Bjärka-Säby. Klarar jag den, är mycket vunnet. På det sistnämnda när jag inga alltför höga förhoppningar. Men när det blir för svårt, vet jag i alla fall vart jag skall gå, och det känns bra.

2007-apr-16 @ 18:41 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (1) Trackbacks (0)

bortom det politiskt korrekta

Det är nåt konstigt. Just nu är jag djupt gripen av gammal rostig, djupt politiskt inkorrekt kristen uppbyggelselitteratur, sånt som jag trodde mig färdig med för länge sedan. Och detta trots att jag inte har ändrat min agnostiska, nihilistiska livsåskådning ett dyft. Jag läste några predikningar av den konservative, rosenianske prästen Fredrik Hammarsten från början av 1900-talet, som handlade om Kristi död på Golgata, predikningar genomvävda av styggeliga teorier om en exklusiv Jesus, om en Jesus som försoningsoffer åt en hämndgirig Gud, som var gängse på den tiden i nyevangeliska kretsar, och trots detta grep dom mig på djupet, dom gjorde nåt med mig där nere på botten av allt, vet inte vad, nåt liknande som den där Kristusupplevelsen under min sjukdomstid som jag skrev om tidigare. Den enda slutsatsen jag kan dra av detta, är att det finns något bortom det politiskt inkorrekta, nåt bortom det intellektuellt oacceptabla. Detta kan förklara varför man fortfarande kan få behållning av fascistoida författare och filosofer som Hamsun och Heidegger. Jag fick lust att publicera nån predikning eller betraktelse av Hammarsten i nästa nummer. Det skulle kanske reta upp en och annan sanningens stridsman. Det skulle bara vara kul. Samhället håller på att dö av politisk korrekthet.

2007-apr-12 @ 16:53 Permalink teologi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

:

Sex, parrelation och barn är en livets bonus - inte en livets och lyckans nödvändighet. Först genom denna insikt kan en människa komma till ro och slå livslånga, riktigt djupa rötter i både människor och mull.

2007-apr-04 @ 13:54 Permalink aforismer Kommentarer (2) Trackbacks (0)
:
Bättre fattig och lycklig än rik och stressig.

2007-apr-04 @ 13:52 Permalink aforismer Kommentarer (2) Trackbacks (0)
:
Kunskap: bildningens fiende nr. 1. Martina Lowdens och Malte Perssons både största styrka och största svaghet är att de läser/har läst för mycket.

2007-apr-04 @ 13:50 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)
:
Den som lärt sig se på skönhet i förgängelsens ljus, gläds åt den och njuter - men begär den inte längre.

2007-apr-03 @ 19:18 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

förnyat teologiskt intresse

80% av min bildning består av teologi. Nu har intresset för mina rötter vaknat igen, och jag håller på att skriva en text om "litterära perspektiv på kristen uppbyggelselitteratur". Jag håller på att undersöka några av mina gamla husgudar utifrån de litterära perspektiv jag nu har vunnit mig sedan skönlitteraturen blev mitt huvudintresse; bl.a. Sven Lidman (dvs. efter omvändelsen), N.P.Wetterlund, Waldemar Rudin, Emil Gustafson, Nathanael Beskow, Erling Eidem och Frederik Godet. Dessa har jag funnit vara bland de estetiskt mest intressanta av mina talrika gamla vägledare under min kristna era. Jag vet inte vad den här texten skall bli. Kanske en längre essä, kanske en uppsats. Jag tror jag kommer att sitta en del på teologiska högskolans bibliotek i Bromma och syssla med detta, det biblioteket är länken bakåt till rötterna för mig här i Stockholm. Att hålla en levande kontakt med sina rötter framstår för mig som ytterst hälsosamt och upplivande för känslorna. Att läsa sina rötter med nya ögon. Det är så spännande. Än idag, som agnostiker, märker jag att kan kan få mycket behållning t.o.m. av de mest konservativa av mina gamla kristna vägledare (t.ex. Gustafson och Godet). Sist och slutligen är vi dock alla människor.

2007-mar-31 @ 12:35 Permalink teologi Kommentarer (0) Trackbacks (0)

George Eliot

Är helt uppslukad av George Eliots "Middlemarch". Ibland kan man finna sig själv i gamla böcker, och komma en bit vidare på vägen mot fördjupad självkännedom. I Dorothea har jag hittat en själsfrände. Eliots moraliska sublimitet i Middlemarch är något för min läsning tidigare okänt. Nu förstår jag att hon inte för ingenting har placerats bredvid James, Conrad och Austen.

2007-mar-23 @ 20:55 Permalink äldre skönlitteratur Kommentarer (3) Trackbacks (0)
:
Vad jag vill använda mitt liv till: att bli en barmhärtig cyniker.

2007-mar-23 @ 20:49 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

lista över mitt livs mest avgörande författare

Jag tycker om listor. Nu har jag försökt lista de författare som, alltsedan jag lärde mig läsa, har betytt mest för hela min mänskliga utveckling. Med de här namnen i bakhuvudet vet ni redan ganska mycket om vem jag är, eftersom mitt liv i så stor grad har formats av böcker. Dom här böckerna har också det gemensamt att jag minns dem med värme och gärna återvänder till dem.

5-8- åring: Hergé, Vangsgutane, Thorbjörn Egner, Anne Cath. Vestly, Venner for livet, Arthur Maxwell, Astrid Lindgren, Elsa Beskow, bröderna Grimm, Asbjörnsen & Moe, John Bauer, H.C.Andersen, Zacharias Topelius, Andrew Lang (färgsagoböckerna), John Bunyan, Daniel Defoe, Selma Lagerlöf, Harriet Beecher Stowe, Lew. Wallace (Ben Hur), Laura Ingalls Wilder, Johanna Spyri, Kari Vinje

9-12- åring: C.S. Lewis, Howard Pyle, Edward Rice Burroughs, Alexandre Dumas, Mark Twain, Jules Verne, James Fennimore Cooper, Hans Nielsen Hauge, J. L.Runeberg, Elias Aslaksen, sångboken "Mandelblomsten",

13-15- åring, efter min religiösa omvändelse: Bibeln, Tidskriften ?Skjulte Skatte?, Aron Schytt, Runar Schildt (en sparv i tranedansen), Hannah Whitall Smith, Johan Oscar Smith, Axel Smith, Enok Hansen, Brother Lawrence, Thomas a Kempis, Miguel Molinos, Madame Guyon, Fenelón, C.Skovgaard-Petersen, Emil Gustafson, Gerhard Tersteegen, C.H.Spurgeon, F.B.Meyer, Charles Finney, A.J. Gordon, Johann Arndt, E.M. Bounds, Evan Roberts, Jessie Penn-Lewis, Johannes Müller, Andrew Murray, A.B.Simpson, R.A. Torrey, Sadhu Sundar Singh, Watchman Nee, N.P. Wetterlund, David Petander, David Brainerd, Frank Mangs, John Wesley, Olfert Ricard, William Booth, Catherine Booth, Fransiscus av Assisi, Marskalken (Catherine Booth jr.), sångboken Herrens Veier,

16-17-åring, vid tiden för mitt möte med nåden: Ole Hallesby, Samuel Morris, John Nelson Hyde, Poul Madsen, J. Fjord Christensen, C.O. Rosenius, Fredrik Wislöff, Runa (Elisabeth Beskow), Zac Poonen, J.C.Bring, Fredrik Hammarsten, Lina Sandell, Thomas Wilcocks, Martin Luther, Erik Pontoppidan, Adolf Bjerkreim (Kristus åpenbaret i kjöd) Dinah Schytt, P.P.Waldenström, sångboken "Schibboleth",

18-19- åring, efter min flytt hemifrån och under halvåret I Norge: Waldemar Rudin, F. Godet, Auguste Sabatier Pontus Wikner, Viktor Rydberg, Emmanuel Swedenborg, F.W.Farrar, Gustaf Aulén, Nathan Söderblom, Thorsten Bohlin, Anders Nygren, Augustinus, Karl Barth, Emil Brunner, Sören Kierkegaard, Valdemar Ammundsen, Bo Nylund, Jakob Böhme, F.G.W. Schelling, Novalis, Friedrich Hölderlin, J.W.von Goethe, Samuel Taylor Coleridge, Ralph

Waldo Emerson, William Wordsworth, Eva-Stina Byggmästar, Stefan Gustavson, Neale Donald Walsh, A.W.Tozer, Henry Drummond,

20-21-åring, under min studietid: Johannes av Korset, Peter Halldorf, Wilfrid Stinissen, Harry Månsus, Tommy Hellsten, M. Scott Peck, , Hjalmar Ekström, , Emilia Fogelklou, Pierre Teilhard de Chardin, Rabindranath Tagore, Kahlil Gibran, Vilhelm Ekelund, Gunnar Björling, Andre Gidé, Knut Hamsun, Fredrik Böök (illustrerad litteraturhistoria), Söderhavshövdingen Tuiavii (Papalagi), K.G. Hammar, John Shelby Spong, Thomas Merton, Simone Weil, Sven Stolpe, J.R.R.Tolkien, Jakob Tegengren, Arvid Mörne, Jarl Hemmer, William Johnston, Harry Blomberg, Kristian Schelderup, Gunnar Brandell, Maria Suutala, Owe Wikström,
22-åring, under min luffartid: Friedrich Nietzsche, Arthur Schopenhauer, Michel Foucault, Johannes Edfelt, Herman Hesse, Tor Ulven, Andreas Björsten, Johan Nordgren, Ann Jäderlund, Bruno K. Öijer, Eric Pauli Fylkeson, Michel Houellebecq, Ola Sigurdson, Martin Heidegger, Dan Andersson, Pär Lagerkvist, Sven Delblanc, Lars Gyllensten, Georg Henrik von Wright, Knut Jaensson, Verner Boström, Ruth Halldén, Carl-Göran Ekerwald

2007-mar-22 @ 20:27 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

den 2 April gör jag ett framträdande

på Romantiska förbundets måndagsträffar på Gotlandsgatan 74. Så här står det i förbundets programblad om kvällens program: "Inledare Lars Larsen, estradpoet, trubadur och redaktör för litteraturtidskriften Delta berättar om sitt arbete med litteraturen. Han presenterar sin tidskrift, läser sina dikter där han presenterar "verbismen" samt sjunger några sånger. Var välkomna!

2007-mar-21 @ 12:50 Permalink Dagbok Kommentarer (0) Trackbacks (0)
:
medkänsla: indikatorn på hur djupt du har genomskådat maktens och duktighetens ihålighet.

2007-mar-19 @ 16:22 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

den litterära duktigheten

Den där duktigheten som Loes Doppler talar om. Hjälp, jag känner hur den smyger sig in i mitt arbete. Min äregirighet vill laga en tidskrift som kan tävla med andra stora litterära tidskrifter. Hjälp! Vad ska jag göra med min äregirighet? Jag VILL inte fastna i nån litterär duktighet, jag vill inte bli nån förutsägbar sprängbeläst vördad litteratörtyp som för länge sedan tappat sin gode djuriskhet och pippi-het. Jag vill inte upprätthålla någon roll, jag vill inte styras utifrån, jag vill inte göra litteraturen till mitt statusfängelse för resten av livet, jag vill inte tappa förmågan att tillåta sig att plötslig tappa lusten på litteraturen och syssla med nåt annat resten av mitt liv! Jag vill inte göra nån bra tidskrift, jag vill inte prestera nåt, jag vill inte anstränga mig, jag vill inte upp ur den gode bekvämlighet som jag nu fastnat i sedan jag begav mig ut på luffen, denna välsignade lathet och lättja som jag tror är det enda som kan

tävla med och kanske övervinna min gigantiska smak för STATUS. Käre Jesus Mose Sinai, hjälp mig att vara LAT.

2007-mar-16 @ 14:24 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Erlend Loe

Läste just ut Loes Doppler. Vi läser den i en läsecirkel i Skarpnäck. Har någon läst den? Jag kunde inte låta bli att recensera den för Delta, även om den kom ut 2005. Loe har en suverän humor.

2007-mar-14 @ 12:01 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (3) Trackbacks (0)

Besök

Just nu bor det en kille hos mig i min kåta som också har bott i en kåta i närheten av min, men nyligen bodde i lägenhet, och nu är bostadslös ett tag, innan han hittar en bättre lägenhet, eller flyttar tillbaka till sin gamla kåta. Han får sova över hos mig tills dess. Vi har det jättemysigt tillsammans. Det blir mycket pratat. Idag kom killens kompis och en ung tjej som är vän av denna kompis och hälsade på i kåtan. Den unga tjejen ville också flytta ut i skogen i kåta nu i vår. Jag kanske skall hjälpa henne med det. En jättesöt tjej, alltså. Ska bli kul om hon flyttar ut. Det blir bara fler och fler i skogen. Det kan vara lite riskabelt att bli för många, man väcker för stort uppseende, och myndigheterna blandar sig i.

2007-mar-09 @ 17:55 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (2) Trackbacks (0)
:
Inte ens på sin egen blogg får man vara ifred för reklamens påträngande gester. Samhället: en desperat singel.

2007-mar-08 @ 18:43 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)
:
Bara en människa med svag bekantskap med döden kan vara ointresserad av fast gjutna former och traditioner; för resten har dessa blivit vrakspillror att klamra sig vid.

2007-mar-08 @ 18:31 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)
:
ingen är så dekadenskokett som poeten

2007-mar-07 @ 12:02 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Hur skall jag bevara min frihet?

Jag är så rädd att min äregirighet skall få mig att sälja den frihet jag har vunnit mig i mitt nuvarande bohemliv, och som jag upplever som ideellt och så djupt tillfredsställande att jag nästan inte behöver nåt annat. Jag ser farorna så klart nu. Min tidskrift, alla poesievenemang

osv., den poesigrej jag skall ordna i Skarpnäck i slutet av Mars osv, det går bara längre och längre ut i arbetets och pliktens domäner, och äran lockar, det är så lockande att skapa sig ett namn, skapa sig status i den litterära världen. Jag måste sätta en gräns för mig, för jag vill inte snärjas in i plikten, jag vill inte förlora den skapande frihet jag har haft tills nu, och som jag vet är min skaparkrafts kanske yttersta grund. Måtte jag förstå var den gränsen går, vara lyhörd inför mitt inre, så jag inte sabbar det för mig. Poesin behöver min skaparkraft, inte min status och mitt stora namn, och jag måste se till att skydda denna skaparkraft. Eftersom jag är en ganska "snäll" människa till naturen, har jag alltid haft svårt att skydda mig själv, jag har väldigt lätt blivit en "fluga i intressenters nät" för att tala med Erik Lindegren. Jag känner att jag måste bryta detta snällistiska mönster, och ständigt sätta gränser för människor. T.ex. märkte jag just att jag egentligen inte har lust recensera en diktsamling som en vän hade bett mig recensera, och som jag lovade recensera. Den intresserar mig helt enkelt inte tillräckligt för att jag skulle orka skriva om den. Jag måste vara lyhörd för vad mitt inre vill, så jag låter bli att hyckla fram några klichéartade bugningar eller sågningar, likt
det jag så ofta läser i dagstidningar. Jag vill inte bli någon massmedial tyckare som skall tycka till om allt möjligt. Jag vill bevara min frihet, min ro, min integritet, min ödmjukhet, min begränsning. Basta.

2007-mar-03 @ 18:47 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Verbismen utvecklas ständigt!

Fattar någon den här:

jag står och breder,
jag arm, jag väder,
jag far och fäder,
jag träd och träder,
jag mor och mödrar,
jag jord och jördrar,
jag hav och häver,
jag jag och jäger,
jag gråt och gräter,

jag far och fäder,
jag allt och ällter,
jag snö och snällter,
jag grav och gräver,
jag mor och mödrar,
jag kor och ködrar,
jag äng och änger,
jag blod och blöder,
jag lång och längtar,
jag åter och äter,

jag far och fäder,
jag död och däder,
jag sång och sänger,
jag mor och mödrar

Slut på dikten. Store Fabian, verbismen går bara längre och längre i sofistikation, var skall det sluta riktigt? Snart lämnar min diktning det mänskliga släktet, som Czeslav Milosz en gång utryckte sig om den senmodernistiska diktningen, om jag inte aktar mig. En sak har jag förresten märkt i min diktning; att jag har tagit intryck av den gode Johan Nordgren. Jag beundrar hans dikter nåt alldeles hemskt.

2007-feb-28 @ 15:20 Permalink dikter Kommentarer (1) Trackbacks (0)

00-tals poesievenemang och öppen scen

Jag var för några dagar sedan på 00-tals poesiuppläsning "Poesi under taket" där Ida Linde, Martina Lowden, Ida Börjel och Anna Jörgensdotter läste. Jag har nu redan hunnit gå på flera 00-talsevenemang sedan jag kom till Stockholm. Hemma i sängen funderade jag lite på skillnaden mellan poetry-slamklimatet och 00-talklimatet. Det som slog mig var; var är den öppna scenen på 00-tals evenemang? Poetry slam har redan fått en stark tradition av öppen scen, t.o.m. på SM är det öppen scen. Det är något djupt demokratiskt och antihierarkiskt med att detta inslag av öppen scen finns med. Undrar varför inte 00-tal har med detta inslag, dom är ju säkert minst lika måna om den folkliga delaktigheten i sina evenemang som poetry slam är. Det skulle vara så enkelt; varje evenemang kompletteras med en liten öppen scen i slutet, det behöver inte ens ta någon stor plats, bara att den finns där är nog, den får en nästan symbolisk innebörd. Den säger att det finns en gemenskap och en delaktighet, det finns något mer än poeter och icke-poeter, något mer än etablerade och okända namn, att det finns en enhet mellan publiken och de etablerade poeterna, det finns något bortom status och icke-status, bortom allt. Jag är rädd att 00-tal fortfarande sitter fast i en ganska borgerlig och patriarkalisk praktik, att de skulle sitta fast i motsvarande teori tror jag inte på, därför min undran över inkonsekvensen. Jag skulle vilja skriva om detta någonstans, få en debatt till stånd.

2007-feb-24 @ 13:16 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (6) Trackbacks (0)

lunginflammation och kristusupplevelse

Jag har varit sjuk i över en vecka i vad jag nästan säkert tror var lunginflammation. Jag är frisk nu, utan att behöva ta mediciner, åt bara massa vitlök. Jag tycks ha en stark kropp. Jag har älskat den här tiden som sängliggande. Jag älskar överlag att ha stark feber, man kommer så nära livets moderliga, läkande krafter. Jag hade en kristusupplevelse under sjukdomstiden, inte underligt, för jag mediterar alltid så mycket över döden när jag ligger sjuk. En upplevelse av förlåtelse. Det har förändrat mig nånstans på djupet, vet inte vad det var som hände. Jag kände mig förlåten av livet. Genom ljuset från Kristi anlete på korset. Men jag är inte kristen, och kan inte bli det heller. Men jag upplever mig förlåten, det är allt.

2007-feb-21 @ 13:41 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (1) Trackbacks (0)

drömd på peruanska

drömd på peruanska
simmad till vaknad på svanska
vaggad till mig på älskad digska
flerad på ömska
tårad till liv på drömska
broad till man på tjejska

äten på brödska
viskad på sprödska
lockad mot skog på livska
armad på lövska
fotad på klövska
levd mot en hind på blivska

skådad på fjällska
sinad till dagg på källska
gråten till solnedgångska
drömd på peruanska
simmad till lövfall på svanska
sjungen till mig på svanesångska

2007-feb-05 @ 17:06 Permalink dikter Kommentarer (4) Trackbacks (0)

inställningen till publicitet

Refuseringen har inte lämnat mig helt oberörd ändå. Det har fått mig att fundera massor på min relation till publicitet. Och på de idealiseringar av publiciteten som får mig att vilja in dit, in och upp till berömmelsens höjder. Fast jag har mina stunder av genomskådande och förgängelseperspektiv, så kan jag aldrig bli helt fri från dessa idealiseringar, ingen kan det. Vi lockas alltid av större berömmelse, större inflytande över människor, även om vi succesivt desillusioneras efter varje steg vi gör uppåt - när vi upptäcker att även detta är ett lidande, att vara känd, det tynger oss, det är en större arbetsbörda, vi känns liksom mer fria som anonyma, känns som det är lättare då att leva på gräsrotsnivå, där livet egentligen sker, ett stilla liv på djupet (fast detta heller inte innebär något mindre lidande än berömmelsen). Inte ens som kända kan vi undfly vardagen. Den finns överallt. Ledan och gråheten. Det är ofta den vi vill fly när vi ska uppåt i berömmelse. Bli nåt speciellt, leva speciellt. Slippa vanligheten. Men det går inte. Allt blir en rutin til slut. Jag är väldigt kluven i min inställning till inflytande och makt. Jag både vill och inte vill. Jag vet inte vad jag helst vill. Även om jag vet att jag inte blir lyckligare av att komma ut på Bonniers, att vardagen lunkar vidare som förr, så kan jag heller inte låta bli att skapa något värdefullt, och försöka nå ut med det till folk. Det blir som äktenskapet: även om jag vet att det innebär precis lika mycket lidande som singellivet, så vill jag in dit, även om det betyder begränsad frihet och massa annat svårt. Jag får kanske bara en

mer avslappnad attityd till dessa saker, när jag desillusionerar dem. Slumpen får avgöra hur det går. Jag vägrar den där desperata hållningen, det där oavlåtliga sökandet in, in till berömmelsen, in till tjejer. Jag tänker ta en mer vilofylld attityd, och låta livet hända mig. Samma attityd vill jag ha med min tidskrift. Jag tänker låta bli allt onödigt reklamerande och övertalande om att folk ska skaffa den. Fy vilket tungt liv det innebär att hålla på så! Nej, mitt luffarliv har sannerligen fått mig att uppskatta lättjan och långsamheten. Att sluta ta sig själv så högtidligt, att inse sin förgänglighet, sin djupa begränsning. Göra mindre men vara mer äkta. Jag trivs med ett sånt liv.

2007-feb-01 @ 16:41 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (4) Trackbacks (0)

första natten i kåtan

I natt var min första natt i kåtan. Jag eldade på kvällen, och i morse. Det var mysigt. Snart skall jag ha inflyttningsfest. Kåtan ligger kanske en kilometer från David och Sara, så jag får vara helt i fred om jag vill. Det känns bra.

2007-jan-30 @ 19:42 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

inflytt i kåta

Igår träffade jag ett par som bor i kåta i nackareservatet, David och Sara. De bor nära Bagarmossen, invid ån som går söderut från söderbysjön. Jag var på middag hos dem igår tillsammans med några av deras andra vänner. Det var något av det mysigaste jag har upplevt på flera år att äta och dåsa tillsammans med dem i värmen från kaminen. Något sådan är just vad jag har längat efter - att få dela skogsbohemeriet med nån annan, bilda ett läger i skogen, en familj. Ensamheten gör att allt det sköna med skogsbohemeriet tappar sin glans. Jag har lidit mycket under att inte kunna dela min bohemtillvaro med någon annan. Det här var just det jag gått och väntat på. Att hitta andra att slå ihop mig med. Och som vinner min tillit. Det finns såna bohemer som jag inte skulle tänka mig att slå mig ihop med. Men David och Sara vann mitt hjärta. En man på 39 med sin flickvän på 21. Schyssta, ordentliga människor. Inte några nerdrogade ohygieniska uteliggare. De har flera kåtor i närheten som står tomma efter deras kompisar, så jag skall få bo i en av dem. Så nu flyttar jag dit, och börjar leva lite mer som en indian. Och börjar lukta rök! Fast jag fortsätter att använda mig av kollektivboendet Gebers för dusch och klädtvätt och matlag på söndagar. Och jag låter mitt tält stå kvar på samma plats i närheten av Gebers så att jag kan sova över där när jag inte orkar ta mig till kåtan under sena kvällar när jag är på Gebers. Nu fattas det bara en kompis eller partner att dela kåtan med. Tills dess får jag väl bara flitigt besöka mina grannar David och Sara för att ta kål på denna vidriga ensamhet. Vad hjälper det att omge sig med hur mycket människor som helst, om man inte kan dela sitt liv med dom? Jag är förfärligt social av mig, men också förfärligt ensam.

2007-jan-28 @ 15:49 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

refuserad

Idag fick jag refuseringsbrev från Bonniers. Jag trodde jag skulle bli besviken om jag blev refuserad. Nu läste jag refuseringsraderna med en likgiltighet som skrämmer mig. Det känns som om min närhet till döden är så stor just nu, att inget spelar nån roll liksom. Jag bara genomskådar allt som fåfängt, allt är förgängligt. Tankarna om att jag kanske inte är så bra poet som jag trodde, bara snuddade vid mig, för att sedan tappa sin kraft. Jag trodde ju på allvar att jag skulle bli utgiven. Ändå känner jag inte besvikelse. Bonniers har tappat sin auktorítativa makt över mig. Jag kunde se upp till människor och förlag på det sättet förr Nu känns det som jag bara ser på allt mot dödens fond. Jag känner varken besvikelse eller förakt för Bonniers, för att de måhända är alltför trångsynta. Snarare en insikt om att det inte kan vara annorlunda. Jag är själv sådan. Manuset var oerhört romantiskt. Det kanske inte passade deras estetik för tillfället. Eller så var jag inte tilräckligt bra. Jag vet inte. Det är mig likgiltigt. Jag kände en lust att sluta sända manus till förlag, och arbeta för att lyfta fram andras diktning i stället. Det känns på nåt sätt mer meningsfullt. Att få ut en bok har tappat i betydelse för mig. Det är mest fråga om status, tyvärr. Få ut sina dikter, kan man göra ändå. Där är jag redan tillfredsställd. Jag har hittat mitt forum. Jag har fått ut mina dikter. Jag har berört människor. Jag är med i poetgemenskapen. Jag har inget att vinna mer. Annat än status. Tidskriftsarbetet känns mycket mer angeläget för mig än att få ut en egen bok. Tidskriften är min grej. Och poetry slam. Jag instämmer med Eric Fylkeson, när han sa att han tidigare trodde att det beständiga låg i att tryckas och bevaras på papper, men nu insåg han att det ända beständiga var det ogarderade mötet mellan två människor.
Det är värre med ensidigt skriftmässiga poeter, som bara suttit på kammaren, och inte ingår i nån poetisk gemenskap, och som blir refuserade. För dem är kanske just att bli utgiven sättet att komma med i den poetiska gemenskapen, bli uppskattad av de andra stora poeterna. För mig är gemenskapen allt. Status ingenting.

2007-jan-25 @ 13:38 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (4) Trackbacks (0)

Läslust

Just nu har jag en så skön sprudlande läslust, som jag saknat sedan många år. Den där förmågan att uppslukas av en bok, att sträckläsa. Det har jag inte förmått under hela senaste sommar, det har varit nåt konstigt med mitt psyke p.gr.a. den nya livsstilen. I det sista har jag läst bl.a. Johanna Nilsson, Markus Birro, Per Hagman, och "Catherine Millets sexuella liv". Äntligen börjar jag gilla att läsa nya författare. Jag har varit så fixerad vid klassikerna tills nu. Det som är bra med en sådan livsstil som jag har, är att man kan följa sin inspiration helt ut, när man har en läsperiod i sitt psyke, en införlivningsperiod, så kan man följa den helt ut, tills den slaknar igen, och skrivperioden kommer tillbaka, "utförlivningsperioden". Det brukar gå så där i vågor, det där. Det är skönt att inte måsta något i litterär väg, utan att låta det få bölja som det själv vill.

2007-jan-24 @ 15:37 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Nikanor Teratologen

Igår stiftade jag en ny valfrändskap. Av en slump tog jag tag i Nikanor Teratologens "Apsefiston", och konstaterade genast att hur i all världen har denne författare kunnat gå mig förbi. Jag visste inte att Nietsches och Ekelunds kappa har tagits upp i dagens litteratur på det här överväldigande sättet. Utan vidare jämförelser har jag sett mig stå i denna aforistiska tradition sedan jag började skriva aforismer som 19-20-åring. Sedan dess har jag skrivit en mängd aforismer, och har undrat över hur få aforistiker vi har i litteraturen idag. För mig är det en självklar del av mitt skrivande. Och just den där kommenterande aforistiken, som hela tiden står i dialog med klassiska och nutida författare, den är jag särskilt förtjust i, som även Teratologen odlar. Jag tycker nog att Teratologen är lite väl rå för min smak, fast läser man honom rätt är det ju inget problem. Men jag gillar nog mer Ekelund i hans fokus på "metron". I övrigt tycks Teratologens personlighet inte alls främmande för Ekelunds kantiga temperament.

2007-jan-17 @ 12:36 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Ordtoalett

Jag kan tåla många fel och brister hos människor, men en sak jag inte tål i längden, det är att en människa alltid dominerar i samtal på tumanhand, att det är hon som pratar 80-90 % av tiden. Det kväver mig till slut, jag får inte luft. Jag har bestämt mig för att dra mig ur sådana människorelationer. Jag tror de blir destruktiva för båda två. Jag har ganska lätt för att prata och öppna mig, så om det är nån som pratar 80-90% av tiden, tänker jag utgå ifrån att det är hon som pratar för mycket, inte jag som pratar för lite. Å andra sidan låser det sig inom mig i sällskap med sådana människor, så det gör till slut att jag pratar för lite i en ond cirkel. Jag tror det är en allmän psykisk mekanism hos människor. Jag tänker inte mer vara någon människas ordtoalett. Jag kan stå ut i början, men när det blir ett evigt återkommande mönster, tänker jag dra mig ur.
I två människogrupper har jag lagt märke till att denna tendens återkommer; hos åldringar och själsligt såriga medelålders kvinnor. Jag har skrivit en aforism som går såhär: "Den dagen jag ser en icke-senil 75- åring i långt samtal med en 19-åring, och 75-åringen låter 19-åringen dominera samtalet som om åldringen hade något att lära av denne; den dagen kan jag kanske tro att det finns sann helighet här i världen; att människans liv kan vara något mer än ett livslångt sökande efter bekräftelse. Jag har tyvärr inte sett det ännu."

2007-jan-17 @ 12:23 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

när man pratar om trollet

Jag skrev nyss om mitt tillfrisknande från pruttsjukan. Bara några dagar efteråt fick jag min värsta magsjuka på så lång tid jag bara kan minnas. Det gick ända till starkt illamående, jag kunde knappt gå när det var som värst. Jag hade bestämt ätit nåt fuffens. Sedan dess har jag pruttat ganska mycket, men jag har även varit lite tvungen att äta "pruttmat", så jag vet vart det kommer ifrån. Nu är det snart slut med den maten. För fabian, så skör min mage har blivit! Men det där kroniska är borta, det där "stresspruttandet" är borta. Det var en annan känsla.

2007-jan-16 @ 17:23 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Begåvning

Det är lite tabu att prata om sin egen begåvning. Nu bryter jag det tabut, och framstår gärna som lite egotrippad, bara jag får lätta lite på trycket. Det finns många som tror sig vara begåvade, och som andra räknar som begåvade, men som inte är det. Det finns även många begåvade som inte riktigt vågar erkänna sin begåvning för sig själva i rädsla för att för sig själva framstå som självbelåtna. När ens egen begåvning börjar bli ett djupt lidande, ett bittert öde man har dömts till för evigt, då går det inte att gömma begåvningens styrka ens för sig själv i sina allra naivaste stunder. För då har det liksom blivit nåt holistiskt nåt, nåt som man stångas mot vart man än vänder sig. Och som alstrar ett allt tyngre och tyngre utanförskap. För sådana är det bättre att erkänna sin egen överutvecklade intelligens, och börja agera utifrån denna insikt, detta öde. Jag tror inte jag var sådär jättebegåvad när jag var liten. Ganska normal tror jag. Sedan har livets slump fått mig att överutveckla min intelligens genom att den har försatt mig i ett oåterkalleligt utanförskap, parat med ett sjukligt intresse för böcker. Så brukar det gå. Det kunde ha gått annorlunda, det är jag övertygad om, jag tror inte på en medfödd begåvning som nån nödvändighet. Jag tror den oftare uppstår vid vissa omständigheter. Mitt största problem med min begåvning, är att den alltid försätter mig i ett utanförskap gentemot det jag betraktar. När andra kan alliera intelligensen med känslorna, och med känslorna elda under sitt eget rejs, känner jag så ofta att jag liksom kryper ut ur mig själv och situationen, och ser på den nånstans utifrån, där jag inte försöker tar parti, utan bara betraktar och problematiserar i all evighet, och hamnar ofta i nån slags svartsyn, nihilism, hemlöshet. Avundas dessa harmoniska existenser som kan alliera intelligensen med det övriga. Mig bara klyver den itu. Fragmentariserar till döds. Den som inte har varit rädd för att vara sinnessjuk, tror jag inte på allvar har stött på någon större begåvning hos sig själv. Eller i alla fall inte fattat den. För allvarlig begåvning, dvs.holistisk, kreativ begåvning, är alltid ett allvarligt hot mot hela det mänskliga fundamentet, som är en slags produkt av allt det som redan finns, och därför kan störta samman av något alldeles nytt. Jag har aldrig haft någon större mekanisk begåvning, dvs. matematisk-logisk sådan. En vanlig gymnasist skulle vinna över mig nu. Men det spelar inte någon större roll för min självbild som begåvad. Jag saknar det inte.
Jag har mina stunder då jag längtar bort ur min begåvning. Att jag skulle kunna vara skickad för ett normalt samhällsliv. Att jag kunde tro på nåt. Att jag fick ett hem. Att jag vore skickad för äktenskapet. Även om jag vet att lidandet är lika stort där också, hos de "vanliga". Jag gör en massa, skriver en massa, säger en massa som vanlig människa skulle kunna göra. Men jag tror inte på nåt av det. Under allting molar känslan av intethet, att allt bara är en skör konstruktion över avgrundens kosmiska hål. Jag konstruerar mitt liv av gammal vana. Men jag tror inte längre på det.

2007-jan-16 @ 16:59 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

grön ungdom

För några dagar sedan blev jag medlem i grön ungdom/miljöpartiet. Jag har svårt för politik. Den tycks bara passa okomplicerade själar, som vet vad dom vill. Jag vet inte. Jag är nog en för stor nihilist för att trivas in i nåt politiskt fack, men ska jag välja, står nog miljöpartiet närmast. Jag tycker inte om den där överdrivna optimismen och självgodheten man måste pumpa upp i sig om man skall vara politiskt aktiv, den där naiva tron på sina lösningsförslag på allting. Näepp. Sånt passar inte mig. Jag är evigt dömd till mitt överutvecklade intellekt, som alltid skall problematisera allt och alla, och som därför aldrig kan komma till ro någonstans, dömd till evig hemlöshet. Å andra sidan kan jag inte vara konsekvent nihilist. Utan att göra nåt kan jag inte leva längre. Så jag får i alla fall inbilla mig att jag kan göra någon nytta i politiken, så jag kan ge mig själv lite bättre samvete, och således lura mig själv att jag inte är delaktig i världens ondska minst lika mycket som andra latmaskar.

2007-jan-16 @ 14:28 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Oei-arrangemang

Igår var jag på ett poesiuppläsnings-arrangemang arrangerat av Oei. Det gav mersmak. Caroline Bergvall, en norska, var en av de uppträdande, och hon fascinerade mig oerhört. Bad henne om att medverka i Delta, och det ville hon. Det roligaste var att bli mer bekant med Malte Persson och Martina Lowden. Malte såg jag för första gången live. Gillade honom. Martina också. Det blir något helt annat när man träffar folk i verkligheten, istället för att bara läsa om och av dom. Jag dras till det där intelligenta klimatet kring Oei. Jag får bara akta mig att jag inte uppslukas helt av dom.

2007-jan-12 @ 14:23 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Radikala kroppsförändringar

Två radikala förändringar har inträtt i min kropp sedan jag blev skogsbohem: 1) Mina magproblem (kronisk stark pruttsjuka under hela två år) har försvunnit. Den uppstod genast i början av studierna, och höll på i två år, lika starkt, jag tror orsaken var studietidens sociala stress, eftersom läkarna inte kunde hitta några biologiska orsaker till den. Till slut gav jag upp hoppet om att nånsin bli frisk, och försökte försona mig med en tillvaro med ett evigt kämpande mot att släppa prutten i samvaro med andra (tänkte bl.a. att
detta skulle göra mig oförmögen till äktenskap :)) Nu har jag nästan inte märkt att den är borta. Det har gått så sakta och obemärkt. Och det är så otroligt för mig, bara så otroligt, ett under. 2) Min svett har slutat lukta Efter nio månaders nattsömn i skogens friska, rena luft har svettlukten försvunnit. Jag har inte riktigt fattat det förrän nu. Visserligen har jag märkt att jag behövt byta kläder alltmer sällan. Men först i förrgår, då jag lät en vän lukta på mig efter en vecka med samma kläder (även underkläder), och hon tyckte snarast att jag luktade parfym, fast jag inte använt deodorant den dagen, tvärtom hade jag svettats rikligt den dagen under livlig motion, först då förstod jag att det verkligen har hänt nåt radikalt. Jag har blivit så van vid att min svektlukt förvunnit, att jag inte har märkt det, men nu när jag försöker lukta på mina underkläder efter en vecka på kroppen, så är det snarare en svag, svag babydoft jag förnimmer än den gamla sura svettlukten. T.o.m. min fotsvettlukt har nästan försvunnit! Nuförtiden har jag samma underkläder MINST EN VECKA! Fatta det den som kan. Det här

är så otroligt, att jag inte kan fatta att det är sant. Jag har återfått min naturliga hygien! Kroppens inre hygien! Jag är så lycklig för detta... Tack kära, kära skog....

2007-jan-10 @ 14:38 Permalink mitt liv som uteliggare Kommentarer (3) Trackbacks (0)

Populärkulturen

En kultur, som jag med Stor möda sakta börjat intressera mig för, är populärkulturen. Det har skett bara under de två senaste åren. Tidigare behärskades jag av ett förakt för den, ett nedlåtande överseende som är vanligt bland människor med klassisk kultursmak. Jag hade växt upp inom ramen för det klassiska, och tålde knappt något utanför den ramen. Nu är det annorlunda. Nu börjar mitt intresse för det rent mänskliga överlag bli så starkt, att jag även kan känna dess pulsåder i populärkulturen, och gripas. Jag har börjat intressera mig för folket. Skulle önska jag aldrig tappade det intresset, att det fick växa sig starkare med åren. Jag har skrämts av min läsning om och av alla självgoda pöbelföraktare inom litteraturen, alla som gör sitt utanförskap och sin upphöjdhet över massan viktigare än medkänslan och solidariteten med det djupast mänskliga. Det mänskliga. Ack, så vackert.

2007-jan-09 @ 13:38 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Gränsöverskridande

Jag skulle vilja byta ut ordet andlighet med gränsöverskridande. Det säger så mycket mer om vad det egentligen endast handlar om. Något annat än gränsöverskridande är inte värt namnet andlighet. Gränsöverskridande kan vara något helt inomvärldsligt. Två människor möts,. överskrider sitt jags gränser. Två kulturer möts, och överskrider sina resp. gränser. Det är på gränsen livet blir till, det är bara på gränsen livet finns..... Genast när andligheten blir en enigt nickande sammanslutning, ett kotteri, är den inte mera värt namnet.

2007-jan-09 @ 13:29 Permalink aforismer Kommentarer (0) Trackbacks (0)

handboken färdig!

Nu har jag skrivit handboken för skogbohemer färdig. 40 A5 sidor på två dagar! Den bara spottades fram, jag hade den liksom färdig där inne redan. Jag undrar om jag skall sända in den till nåt förlag. Det måste i såfall vara nåt hemskt alternativt nåt, nåt i New Age-anda. Energica förlag kanske. Albert Bonniers......ha ha ha ha, dom jävlarna....dom tröga lådjävlarna! Vilken trångsynt estetiskt sekt alltså, när jag tänker efter....

2007-jan-08 @ 22:34 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Sekt

Sekt

Jehovas vittnena är en sekt.

Pingstvännerna är en sekt.
Svenska kyrkan är en sekt.

Svenska Dagbladet är en sekt!
Albert Bonniers är en sekt!
Poetry Slam är en sekt.

Parrelationen är en sekt!
Familjen är en sekt!
Kärleken är en sekt!
Jag är en sekt.

Samhället är en sekt!
Vänstern är en sekt!

De enda som inte är en sekt

är den enskilda,
ensamma människan
i den stund hon breder ut sina två blodiga händer mot
det svarta hålet
i universums
öga.

2007-jan-08 @ 16:59 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

vulkaniskt skrivande

Igår skrev jag 25 A5 sidor text på en halv dag! Otroligt, har jag nånsin varit så här vulkanisk....den där handboken för skogsbohemer vällde upp ur mig som om den redan blivit färdig inne i mig. Ett tiotal sidor finns kvar att skriva, kanske jag skriver de i kväll. I går kväll fick jag även en som ville vara fotograf åt bilderna jag behöver i boken. Min granne, Pia Ericson.

2007-jan-08 @ 13:26 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

handbok för nutida skogsbohemer

Idag fick jag idén om att skriva en liten handbok med ovannämnda namn. Min definition på skogsbohem: en bohem som bor i skogen, utanför civilisationsbekvämligheter som hus, bil, el. En handbok som vägledning för dem som kanske gör nåt liknande som jag, och för att

motarbeta fördomar som finns kring min livsstil. En saklig snustorr handbok, ingen romantisering, bara uppstaplande av kalla fakta, de råa realiteterna, nåt motsvarande överlevnadshandböckerna. Tänkte på ett litet häfte, kanske 36 sidor, kanske stencilerad i 100 ex. Nu skall jag snart hem och börja. Det här ska bli kul! Det riktigt kribblar i kroppen.

2007-jan-07 @ 13:25 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

det öga

när den dagen andas
då jag vågar ta det där steget ut över till er
som är poeternas stora nedsmutsnings-ångest
när den dagen en gång andas skall mitt öga inte längre se er
för då skall mitt öga hava
och rinna stilla till er
då skall jag sätta en båt på mitt öga
och ro över floden mig
jag skall få blindas med er ner i jorden
hellre än att sitta här och vara frisk
i ett vakuum

2007-jan-05 @ 15:47 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Andedräktar

luftar
vitar
tystar
gredelinar
hudar
grenar
armar
violinar

världar
strandar
världar
fågelboar
trädar
hudar
läppar
andedräktar

grenar
världar

gräsar
universar
grenar
världar
gräsar
universar

2007-jan-05 @ 15:38 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Jag ska bli en poet

Jag ska bli en poet som det ska skrivas om
som kommer med i litteraturhistorieboken
och jag ska bo i ett tält och det ska skrivas om mig
och jag ska visa hur ödmjuk en människa kan bli

Refr: Men när jag skaffat mig ett namn i världen;
en stor poet, ett helgon, pionjär
så står jag där och känner den tomma ensamheten
när det fattas mig den ena, ena människan
som kan se mig som jag innerst inne är

Jag ska bli en poet som det ska skrivas om
men som ej bryr sig om äran han får på kroken
ska mogna till och bli frisk till psyket mer än folk flest
och jag ska visa hur långt man kan nå i harmoni

Jag ska bli en poet som det ska skrivas om
men som ej väjer för döden och människo-oken
ska våga möta folks nöd mer solidar än folk flest
och jag ska visa hur djupt man kan trotsa dödsfobi

2007-jan-02 @ 12:55 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Metaforkritik

När jag vaknade idag låg jag och tänkte på metaforkritiken. Jag kan förstå Anna Hallbergs metaforkritik. När jag läser poesi, känns det överdrivna metaforandet faktiskt tröttande och tråkigt, lite för konventionellt. Särskilt detta staplande av för många olika bilder på varann, utan inbördes gemenskap vid första anblick. Då tycker jag mer om att man väljer en bild som man dyker ner i. Det blir så roddigt och spretigt med för många olika bilder. Jag tycker att det är mycket mer intressant med poesi som utforskar vidderna på andra sidan av grammatikens regler. På det sättet kan jag gilla vissa språkmaterialister, fast de flesta tycker jag blir för kryptiska. Men sådana som Jäderlund och UKON gjuter sina experiment i så fasta former, att

det underlättar för läsaren att följa med, och därmed blir det medryckande på ett helt annat sätt än andra med mer fragmentarisk form. Den jag hittils tyckt mest om i denna falang, fast han inte är språkmaterialist, men nog en nära släktning, är Gunnar Björling, enligt min mening den mest originelle av alla de tidiga modernisterna. Jag har undrat över att så få har lärt av honom. På rak arm känner jag bara till Peter Sandelin och Bo Carpelan som är påtagligt påverkade. Jag läste av nån som skrev om Björling, att han ännu inte har fått den uppmärksamhet han är värd, och att han i stort sett inte har fått efterföljare. Hans arv är i stort sett obearbetat. Björling gör vad jag menar fattas hos många nutida språkmaterialister, han styckar språket utan att förlora en starkt sammanhållen form, och därmed gör han sig tillgänglig för läsaren. Varför måste språkmaterialister göra sig så otillgängliga? Alla de språkm. som intresserar mig har det gemensamt att de är mycket formmedvetna, de spretar inte åt alla håll. Är språkm. dumma? Björling och andra visar oss ju att det blir mycket mer spännande när man vågar sig in på den vågade symbios som formmedvetenhet tillsammans med språkfragmentarisering innebär. Bara fragmentarisering utan form blir för enkeltspårigt. Spänningen uppstår i kontrasterna. När form och frihet möts. Jag är nästan böjd att tänka att desto dristigare språkupplösning, desto fastare form behövs, för att dikten inte skall förlora sig i intetheten, och tappa allt intresse. Jag tror att metaforkritikerna rätt långt har rätt, bara man förstår dem rätt. De har aldrig menat att man fullständigt skall slopa metaforer, då har man inte läst dem rätt. Metaforlöst språk är inte ens möjligt. Däremot menar de att poeterna bör söka nya vägar för dikten än den gamla uttjänta metaforkonventionen. Kanske också söka helt nya sätt att metaforisera på. Min egen verbism är ett sådant försök. Verbismen undviker inte metaforen, den bara omvandlar, förtätar den genom verbifieringen.

2006-dec-31 @ 09:15 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

funderingar kring tidskriften Delta

Det har varit många lugna dagar för mig hos min syster nu. Mycket tid att fundera och surfa på nätet. Jag funderar mycket på hur jag skall lägga upp min tidskrift. Jag dras starkt mot att låta det få bli ett multilitterärt experiment, att riktigt arbeta med att plocka vitt skilda poeter in i redaktionen, så att det blir en riktig osande gryta av gränsöverskridande. Men å andra sidan känner jag en dragning mot tryggheten, mot det behag det ligger i att bara satsa på det som ligger mig allra mest i smaken. Ständigt slits jag mellan dessa två lägen.
Men en sak tror jag mig väl veta nu, och det är att jag sannerligen inte tänker publicera något som inte är av högsta kvalitet, bara för att leka gränsöverskridande. Men lyckligtvis finns det sån poesi som är milsvid från min egen och det jag föredrar helst, som jag faktiskt tycker om, och anser vara så kvalitativt och bra att jag skulle publicera det i Delta med gott samvete. Men det blir inte så lätt att hitta, eftersom jag tycker så mycket av t.ex. språkmaterialismens poesi idag faktiskt är rentav dålig. Men eftersom jag beundrar språkmaterialister som t.ex. Ann Jäderlund, Verner Boström, UKON och Cia Rinne, skall det väl inte bli helt omöjligt att vara gränsöverskridande mot den falangen heller. Det är mig ett stort nöje att leta efter riktig livskraftig och "klassiskt kvalitativ" poesi bland språkmaterialisterna. Vad säger ni om en tidskrift där döda poeter, slampoeter, språkmaterialister, romantiker, klassicister, traditionalister, retrogardister, politiska greider-poeter, new-age-poeter, kristna poeter, internet-poeter, barn-poeter och tonårspoeter samsas om sidorna, och arbetar för att lyfta fram det bästa av det som varje falang har att erbjuda, och dessutom vill lära av varann och

befrukta varann? Jag vet inte om folk lägger märke till hur många små egna världar det finns inom poesivärlden. Vem har t.ex. pratat om all den typiskt new-age-influerade poesi som frodas på internets poesisajter? Eller all "fjortis-poesi"? Det är underligt att det finns så många poesivärldar som inte tycks bry sig om varann, inte är intresserad av dialog. Spåkmaterialisterna och slampoeterna är ett utmärkt exempel. Vilken inbördes ignorering! Detta får inte fortsätta. Jag vill att Delta skall arbeta för att öppna upp sådant. Bort med inaveln! Friskt blod! Har ni tänkt på hur många specialiserade litteraturtidskrifter det finns? Och hur få breda, i sanning "litteratur-ekumeniska" tidskrifter det finns? Ta t.ex. Ponton. Utmärkt arbete för tonårspoesins uppmärksammande. Men det är bara deras inriktning. Ingen annan tidskrift bryr sig om tonårspoesi, om det inte är nåt helt skrämmande brådmoget som nån Ylva Eggehorn i tonåren. Fy fabian vilket svaghetsförakt hos de höga litteraturherrarna. För att inte tala om barns poesi. Det finns högklassig poesi bland tonåringar och barn, det skall jag sannerligen visa er.

2006-dec-30 @ 21:10 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

poeter.se

Har surfat mycket omkring på poeter.se under hösten. Det som har drivit mig är nog att hitta nya lovande poeter, riktigt nyskapande, originella unga poeter att lyfta fram (kanske i Delta). Ack. Jag är så trött nu på detta surfande på sajten. Lika trött som på att surfa på dejtingsajter. Det är så förutsägbart vad man hittar där. Poeter.se är sin egen lilla estetiska sekt, där alla tycks skriva likadant. Inte alls bättre än språkmaterialisterna eller andra estetiska sekter (som poetry slam). Varför finns det så få original! Hallå! Jag blir så urled på världen. Jag har funderat mycket på vilka faktorer som gör en poet riktigt nyskapande. Av allt jag lärt mig av litteraturhistorien, är min konklusion den att liv och dikt inte går att skilja åt. Det verkar nu en gång för alla vara så att nyskapande poesi inte uppkommer ur människor som inte genomgår starka personlighetsmetamorfoser, nästan alltid med mycket lidande och utanförskap. Det går heller inte att lura människor med det enbart formella, att leka nyskapande poetoriginal bara rent formellt. Det går inte att skilja form från innehåll. Man kan aldrig hoppa över erfarenhetssidan av poesin, och tro att man bara kan tänka sig eller experimentera sig fram till nyskapande poesi. Dödfött. För mig är orsaken till all intetsägande poesi den att de människor som skriver den också är rätt intetsägande kopior av resten av samhället. Och det bekräftar även mitt svartsyn på samhället i övrigt. Det är ju just så det är i samhället i stort. Varför skulle det inte då vara så i poesivärlden? Jag får lov att försonas med detta, och sluta tro att jag skall hitta nyskapande poesi bak varje hörn. Bittert. Ja,ja. jag får väl göra
som jag brukar, luta mig mot klassikerna för att få tröst (varför skall jag hela tiden riva mitt ansikte sårigt mot urtråkig samtida poesi, när min skapande källa finns hos mina älskade klassiker?)

2006-dec-27 @ 14:36 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (3) Trackbacks (0)

Mina grova händers grepp

Egentligen levde jag bara i min barndom.

Mitt övriga liv är bara ett
minnenas och fotnoternas stelnande grepp.
Barken stelnar när det lider mot döden.
För att skydda det kvardröjande livet mitt i.
Där innerst inne i ringarnas mitt lever det ännu.
Min barndom lever mig ännu.
Nånstans i mitten av allt.
Resten av mitt liv är bara dödens skyddande bark.
Kring min barndoms sinande liv.

2006-dec-27 @ 11:48 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

István Molnár

Nu har jag läst igenom hela István Molnárs arkiv av krönikor på estradpoesi.com. Fasen, dom borde komma ut i bokform! Dom är så bra att jag nästan spricker. Ni som inte har läst dom: jag rekommenderar! Underligt hur jag sakta börjar "upptäcka" Istvan. Hade inte en aning om vad han sitter inne med. Fattar inte att poetry slam, denna usla "slamdamm"(Bob Hanssons uttr.), kan rymma sådana människor. Min förvåning är ungefär lika stor som den jag har inför Erkki Lappalainen. Här finns mysteriet, här är gränsöverskridandet.

2006-dec-25 @ 14:41 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (1) Trackbacks (0)

apans hud

apans hud är lagad
av många små små ljud
vad min egen hud är gjord av
det vet bara gud

2006-dec-22 @ 11:53 Permalink dikter Kommentarer (1) Trackbacks (0)

rör om i grytan!

Igår åkte jag till Finland för att fira julen hos min syster. Jag satt på båten och fördjupade mig i Eric Pauli Fylkesons bok "nästa liv, tack". Jag satt mycket och tänkte över boken, tänkte på poetens villkor idag. Jag blev djupt berörd av Erics mänsklighet, hans raka, rättframma nakenhet, Vilket troll! Så olikt finkulturen liksom. Det är sånt man kan hitta på bloggar, inte i böcker, Där skall det alltid vara den där förbannade förfiningen, stiliseringen, opersonligheten, "objektiviteten". När man är så naken som Eric blir man sårbar, Och man kan försäga sig och allt. Den nakenheten är det få som vågar. Jag skrev en kommentar i Marcus Birros blogg idag att vi behöver fler bråkmakare som han i finkulturen. Jag älskar Birros nakna mänsklighet, att man bara är det man är. Det finns en utbredd konflikträdsla i finkulturen, lika tydlig som den man kan sniffa i förfinade familjer. Jag blir alltid glad när nån rör om i grytan, så att döden och brustenheten kommer närmare ytan. Ibland har jag nästan skadeglada tendenser. Jag kan liksom ibland känna en tillnärmelse till Pentti Linkolaisk

ekoterrorism, att jag skulle önska allt gick åt helvete så vi slapp fortsätta med vår terrorisering av naturen, och av varandra. Det är sånt man knappt vill erkänna för sig själv. Jag spekulerar mycket kring finkulturen, och vad det är för slags psykiska mekanismer som spelar där. Jag vill förstå dessa människor, så att jag vet hur jag ska förhålla mig om jag en gång kommer in i deras nätverk. Jag skulle också önska att jag kunde äga mer empati gentemot makten, att jag fick den känslomässiga distans till den, att jag kunde gå förbi den pubertala fadersupprors-fasen. Jag upplever denna distans som det mest gynnade läget att verka utifrån. Jag kan känna såna frön växa i mig. Men å andra sidan hoppas jag att jag aldrig skall bli nån fin gentleman, en diplomat, så fin och slipad att vår mänsklighets eviga basmotsägelsefullhet försvinner alldeles i ett världsförsonarsyndrom.

2006-dec-22 @ 11:52 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Äibe

rapp
spapp
pratt
trafs
safs
fass
basp
mafs
jaks
frass
fless
grebb
steib
stäibä
äibe
äbky
ikky
ebbe
säbse
räpbä
äikbä
kväkve
veskvä
äffe
räife
tärfi
fippi
spöppi
ippö
röölspi
pölspi

pröttö
stlösp
gäiö
äifö
öffö
gäbbä
räbbä
pöppö
sörbö

2006-dec-20 @ 13:24 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

språkmaterialismen hör hemma vid universiteten

En annan insikt jag kommit till med hänsyn till språkmaterialismen, är att dess egentliga uppgift handlar om en sorts språkfilosofisk spetsforskning. Poesin har aldrig förr varit så mycket just språkfilosofi som i språkmaterialismen. Om man tar 40-talisterna och konkretisterna i sina mest kryptiska varianter, så hade de ändå delvis andra intentioner, menar jag. Och det är faktiskt mycket lättare att läsa Erik Lindegren än Raattamaa. Den stora, breda, folkliga poesin från Stagnelius till Lugn och Öijer har däremot aldrig haft några spåkfilosofiska ambitioner. Och det kommer den aldrig att kunna ha om den vill bevara kontakten med publiken. Som språkforskning är språkmaterialismen banbrytande och nyskapande, oumbärlig menar jag. Men jag tycker att de rör sig lite på fel mark. De stora, folkliga förlagen passar inte för deras produktion, den passar bättre i universitetssammanhang. Jag hoppas även att de skall hitta sin rätta plats till slut. Nu tycks de inte riktigt begripa vem de är.

2006-dec-19 @ 13:09 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

mitt förhållande till språkmaterialismen

Hela den här hösten så ha jag storläst på nutida poesi, för att få överblick, och kunna skapa mig en egen uppfattning. Det mest intressanta har varit att läsa poesidebatter på tidskrift.nu och Childe Jakobs blogg. Det jag har kommit till, är att jag egentligen delar språkmaterialismens filosofi, utan tvivel. Jag skulle utveckla min poesi i den riktningen om det inte var för min praktiska läggning. Att jag väljer ett så eget sätt att skriva på som jag gör, så långt från språkmaterialismen, har andra orsaker än att jag inte skulle dela språkmaterialisternas poetik. Jag skriver ibland språkmaterialistiska dikter, som en spetsforskning i språket, men jag har ingen lust att låta andra läsa dem. Att jag skriver som jag skriver, handlar egentligen mest om att jag vill vara folklig.Och jag försöker nu respektera fullt ut att många poeter idag inte har såna ambitioner. Det är inget konstigt med det. De försöker knappast låtsas om att vara folkliga heller. Jag vill medvetet styra min poetiska utveckling mot folkligheten. Jag har ett så starkt anlag för teori och experiment, att jag måste akta mig för att komma ut i nåt jag inte vill.

Jag känner nu att jag börjar komma till vila i en egen uppfattning om samtidspoesin. Att jag inte tycker om vissa språkmaterialister, som Raattamaa, handlar inte om att jag inte delar hans språksyn, eller om nåt slags principiellt motstånd mot språkmaterialismen, utan snarare om en subjektiv smak, som att jag kan föredra Gunnar Björling framför Elmer Diktonius.

2006-dec-18 @ 14:13 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

det fjun

får jag lov att grana dessa
hår i jordens väckningsstund
får jag lov att vinga dessa
fjun i människans
väckningsstund
som andas

2006-dec-16 @ 14:43 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Eric Pauli Fylkeson

Igår kväll var jag och lyssnade på Eric Pauli Fylkeson i St.Pauls bokhandel. Han läst ur sina dikter där, för en liten publik på kanske 10 st. Evy och PIa K med RebellRobban var också där. Bokhandeln bjöd dessutom på fika och vin gratis. Erics diktuppläsning varvades med en finsk basviolinist som spelade fantastiskt. Jag förstod inte mycket av Erics dikter, jag tog mest intryck av hans personlighet, typiskt mig första gången jag hör någon läsa dikt. Han läste med ganska låg röst, och det var behagligt att höra på, suggestivt, invaggande. Och så tyckte jag nästan att han improviserade hela tiden, fast han inte gjorde det. Då förstår jag vilken tränad scenpoet han är. Och så visste jag heller inte när gränsen mellan hans mellansnack och hans dikter gick. Efteråt pratade jag lite med honom om min slamtidskrift, och han sa att han ville prenumerera. Gissa hur glad jag blev! Att höra Eric levande höjde honom nog i mina ögon som poet.

2006-dec-16 @ 14:40 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Verbismen

För några dagar sedan grundade jag en litterär ism. Jag skrev ett manifest, där jag presenterade "verbismen". Den baserar sig på mitt eget "verbifieringsprojekt", men den är egentligen en helhetsåskådning, en hel filosofi. Jag presenterade grundtankarna i denna filosofi i mitt manifest. Och då tänkte jag; vem vet om det här blir den kommande litterära "boomen", i likhet med andra litterära ismer som futurismen, surrealismen, dadaismen osv. Jag skall publicera manifestet nån gång när det mognat till sig. Ska bli roligt att se reaktionerna. Så långt jag känner litteraturhistorien, och min kännedom är relativt grundlig, så har jag inte stött på verbistiska tendenser hos andra diktare. Med ett enda undantag, och det var alldeles nyligen. Heidi von Wright, en gammal bekant till mig, skrev i sin sista

diktsamling "härifrån och ner" om att "fågla tidiga mornar". Jag är alltså inte helt ensam om detta! Det ska bli cool att se hur det här utvecklar sig. Jag är nämligen ganska överbevisad om att verbismen kommer att sprida sig.

2006-dec-15 @ 13:04 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (4) Trackbacks (0)

det sten

Det sten

det stenar i mig
det stenar i mig så mjukt
det stenar i mig
som det aldrig nånsin hjärta

det kvinnar i mig
det kvinnar i mig så hårt
det kvinnar i mig
som det aldrig nånsin man

det barnar i mig
det barnar i mig så vuxet
det barnar i mig
som det aldrig nånsin vuxen

det dödar i mig
det dödar i mig så levande
det dödar i mig
som det aldrig nånsin liv

2006-dec-15 @ 12:54 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Tor Ulven

Nedanstående dikt visar mitt släktskap med den norske poeten Tor Ulven, som jag räknar som den kanske störste poeten som någonsin levat. Jag rekommenderar honom. Han dog för ca. 10 år sedan. Tog självmord som medelålders.

2006-dec-11 @ 15:19 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

snart skall skogarna åter

snart, snart skall skogarna åter

växa sig starka som fordom
och lövet skall sluta sig fosterlikt kring vår blick
då det blir den hinna som mor fick skåda genom
när hon såg oss i vår födelsestund
snart, snart skall vi bli den sekund
vi alltid har varit i tidsalltets dygn
och lövet skall sluta sig fosterlikt
som en tröst kring vår multnande blick

snart, snart skall vargarna åter
växa sig starka som fordom
och spindeln skall sluta sig fosterlikt kring vår blick
då den blir den hinna som mor fick skåda genom
när hon såg oss i vår födelsestund
snart, snart skall vi bli den sekund
vi alltid har varit i tidsalltets dygn
och spindeln skall sluta sig fosterlikt
som en tröst kring vår multnande blick

2006-dec-11 @ 15:17 Permalink dikter Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Det att

det att så det rullar
i skogens mattor
det att så ljuvligt
i morgondagg
och kvar efter nattens
attande stränder
står jag och attar
ur en svanunges näbb

det att genom skogar
och berg och dalar
en attande migande
morgonatt
då dagen sig plötsligt
så ljuvt påminner
att den att ur den natt
 som slutar på att

2006-dec-10 @ 14:53 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Det x

dagen och natten

har runnit igenom varann
som ett x
dagen har fuktiga, mörkstora ögon
natten har barnalent hår
nu x de rinn
tillbaka igenom varann igen

2006-dec-10 @ 14:50 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

bob hansson

Igår fördjupade jag mig för första gången på allvar i Bob Hanssons poesi. Och det var bara "Åååååååh! Tack för att du finns! Och jag gjorde en nyupptäckt: Bob är ju faktiskt andlig. Det känns nästan som han har sina rötter i alternativrörelsen. Jag vet inte. Jag skulle vilja fråga honom. Det känns så skönt med poeter som inte försöker vara svårtillgängliga. Och som inte heller försöker vara lustiga. Det finns nåt äkta i Bob, i hans humor. Nåt sårbart, nåt som ger genklang i mitt inre barn.
Jag blev och tänka på vilken ohygglig kontrast det är mellan Bob och språkmaterialisterna. De senare skulle jag nästan likna vid klosterväsendet i kristendomen. Klostermystiken i all ära - men ack! Vilken omogen och enkelspårig syn på outsiderskapet. Det är först när vi vågar oss ut på den motsatta planhalvan som vi börjar mogna på allvar som människor. Jag känner igen en fas av mitt eget outsiderskap i språkmaterialisternas estetik, jag tror jag därför förstår dom bättre än många andra, men jag har gått vidare. Dom är för enkelspåriga. Att växa som människa är att växa i komplexitet, integrera mer och mer in i sig. Det känns som om Bob Hansson gör det när jag har följt hans utveckling nu. Jag läste för några dagar sedan boken "Poesi - med andra ord", ett samtal mellan Agneta Enckell, Henrika Ringbom och Peter Mickwitz, tre centrala finlandsvenska poeter. Där blev det extremt tydligt med skillnaden mellan språkmaterialisterna och andra. Mickwitz gjorde en estetisk bekännelse som jag tror många av språkmaterialisterna skulle känna sig igen i, och som bekräftar min analys av denna inriktning. Andreas Björstens analys av samtidspoesin tycker jag förövrigt är ytterst avslöjande. Jag tycker att språkmaterialisternas poesi är viktig, men den hör inte hemma bland folket, den hör hemma i universitetens språklaboratorier. Spetsforskning i all ära! Men var då det ni är, och försök inte leka några nya Frödingar och Boyor! En sak är jag säker på: förlagen kommer snart att tröttna på er.

2006-dec-10 @ 14:44 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

mitt första insända manus någonsin!

I dag gjorde jag det! Jag var på bonniers förlagshus och överräckte ett manus för första gången någonsin. Jag vågade det! Det var en underlig känsla. Och framför allt därför att jag tror så otroligt mycket på mitt manus. Jag TROR faktiskt att det kommer att publiceras! Fräckt va! Det är en diktsamling med två noveller och många sånger. Den heter "över floden mig", samma som min bästa dikt någonsin. 74 sidor. Den har vuxit fram under två års arbete. Flera av dikterna här på bloggen är med i den.

2006-dec-08 @ 13:14 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

det deltar

träd rinner alltid ut genom luftens delta mitt hjärta rinner sakta ut genom dig

2006-dec-08 @ 13:09 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Johan Nordgren med i redaktionen!

På måndag efter skeppsholmens slam pratade jag med Johan Nordgren om min tidskrift, och då ville han vara med i redaktionen! Jag blev så glad. Nu börjar det bli på allvar, det här...en slamtidskrift PÅ ALLVAR

2006-dec-06 @ 14:12 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (0) Trackbacks (0)

det vadar ner

Här kommer en av mina formmässigt mest avancerade dikter, och även enligt min egen åsikt, min nästbästa dikt någonsin efter "över floden mig":

Det vadar ner i min havets ljusa,
mossar längs kanterna stilla och bröst.
Det naglar ner i min havets susa
i min havets susa röst.

Det klipprar ner i min armens mjuka,
kvinnar längs kanterna sandsus och spröd.
Det klamrar ner i min armens kruka,
i min armens kruka stöd.

Det videungar min vinterns hjärta,
havar längs kanterna mossa och mjuk.
Det mammar ner i min vinterns svärta,
i min vinterns svärta duk.

Det strandar in till min änders fjäder,
världar längs kanterna märken och matt,
det vadar in till min änders fäder,
till min änders fäder att.

I den här dikten gör jag det underliga experimentet att förena en modernistisk fragmentarisering/ syntaxuppror med ett traditionellt versmått.

2006-dec-06 @ 14:08 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

det var nära på

På torsdag kväll gjorde jag klar min ansökan till en skrivarkurs på Åsa Folkhögskola, och jag skulle posta den nästa dag. Sedan undrade jag om jag skulle på frescati slam eller inte. Först tänkte jag gå hem, för jag var redan försenad, men efter några meter ombestämde jag mig, och skyndade iväg till frescati. Och vet ni vad, där satt en av lärarna på den skrivarkurs jag just skulle söka in till! Kommit helt från Katrineholm! Och när vi pratade om min ansökan, och jag gav den till dem, så upptäckte läraren att jag sökt till fel kurs, jag hade sökt till grundkursen, som jag trodde var på distans, men det var den inte, det var fördjupningskursen som var på distans. Det fick jag först veta nu. Och då tänkte jag; det var nära på. Ibland är det som om Gud skulle finnas.

2006-dec-02 @ 12:53 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Fjunet

Hon står på strandskymningens sista långa suckfläck.
Fjunet ovanför läppen; den darrande blyghetens pre-borste
skirkammar det i luftens ögonblick som ännu skimrar svalvått.
Längsta fjunet redan uppsplittrat till sin egen kam;
trädar redan rötter ner i livet - så stilla att det grenar vinden som stillsus upp.
Försiktigt stammande fram, splittringsstammande,
trädande stilla fjunstammande fram;
allt mer ordgenomsiktigt upp mot luftens allt kallare ögonblick,
grenar det sina rötter upp i tomhetens valv.

2006-nov-30 @ 17:08 Permalink dikter Kommentarer (1) Trackbacks (0)

min tidskrift återuppstår

I Januari planerar jag att fortsätta ge ut min tidskrift. Den skall stöpas om till en enbart litterär tidskrift, förr var den mera inriktad på religiös mystik. Och namnet byts därmed också. Den har bytt namn redan två gånger förr, först var den bara kristen, och hette "Gud - och intet mer", sedan blev den multireligiös och hette "Livets andetag", och nu skall den heta "Delta". Idag hade jag den nya tidskriftens första "redaktionsmöte". Jag har fått med en till redaktionsmedlem i redaktionen, hon heter Maria Yvell och är också poet på heltid liksom jag. Hon går på skrivarkurs på folkhögskola, och är mycket engagerad i poesin. Jag har länkat till hennes blogg, så där kan ni läsa mer om henne.

2006-nov-30 @ 17:05 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (0) Trackbacks (0)

Kommunikationsångest

Jag ropade in i det främmande mörker hon var.
Jag hör ännu ljudet i natten.
Men jag vet ännu inte om jag fått svar.

Jag är också ett främmande mörker att ropa in i.
Och aldrig kan man veta när
och om
natten gästas av främmande mörker
som vågar.

Aldrig nånsin får en människa veta
om det ekar eller svarar.

2006-nov-23 @ 16:30 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

det djurar och går

Jag håller på att jobba med "verbifiera" naturen i mina dikter just nu. Det är så otroligt spännande! "Du levs till blomma " och "över floden mig" är några första trevande försök. Det öppnar sig ett helt nytt ordförråd liksom. Och jag börjar inse den ohyggliga skillnaden mellan att säga att "ett djur beter sig som ett djur" och "ett djur djurar". Jag hatar desa "som ett", alltid dessa metaforer, varför inte verbifiera istället? Det blir så mycket mer äkta och omedelbart. Jag har börjat inse hur uselt fattigt vårt språk är, och hur vi behöver förnya det, inte så mycket genom att bryta ner språket som språkmaterialisterna, utan genom att helt enkelt "laga nya ord", som små barn.

2006-nov-21 @ 15:11 Permalink min egen litterära utveckling Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Bron över floden mig

Det sjunker ner
sjunker ut en bro
blåser ut en bro över floden mig
det leker ner
leker ut en bro
andas ut en bro över floden mig

röder ner
röder ut en bro
färgar ut en bro över floden mig
elvar ner
elvar ut en bro

flerar ut en bro över floden mig

tallar ner
tallar ut en bro
skogar ut en bro över floden mig
ormar ner
ormar ut en bro
djurar ut en bro över floden mig

gråter ner
gråter ut en bro
blyges ut en bro över floden mig
stammar ner
stammar ut en bro
vågar ut en bro över floden mig

den evigt ensamme floden mig

2006-nov-15 @ 13:45 Permalink dikter Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Gangbang

Var på poetry gangbang igår för första gången.Var med och läste min dikt om bron över floden mig. Berördes starkt av Patrik El-Hags inledande sång "vågor som viner". Oh, att det ännu finns lite djup och romantik kvar i dessa slamsammanhang, var min känsla. Jag blir så trött på den usla kvaliteten på poesin i slamsammanhang. Kunde lika gärna gå till en stand-up-scen. El-hag har nog känt det samma, för han sade rakt ut i sin inledning att det här inte var någon stand-up-scen.

2006-nov-15 @ 13:42 Permalink det nutida litterära livet Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Du levs till blomma

Du levs till blomma och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Du kammas mot sommaren gräst och tallt
och simmas till löv och flyghet.

Din djurhet är ymnig med myrors sång
i klippor som levt av drömhet.
I grodande revor mossar den trång
och fuktas mot skymnig ömhet.

Du träds genom löven mot svanedöd,
du människas mot duvande fröhet.
En dag bevattnas med maskhetens bröd

då allt ses med grodor och snöhet.

Förmyggande djupt mot en svalas barm
gräshoppar världens ångestsus.
Du människa, betongiskt grod och arm
mot svalorna gråter grus.

2006-nov-15 @ 13:34 Permalink dikter Kommentarer (0) Trackbacks (0)

den ligger alldeles intill vägen

den ligger alldeles intill vägen

diket kan inte motstå den
diket molnar ut sin gyttja

den förgyttjas
och den ligger alldeles intill vägen

gräset kan inte motstå den gräset slår sig själv i ryggen
som en fotboll sparkas

den förgräsas
och den ligger alldeles intill vägen

barnet kan inte motstå den
barnet dimmar ut sig som ett silverfat serveras

den förbarnas
och den ligger alldeles intill vägen

den sträcker ut sina förbrödrande, förnaknande loppor
som två friska och naturiserande mögelprickar
över oljudet mitt i det mänskligas host

bara den vuxne kan motstå den
och går till jobbet som om inget var hänt

(31.10.06)

2006-nov-09 @ 17:35 Permalink dikter Kommentarer (1) Trackbacks (0)

Prov

Så bloggar jag då för första gång!

2006-nov-09 @ 17:26 Permalink Dagbok Kommentarer (0) Trackbacks (0